

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13351

KINDER FUN OKEAN

Lucy Fitch-Perkins

•



NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

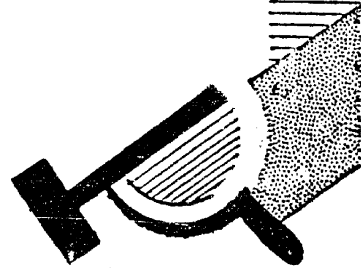
•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

פּוֹלֵט



ל. פּיטש-פּערקיןס

קינדער פון אַקעאָן

מאָפּעראַטיווער פּאַרנאַן
קולטור-ליגע

111000

שול-און פיאנערן - פייבליאטעק



ל. פיטש-פערקינס.

קינדער פון אקעאן

יידיש - ג. שאפיר.

בנימולד אלע יודישע פובליקאציעס
אין פארעם ארבעט

№ 35

קאאפעראטיווער טארלאג

„קולטור-ליגע“

סיעה — 1929

די גיבליקאגראמישע טאגזייכענונג פון
דעם בוך און די שיפורען טאג-גיבליקא-
טעק-קאטאלאגן זיינען אפגעדרוקט אין
„גייט-שריפט פון דרוק“ און אין דעם
„קארטן-רעפערטואר“ פון דער אוקראי-
נישער בוך-פאלאטע.

מעלוכע-טרעסט „קיעוו-דרוק“
4-טע דרוק, וואַראַזסקע 42.
באשט. 827 געדרוקט 3000.
אָקוליס 961 קיעוו.

1. דער אלטער קורצעק.

— אוי, — האָט אַ געשריי געטון די מאַמע פֿונעם צוויי-
לינג ראַמאָן און ריטאַ; זי האָט זיך אופֿגעהויבן פֿון איהר
אַרט אונטער דער קאַקאָס-פֿאַלמע און פֿאַר קאַרגע עטלעכע
טריט איז זי שוין געווען אין איר קליינינקער קיך. — פֿע-
ליקס קערט זיך שוין אום פֿון פֿעלד, און די קינדער גייען
שוין אַהיים פֿון שול. אלע מיטאַמאַל! די קינדער האָבן זיך
הינט געשפּעטיקט און זיי וועלן זיין זייער הונגעריק. מע
דאַרף וואָס גיכער צעלייגן אַ פֿייער. דער ריז וועט זיך
שנעל אָפּקאַכן.

זי האָט געוואָלט אינהייצן, איז אָבער אין קיך קיין
האַלץ נישט געווען. איז זי דעריבער ווידער צאַמאַל אַרויס
פֿון קיך, זיך אַראָפּגעלאָזט מיט דעם קליינעם לייטערל און
אַרונטערגעגאַנגען אונטערן הויז. זייער הויז איז געשטאַ-
נען אָף הויכע סלופּעס, און אונטערן הויז איז טאַמיד גע-
לעגן אַ קופּע טרוקענע צווייגן.

אונטערן הויז האָט זיך אויך געפֿונען זייער הונט דינגאַ,
ווען ער איז אינדערהיים געווען, און ס'האַבן זיך דאָרט
געוואָלגערט לידיקע קוישן, אַ קופּע שטענגלעך פֿון ערד-
ניס, אַן אלטער וואָגן און ס'איז געלעגן אַ קופּע ברעטער.
צוויי הינער האָבן זיך שוין צו נאַכט באַזעצט אָף דער
קופּע צווייגן.

— אקישו — האָט געמאַכט די מאַמע פונעם צווילינג
 און אַ פּאָך געטון אָף זיי מיט דעם ברעג פון איר קלייד.
 די הינער האָבן זיך צעקוואַקעט-און אַראָפּגעפּלויגן
 אַראָפּ, און די מאַמע האָט דערווייל אַ כאַפּ געטון אַ ברעמניע
 האָלץ און זיך צוריק אופּגעהויבן אין קיך אַרײַן.
 — ראַמאָן וועט מיר מוזן אַנטראָגן האָלץ, גלײַך נאָר
 ווי ער וועט קומען פון שול, — האָט זי געזאָגט צו זיך אַליין
 בעײַס זי איז אַרײַן אין קיך. זי האָט די האָלץ אַראָפּגעלייגט
 אָף דער פּאָדלאָגע און גענומען זיך מאַכן פּײַער.
 דער אויוון איז באַ איר פּאַשעט געווען אַ לאַנגער
 קאַסטן אָף פיר פּיסלעך. דער קאַסטן איז אַנגעשאָטן געווען
 מיט ערד. צוערשט האָט זי אָף דערדאָזיקער ערד אַוועק-
 געלייגט דריי שטיינער אָט אַזוי \square דערנאָך האָט זי
 צווישן די שטיינער אַוועקגעלייגט אַ קופּע טרוקענע
 צוויגן און איינגעהייצט.
 זי האָט איבערגעשווענקט פיר הויפּנס רײז און אַרײַנגע-
 וואָרפן אין אַ ליימענעם טאָפּ. דערנאָך האָט זי אין טאָפּ
 אַנגעגאָסן וואַסער פון עפעס גאָר אַ מאַדנעם עמער. דאָס
 איז געווען אַ לאַנג שטיקל שטענגל פון באַמבוק (*).
 דער פּײַער האָט באַלד אַנגעהויבן פּריילעך צו קנאַקן.
 און די פּאַרע האָט זיך אין קלייניקע וואַלקנדלעך
 געטראָגן צום טשערעטענעם דאָך, איבער פּעטראַס
 קאַפּ.

(*) דער באַמבוק-ראָס איז זייער אַ גרויסער גראָזגעוויקס, וואָס זײַן
 שטענגל איז אינעווייניק פּונקט אַזוי פּוסט, ווי דער שטענגל פון אונדזער
 ווייץ אָדער קאָרן. אין די הייסע לענדער זײַנען די שטענגלעך פונעם
 באַמבוק זייער הויכע און גראָבע.

ווען זי האָט דאָס אַלץ געהאַט אָפגעטון, האָט פּעטראָ
אַרויסגעקוקט דורכן פענצטער, — זי האָט אָבער גאַרנישט
נישט געקאָנט דערזען, ווייל דאָס פענצטער איז געווען
פאַרמאַכט. זייער פענצטער האָט נישט געהאַט קיין שויבן.
דאָס איז געווען אַ מין באַוועגלעכע ראַם, וואָס אַנשטאַט
גלאַז זינען אין איר געווען איינגעפאַסט דינינקע מויער-
קעפלעך. זי האָט אָפגערוקט די ראַם און אַרויסגעקוקט אין
דרויסן. טכילעס האָט זי דערהערט, ווי דינגאַ פּילט, דער-
נאָך האָבן זיך צו איר דערטראַגן קוילעס, און לעסאַף האָט
זי דערזען ראַמאַנען און ריטען. זיי זינען געגאַנגען לעבן
דעם יאַם-אויסגוס, און דינגאַ איז אַרום זיי אַרומגעשפּרונגען
און געסטאַרעט זיך אַ לעק טון זיי די פענימלעך. פּעטראָ
איז זיי אַרויסגעלאָפּן אַנטקעגן און זיי אָנגעקושט. דערנאָך
זינען זיי אַלע איינינעם אַריינגעגאַנגען אין קיך.

ווען ראַמאַן האָט אַריינגעטראַגן האַלק פון אונטערן הויז,
האָט ער זיך אָפגערופּן צו דער מאַמען:

— מאַנאַנג (אזוי האָבן זיי ליב געהאַט צו רופּן זייער
מאַמען מיט אַ פאַרצויגענעם נאָמען), — איך בין אזוי הונ-
געריק, אַז איך וואָלט איצט אופּגעגעסן אַ טעלער רייז, וואָס
איז גרויס אָט ווי אונדזער שטוב.

— און איך וואָלט אויך אופּגעגעסן, — האָט זיך ריטאַ
אָפגערופּן.

— אוי, וואָס זאָל איך טון! — האָט זי מאַמע אין פאַר-
צווייפלונג פאַרבראַכן די הענט: — די רייז, וואָס קאָכט זיך
אין טעפל, וועט דאָך אַטילע נישט קלעקן אַף אַנצושיטן איין
איינציקן צימער.

זי האָט זיך צעשמייכלט און צוגעגעבן:

— הערט נאָר, נענט מינע (אזוי האָט זי ליב געהאט צו
 רופן אירע קינדער מיט אַ פאַרצויגענעם נאָמען), — עפּשער
 ווילן גאָר אייערע אויגן מער, ווי אייערע מאָגנס? איך האָב
 אַרײַנגעטון אין טאָפּ פיר פולע הויפּנס. סױאַלט געווען
 זייער טרויעריק, ווען איר זאָלט זיך די פּיכלעך צעשפּאַרן.
 ריטאָ האָט אַ קוק געטון אין טאָפּ אַרײַן.
 — איך רעכנ, אז סײַז נישטאָ קײן סאַקאַנע, מיר זאָרן
 זיך צעשפּאַרן די פּיכלעך, אויב דאָס אינגאַנצן האָסטו
 אָפּגעקאַכט, — האָט זי אויסגעשריגן, — איך וואָלט עס אַליין
 געקאַנט אופּעסן ביזן לעצטן ברעקעלע.
 די מאַמע האָט שוין איצט נישט געשמייכלט.
 — דאָס איז אַלץ, וואָס מיר פאַרמאַגן באַ הינטיקן
 טאָג, — האָט זי זיך אָפּגערופּן. — אונדזערע זעקלעך רײז
 שטייען קימאַט לידיקע; ביזן שניט וועט מען דאָך אין זיי
 קײן נייעם רײז נישט אַרײַנשיטן, און דער טאַטע אַקערט
 ערשט דאָס פעלד צוליבן נייעם פאַרזײ. פאַראַיאָרן, ווייסט
 איר דאָך, איז די גערעטעניש געווען אַ שלעכטע, און אויב
 מיר וועלן נישט שפּאַרן, וועלן מיר אינגיכן פלייבן גאָר אָן רײז.
 די קינדערלעך האָבן זיך אַ לאַז געטון צו דער מאַמען.
 — מיר קאַנען דאָך אָבער נישט לעבן אָן רײז. דאָס איז
 דאָך אונדזער איינציקער מיכל! — האָט ראַמאַן געטיינעט.
 די מאַמע האָט אים אַ קניפּ געטון אין פעקל.
 — נו, נו, איר וועט נישט דאַרפן הונגערן, — האָט זי
 געזאָגט, — און אויב מיר וועלן זײַן שפּאַרעוודיק און דעב
 טאַטן וועט נאָך אָפּגליקן בעס פּיש־כאַפּן, וועלן מיר האָבן
 גענוג וואָס צו עסן, אַפּילע אויב אונדז וועט פלייבן גאָר
 ווייניק רײז.

ריידנדיק אזוי, האָט זי גענומען די סקאוואַראַדע און
אַנגעהויבן צעבלאָזן נאָך אַ קליין סטער אפן אויוון.
— זעט נאָר, פּרעסערלעך, — האָט זי זיך אָפּגערוּפּן, —
איך וועל דאָ פאַר אַיך צובראָטן נאָך עטלעכע באַנאַנען.
און אויב איר רעכנט, אז דאָס וועט פאַר אַיך אַרײַן זײַן
ווייניק, קאָנט איר אַראָפּגיין צום טײַך און זען, עפּשער וועט
איר דאָרטן פּאַקן קראַפּן.
— איך האָב דאָרט געזען עטלעכע קראַפּ-נאָרעלעך
נישט ווייט פּונעם פּליט, — האָט ראַמאַן געזאָגט. — קום-זשע
ריטאַ. — און די קינדער זײַנען אַוועקגעלאָפּן צום טײַך
דינגאָ האָט זיך אַוועקגעיאָגט נאָך זײַ, ער האָט אַ גאַנץ וועג
מיט פּרייד געפילט און געלאָפּן אַרום די קינדער.
— טוט אויס די טופּליעס, — האָט זײַ די מוטער נאָכגע-
שריגן. — אויב איר וועט זײַ נישט אויסטון, וועלן זײַ ווער,
נאָס און שמוציק, און איר דאַרפּט זײַ דאָך האַלטן רײַן.
אַנישט וועט איר דאָך נישט האָבן אין וואָס צו גיין אין שול.
די קינדער האָבן זיך גלייך אַנידערגעזעצט אַף דער
ערד און אויסגעטון די טופּליעס. זײַ האָבן איבערגעלאָזט
די טופּליעס אונטער דער קאַקאַס-פּאַלמע און אַוועקגעלאָפּן
פּאַזע ברעג, צום אָרט, וווּ דער פּליט איז געווען צוגעבונדן.
געקומען אַהינצו, האָבן זײַ זיך גענומען גראַפּן מיט
שטעקעלעך אין שלאָם און זוכן די קראַפּ-נאָרעלעך. אַ
טשערעפּאַכע, וואָס איז געזעסן אַף אַ קלאַץ און זיך געוואָ-
רעמט אַף דער זון, איז מיט אַ פּלעשטשערײַ אַראָפּגע-
שפּרונגען אין וואַסער אַרײַן. אַ קליין פּישעלע איז פּאַמע-
לעך אַדורכגעשווומען לעפּן ברעג צווישן דעם אַטשערעט.
די קינדער האָבן געזען אי די טשערעפּאַכע, אי דאָס

פישל, זיי האָבן אַבער נישט געקאָנט געפינען קיין איין קראַפּ-
 אומזיסט איז ראַמאָן געלעגן אַפּן בויך באַם ברעג, זיך גע-
 גראָבן מיטן שטעקעלע אין שלאָם און פאַרבלאָטיקט זיך
 די הענט ביז איבער די עלנבויגנס. אַז ער האָט זיך ענד-
 לעך אופגעהויבן, זינען זינע קני אויך געווען פאַרבלאָטיקט.
 — וויזט אויס, אַז אַלע קראַפּן זינען אומגעקור-
 מען פון דער פעסט... איך וועל מער דאָ נישט זוכן, —
 האָט ראַמאָן געזאָגט: — דאָ וועלן מיר ישוין יעדנפאַלס קיין
 אינעם נישט געפינען, איך וועל גיין מיטן טיך אַרופצו און
 זיך פרוון דאָרט געפינען. היידא, געגאַנגען!
 ער האָט זיך אַ שטעל געטון אַף די פיס, און זיי זינען
 אַוועקגעלאָפּן מיטן טיך אַרופצו. דינגאַ איז זיי נאָכגעלאָפּן
 פוס-טריט.

זיי זינען באלד צוגעגאַנגען צו יענעם אָרט, וווּ דער
 אַלטער קאַראַבוי*. דער קורצעק, האָט זיך געוואַלגערט
 אין קאַלעמוטנער וואַסער. איבער אים האָבן ווי טאָמיד,
 אומגעפלאַטערט אַ טשאַטע שטעך-פליגן, און אַ וויסע
 צאַפליע איז געשטאַנען אַף זיין פליצע און דורשטיק גע-
 שלונגען די דאָזיקע שטעך-פליגן. דאָ נישט ווייט זינען
 אומגעשווימען גענדו, וואָס האָבן געכאַפט פליגן.

דינגאַ האָט נישט ליב געהאַט דעם קורצעק. איינמאָל,
 ווען דינגאַ האָט אַף אים געפילט, האָט זיך דער אַלטער
 קורצעק אַף אים אַ יאָג געטון. האָט דינגאַ דעמלט גע-
 מחט אַנטלויפן און איבערשפּרינגען איבער אַ באַמבוק-
 פאַרקאַן. ער איז דעמלט גראָר אַרופגעשפּרינגען אַף
 עפעס אַ שטעכעדיקן געוויקס. די שאַרפע שטעכלקעס

(* בוסלאַקס.

האָבן זיך אין דינגאָן אזוי איינגעשניטן, אז ער האָט זיך פון זיי קאם-קאם באַפרייט. דינגאָ האָט זיך אוועקגעיאָגט אַהיים מיט אַן אונטערגעצויגענעם עק; אַ גאַנצן וועג האָט ער געוואָיעט און דערנאָך זיך באַהאַלטן אונטערן הויז, קעדי צו אַפּלעקן דאָרט זינע ווונדן. פון יענער צייט אַן האָט ער עס פּינט געקריגן דעם קורצעק.

אַצינד, אז ער האָט דערזען דעם קאַראַבן, וואָס איז געלעגן אין וואַסער, האָט ער אַף אים אָנגעהויבן שרעק-לעך צו בילן. דינגאָ האָט געוווסט, אז ער וועט נאָך באַ-וווּזן צו אַנטלויפן פריער, איידער דער אַלטער קורצעק וועט אַרויסקריכן פון פּלאַטע און זיך נעמען נאָך אים יאָגן. איז ער דעריבער אַרומגעשפרונגען אַפּן סאַמע ברעג און געהאַלטן אין איין בילן, און ס'האַט אויסגעזען, אז אַט-אַט וועט ער דעם קורצעק אַ ביס טון אין דער מאַרדע.

דער קורצעק איז בעטעווע געווען זייער אַ גוטער, ער האָט אָבער דינגאָן אויך נישט ליב געהאַט. דעריבער האָט ער באַלד גענומען פאַמעלעך אַרויסקריכן פון וואַסער און האָט דערבײַ פּיז געהירושעט. ער האָט אויסגעזען אזוי שרעקלעך, אז ער וואָלט אַרופגעוואָרפן אַ פאַכעד אַפּילע אַף אַ העלפאַנד אָדער אַף אַ טיגער, ווען זיי זאָלן נאָר געווען זײַן דאָ. זיי זינען אָבער, פאַרשטייט זיך, דאָ נישט געווען.

די ווייסע צאַפליע האָט זיך צעשריגן און זי איז אוועק-געפּלויגן אַף די מאַנגראָ-זומפן^(*), אויסציענדיק אַהינטער

(*) זומפן, פאַרוואַקסענע מיט ביימער אַזוינע, וואָס האָבן אַסאך וואַרצלען, וועלכע הענגען אַראָפּ פון די ביימער-צווייגן און וואַקסן אַריין אין דער ערד אַרום דעם שטאַם.

אירע לאנגע פיס. די גענדז זינען אוועקגעשווימען ארוף
וואסער, אזוי שנעל ווי זיי האָבן נאָר געקאָנט, און דינגאָ
מיט די קינדער זינען פליצשנעל אוועקגעלאָפן אַהיים.
פאַרשטייט זיך, אז דער ערשטער איז געקומען צו לויפן
דינגאָ. ער איז אַרונטערגעקראָכן אונטערן הויז און שוין
געלעגן באַהאַלטן אונטערן וואָגן, בעייס די קינדער זינען
אַרופגעלאָפן איבער די טרעפּ און אַרײַנגעפּלויגן אין קיך
אַרײַן.

— אוי-ווי! — האָט זייער מאַמע אויסגעשריגן. — איר
האַט דאָך נישט געקאָנט אזוי גיך אָנכאַפן די קראַפּן. פאַר-
וואָס זינט איר געקומען צוריק?

זי האָט אַ קער געטון אירע אויגן פון דער סקאַוואַראַדע
און דערזעען זייערע איבערגעשראַקענע פענימלעך. זי האָט
דערהערט, ווי דינגאָ רײסט זיך אונטערן הויז.

— וואָס-זשע איז געשעען? — האָט זי אויסגעשריגן,
קוקנדיק אָף זיי אַ פאַרווינדערטע.

— דער ... קורצעק, — האָבן די קינדער פאַרסאַפּעטע קאַם
אויסגעשטאַמלט... — ער איז נאָך אונדז געלאָפן! ער איז
מעשוּגע געוואָרן.

די מוטער האָט אַרויסגעלאָזט פון האַנט דעם פאַנאַן
וואָס זי האָט געוואָלט אַרופלייגן אָף דער סקאַוואַראַדע.

— ווי-זשע איז ער? — האָט זי געפרעגט, — ער האָט,
ווייזט אויס, צעבראַכן דעם פאַרקאַן, ווייל דער פאַטער האָט
אים אָפּגעפירט אָף פאַשע-פלאַך.

זי איז צוגעלאָפן צו דער טיר און אַרויסגעקוקט אין
דריסן. אין דריסן איז געשטאַנען דער קורצעק, אינגאַנצן
אַ פאַרבלאַטיקטער, און ער האָט בייז געהירוזשעט.

— ער איז דאך מעשוגע! — האָט פעטראַ אויסגעשריגן.
און זי האָט אזוי געשווינד פאַרמאַכט די טיר, פונקט ווי
זי וואָלט מיינען, אז דער קורצעק קאָן אַרופקריכן איבער
די טרעפּ און אַרײַנגיין אין קיך. — ער האָט אַ גאַנצן טאָג
געשלעפט דעם אַקער אַפן ריז־פעלד, איז ער איצט, ווייזט
אויס, פון דער היץ ווילד געוואָרן... ער קאָן נאָך אַנטלויפן,
און מע וועט אים צוגאַנווענען... איז וואָס־זשע וועלן מיר
דעמלט טון, אָן דעם קורצעק? דער פּאַטער וועט שוין
נישט האָבן מיט וואָס צו ענדיקן אַקערן דאָס פעלד און
ער וועט נישט קאַנען אָפּפירן דעם ריז, אז ער וועט צײַטיק
ווערן, אַפּן מאַרק צו פאַרקויפן. ווי אזוי וועלן מיר עס לעבן
אויב מיר וועלן היינטיקס יאָר נישט האָבן קיין ריז! ווי־
זשע איז דער טאַטע?

— מיר ווייסן נישט, מיר האָבן אים ניט געזעען, —
האָבן זיך צעיאַכמערט די קינדער.

די מוטער איז צוגעלאָפּן צו דער פּאַרנטיקער זיט הויז.
זי האָט אָפּגערוקט דאָס פענצטער און אַרויסגעקוקט. גלייך
פאַרן פענצטער האָבן זיך אויסגעשפּרייט די בלויע וואַטערן
פונעם מאַנילער אויסגוס. ער איז געווען פאַרפיקעוועט מיט
זעגלען פון פישער־שיפלעך. דאָרטן איז, פאַרשטייט זיך,
איר מאַן נישט געווען. זי האָט אַ קוק געטון אָף לינקס
דאָרט האָט זיך געצויגן דער לאַנגער פּאַס פונעם אויסגוס־
ברעג, מע האָט אָבער קיינעם נישט געזעען. זי האָט געכאַפּט
אַ בליק אָף רעכטס, איבער דעם טיך, וואָס איז נישט ווייט
פון זייער הויז אַרײַנגעפאַלן אין אויסגוס. דאָרט איז גע־
שטאַנען אַ פּליט, פעסט צוגעבונדן צו אַ קאַקאָס־בוים
פעליקס איז אָבער אַפּן פּליט אויך נישט געווען.

— און, וויי איז מיר— האָט זי צו די קינדער אויסגע-
 שריגן. — מע זעט דאָך דעם טאטן אינערגעז נישט.
 זי איז צוגעלאָפן צום קינד-פענצטער, ארויסגעשטעקט
 דעם קאָפּ און גערופן: „פעליקס, פעליקס!“
 די קינדער האָבן אויך אַרויסגעשטעקט זייערע קעפלעך
 דורכן פענצטער און געשריגן: „טאטע, טאטע!“
 דערהערט זייערע קוילעס, האָט אויך דינגאָ פון אונטערן
 הויז אָנגעהויבן צו בילן. דער אלטער קורצעק האָט דער-
 הערט זיין בילן, האָט ער ביז אַ טרייסל געטון מיטן קאָפּ
 און זיך אַ וואָרף געטון גלייך צום הויז. אין נאָז האָט באַ-
 אים געשטעקט אַ רינג, און צום רינג איז צוגעפעסטיקט
 געווען אַ שטריק. די דאָזיקע שטריק איז געוויינלעך פאַר-
 וויקלט געווען אַרום איינעם פון זינע הערנער, קעדיי ער
 זאָל זיך אָן איר נישט פאַרטשעפען; איצט אָבער, פאַר דער
 צייט וואָס דער קאַראָבו האָט זיך געיאָגט נאָך דינגאָן, האָט
 זיך די שטריק אָפגעבונדן און זיך נאָכגעשלעפט אָף דער
 ערד. דער קורצעק האָט אָף דער שטריק אַרופגעטראָטן און
 זי האָט אים אַ שלעפּ געטון פאַר דער נאָז.
 דאָס האָט אים נאָך מער אַרײַנגעבראַכט אין קאַעס. סײַ האָט
 דאָך אים שוין איצט שטאַרק וויי געטון. האָט ער אַרויס-
 געלאָזט אַ ווילדן רעווע און זיך אַ וואָרף געטון אין יענער
 זייט, ווו ער האָט גערעכנט פאַקן דינגאָן. דער קאַראָבו איז
 געווען צו גרויס, אַז ער זאָל קאַנען אַרונטערקריכן אונטערן
 הויז, דערצו האָבן אים נאָך געשטערט די באַמפּוק-שטאַ-
 כעטן, וואָס האָבן אַרומגעצאַמט דעם גאַנצן פּלאַץ אונטערן
 הויז. דער קורצעק האָט אַראָפגעבויגן זיין קאָפּ און אַרונ-
 טערגעקוקט אונטער די טרעפּ.

אז דינגאָ האָט דערזען אזוי גאַענט פון זיך דעם קאָ-
 ראָבו. האָט ער זיך אזוי צעקוויטשעט, פונקט ווי ער וואָלט
 ווידערמאָל אַרופאַלן אָף די שטעבלקעס; ער האָט זיך
 שנעל אַ ריס געטון און אַרויסגעשפרונגען פון דער אַנדער
 זייט הויז און אוועקגעיאָגט זיך אָן אָפהאַלט, ביז ער איז
 אינגאַנצן נעלעם געוואָרן פון די אויגן. ער איז אַדורכגע-
 לאָפן דעם קאַקאָס-וועלדל, אויסגעמיטן דעם באַנאַנען-
 גאַרטן, פאַרבליגעלאָפן די ווילדע באַמבוק-קוסטעס באַם
 טיך און לעסאָף זיך אַנידערגעזעצט מיט אַן אַרויסגע-
 שטעקטער צונג אָפן שפיץ פון אַ קליין בערגל הינטערן
 ריז-פעלד.

פונקט צו דערדאָזיקער צייט איז פון הינטערן הויז
 אַרויסגעקומען דער טאַטע. ער האָט אין איין האַנט גע-
 טראָגן אַ לידיק קוישיקל, און אין דער צווייטער—אַ באַם-
 בוק-עמער, וואָס מע האַלט אין אים מילך. ווען דער
 אַלטער קורצעק האָט דערזען דאָס קוישיקל, האָט ער זיך
 אַ קלער געטון, אז אינעווייניק ליגט פאַר אים מיסטאַמע
 עפעס אזוינס געשמאַקס. ער האָט זיך באַרויקט, אויסגע-
 קערעוועט זיך און איז אוועק גלייך צו זיין באַלעבאַס.
 — גיי שוין אַרײַן, גיי שנעלער אַרײַן!— האָבן די קינדער
 מיט דער מאַמען געשריגן.— ער איז אינגאַנצן אַ ווילדער
 זיי האָבן מוירע געהאַט. אז דער אַלטער קורצעק זאָל
 נישט אַ נעם טון פעליקסן און נישט אַ וואָרף טון, אזוי ווי
 די קאַראַבוס טוען אָפט, בעשאַס זיי זײַנען שטאַרק צעקאַעסט.
 פעליקס האָט זיך אָבער נישט דערשראַקן. ער האָט אויס-
 געשטרעקט דאָס קוישל, און די גוואַלדיק-גרויסע כאַיע
 האָט אים אַרומגעשמעקט.

— ארעמער, אלטער קורצעק, — האָט זיך אָפּגערופן
פעליקס. — דיר איז דאָך הייס געווען אַפּן ריזן-פעלד, נישט
עמעס?

— ער האָט זיך נאָך אונדז געיאָגט! — האָט ריטא
אויסגעשריגן.

— ... מיר זינען געלאָפּן אַהיים אזוי שנעל, ווי מיר
האַבן נאָר געקאַנט! — האָט ראַמאַן געשריגן.

— דינגאַ האָט אַף אים געפילט, — האָט די מוטער
דערקלערט, — און דאָס האָט טאַקע דעם קורצעק אַרײַן-
געבראַכט אין קאַעס.

פעליקס האָט פּעטרען איבערגעגעבן דאָס מילך.
— ברענג מיר וואַסער, — האָט ער געזאָגט צו ראַמאַנען.
ראַמאַן האָט אים אַרויסגעטראָגן וואַסער אין אַ לאַנגן
באַמבוק-עמער. דער טאַטע האָט אַרופּגעגאַסן דעם קאַראַנע
אַף דער פלייצע אַ גאַנצן עמער וואַסער, און דער קורצעק
איז געווען אזוי צופרידן, פונקט ווי אַ קאַץ בעשאַס מע
טוט זי אַ גלעט.

— ער האָט זיך אינגאַנצן באַרויקט, — האָט פעליקס גע-
זאָגט, — און ער איז גאַרנישט קיין צעווילדעוועטער. סײַ איז
אים הייס געווען. ער האָט זיך אײַנגעמאַטערט, און דער
אײַנגעגעסענער דינגאַ האָט אים אַרויסגעבראַכט פון די
קיילים. מע וואָלט באַדאַרפט אָפּגעוווינען דינגאַן פילן אַפּן
קורצעק. קום נאָר אַהער, ראַמאַן, האָסט נישט וואָס צו
מירע האָבן. קריך אים אַרוף אַפּן רוקן און פיר אים אַפּ
אַף פאַשע.

ראַמאַן איז געווינט געווען אַרומצוגיין אַרום דעם קאַ-
ראַנע. איז ער אַראָפּגעלאָסן פון די טרעפּ, אַ נעם געטוין דעם

קורצעק פארן פיצעלע עק, וואָס איז אים נאָך געבליבן.
אַנגעשפּאַרט זיך מיט איין פּוס אָן דעם קאַראַבוס הינטערשטן
פּוס, אַרוםגעקלעטערט אָף אים און זיך אַנידערגעזעצט אָף
זײַן ברייטער פּלייצע. דער טאַטע האָט גענומען אין האַנט
דעם עק שטריקל און אַוועקגעפירט דעם קאַראַבו צום
פּאַשע-פּלאַץ. דער גוטמוטיקער, פּוילער קאַראַבו איז זיך
פּאָלגנדיק פּאַמעלעך אַוועק נאָך אים.

ריטאָ און די מוטער האָבן אָף זיי געקוקט דורך דער
קיך-טיר; און ווען זיי האָבן איינגעזעען, אז דער קורצעק
האַט זיך אינגאַנצן באַרויקט, האָבן זיי זיך אומגעקערט צום
אויבן. אױ-ױױ!— דער רײז האָט זיך שוין מער נישט
געקאַכט, דאָס פּייער איז פאַרלאָשן געוואָרן און דער רײז
איז געווען האַלב רוי.

ריטאָ איז אַוועקגעלאָפּן נאָך צווייגן, און די מאַמע האָט
פּאַנאַנדערגעבלאָזן די קוילן, ביז ס׳האַט נישט אופגעפלאַמט
דאָס פּייער. דעמלט האָט זי אונטערגעלייגט טרוקענע
בלעטער און צווייגן, און באַלד האָט דער רײז אין טעפּל
ווידעראַמאַל פּריילעך אופגעזאָפּן.

ראַמאַן מיטן טאַטן האָבן זיך נישט גיך אומגעקערט, דער-
פּאַר וואָס זיי האָבן פּאַריכט דעם באַמבוק-פּאַרקאַן אַרום דעם
פּאַשע-פּלאַץ, וואָס דער אַלטער קורצעק האָט צעבראַכן.
ווען זיי האָבן זיך אומגעקערט אַהיים, האָט שוין אָף זיי
געוואַרט די וועטשערע, און כאַטש ס׳איז טאַקע נישט
געווען אַזויפיל רײז, וויפּיל זיי וואָלט זיך געוואָלט, דער-
פּאַר אָבער איז געווען גענוג געבראַטענע באַנאַנען, און
פּעטראַ האָט נאָך כּוּצדעם אַנגעקאַכט טרוקענע פּיש.

II. דער שלאקס-רעגן. מע פארזעצט ריזן.

באדערנאכט איז צום ערשטן מאל פאר אסאך כא-
דאשים אראפ א רעגן. טכילעס האט מען נאר געהערט,
ווי ס'שעפטשעט דער ווינט אפן אטשערעטענעם דאך פונעם
קליינעם הויז. דערנאך האבן די טראפנס אלץ אפטער און
אפטער גענומען קלאפן, און באלד האט דער רעגן א פלייך
געטון ווי פון עמערס.

פעליקס סאנטאס האט זיך אופגעכאפט אף זיין געלע-
גער, וואס איז באשטאנען נאר פון א מאט (א ראגזשע, אויס-
געפלאכטן פון אטשערעט), אויסגעשפרייט אף דער פאד-
לאגע און ער האט זיך איבערגעקערט אף דער אנדערער
זייט. פעליקס האט זיך אפגערופן צו זיין ווייב:

— ווי גוט איז עס, וואס איך האב שוין צעאקערט דאס
ריזפעלד. די רעגנס האבן זיך האיאָר פרי אנגעהויבן.
ער האט עס געזאָגט, נאר פעטרא האט אים אבער נישט
געענטפערט, ווייל זי איז בעייס-מיסע נישט געווען אף איר
געלעגער.

פונקט אין דער מינוט האט א שטראָמעלע וואסער
אדורכגערוגען דורכן לעכעלע פונעם אטשערעטענעם
דאך, וואס איבער זיין קאָפּ, און אראָפגעפאלן אים גלייך
איבער דער נאָז. ער איז אופגעשפרונגען און אָפגעווישט
זיך מיטן אַרבל דאָס פאַנים.

— ווו ביסטו, פעטרא? — האָט ער אַ רוף געטון.
פעטראַ האָט אָבער ווידעראַמאַל נישט געהערט זײַן קאָל,
ווייל פֿונקט אין דערזעלבער צײַט האָט זי געפירט אַ קאַמף
מיטן קיך־פענצטער. זי האָט געהאַט געלאָזן דאָס פענצטער
אָפֿן, און דער רעגן האָט איצט דורך אים אַרײַנגעשמיסן.
דער ווינט האָט אַזוי שטאַרק געבלאָזן, אַז פעטראַ האָט קאַם
געקאַנט פֿאַרוקן דעם פענצטער.

דער רעגן האָט אַרײַנגעשמיסן אינעם קוימען־לעכל,
וואָס איבערן אויוון. אין צימער איז געווען פינצטער, נאָך
ווען־ניט־ווען איז דאָס צימער באלויכטן געוואָרן פֿון אַן
אופגעפראַלטן בליץ. פעליקס איז אופגעשטאַנען, ער האָט
אָפֿגעשלעפט זײַן מאַט אָף אַ טרוקן אָרט און איז אַוועק
אין קיך אַרײַן אַ קוק טון, וואָס איז געשעען מיט פעטרען.
ער איז געגאַנגען פֿאַמעלעך, אויסגעצויגן די הענט אָף
צו פֿריער, ווייל ער האָט מוירע געהאַט זיך אָן עפעס פֿאַר־
טשעפען אין דער פינצטער.

פעטראַ האָט פֿונקט פֿאַרמאַכט דאָס פענצטער, און זי
איז זיך שטיל געגאַנגען צו איר געלעגער, אויך מיט אויס־
געצויגענע הענט אָף פֿאַרויס.

„פעליקס איז טאָמיר אַזאַ מין פעפער, — האָט זי זיך
געטראַכט. — איך גלויב, אז אַפֿילע ווען דער גאַנצער הימל
זאָל אָף שטיקלעך צעזעצט ווערן איבער אונדזער דאָך, וואָלט
ער זיך אויך נישט אופגעכאַפט. ס׳איז אַ גרויס גליק, וואָס
איך האָב מיך דערמאַנט פֿונעם פענצטער, אַנישט וואָלט
מאָרגן אַלץ געווען פיטש־נאַס.“

פֿונקט אין דערדאָרויקער רעגע האָט זי זיך אָנגעשלאָגן
אָף עפעס אַ מין זאַך — אַ גרויס, אַ ווייכס און אַ לעבעדיקס.

זי האָט זיך אזוי איבערגעשראָקן, אז זי האָט גאַרנישט
געקאָנט פאַרשטיין.

— מע האָרגעט! גוואַלד, ראַטעוועט! פעליקס, וווּ
ביסטו? — האָט זי זיך צעשריגן.

פאַרשטייט זיך, אז באַלד ווי זי איז אָף אים אַרופגע-
טראָטן, האָט פעליקס גלייך פאַרשטאַנען, אז דאָס איז
פעטראַ, און ער האָט זי געוואַלט פאַרהאַלטן, זי זאָל נישט
אומפאַלן. זי איז שוין אָבער געפאַלן. פעליקס האָט זיך
מיטן פוט פאַרטשעפעט אָן אַ ברעג פונעם מאַט און איז
אויך אַנידערגעפאַלן. נאָר ער איז נישט געפאַלן אינגאַנצן,
ער האָט זיך נאָר אַ לייג געטון אָף די הענט און זיך גלייך
אָועקגעזעצט, און פעטראַ האָט זיך אָף אים אַרופגעוואַלגערט.
דערנאָך האָט דערלאַנגט אַ בליץ און ס'האָט אויסגע-
זעצט אזא מיין דונער, אז דאָס גאַנצע הויז האָט גענומען
ציטערן. פעטראַ האָט זיך אָועקגעזעצט אָפן דיל.

— אַך, דאָס ביסטו! — האָט זי אויסגעשריגן.

— נו, פאַרשטייט זיך, — האָט פעליקס געזאָגט מיט אַ ביי-
זער. — ווער-זשע נאָך האָט איצט געזאָלט דאָ זמן? איך בין
אופגעשטאַנען קעדיי אָועקצונעמען דעם מאַט פונעם
רעגן. דער דאָך רינט אַדורך, און דער רעגן גיסט מיר גלייך
אָף דער נאָז.

— איך ווייס, פוננאָנען ס'האָט אַדורכגערונען, — האָט
זיך פעטראַ אָפגערופן, — ווייל דאָס וואַסער גיסט זיך פונקט
איבער מין פליצע, און איך זיך אַצינד אין אַ גאַנצער קאָ-
ליזשע. צינד גיכער אָן פיער, מין טיערער!

פעליקס האָט זיך אופגעהויבן און איז מיט פאַרויכטיקע
טריט אָועק אויסזוכן די שוועבעלעך. צוערשט האָט ער

זיך אָנגעשטויסן אָן דעם קליידער-קופערט און צעזעצט זיך
די קני, דערנאָך ערשט איז אים געלונגען צו אויסגעפינען
די שוועבעלעך.

זי האָט באַ פעליקסן פון די הענט גענומען א שווע-
בעלע, אַ ריב געטון אָן דיל און אָנגעצונדן דאָס לעמפל.
באַם טריבן שפּין פון לעמפל האָט זי אויסגעווישט די
קאליזשע, אוועקגעשטעלט אונטערן גאַס אַ לימענעם טאַפּ,
געכאַפט אַ קוק אָף די קינדער, וואָס זיינען געשלאָפּן אָף
זייערע מאַטן, זיך איבערגעטון אין טרוקנס און ווידער גע-
לייגט זיך שלאָפּן.

אָף מאָרגן אינדערפרי האָט דער רעגן אופגעהערט
דער ווינט האָט זיך אָבער אַלץ נישט באַרויקט. דאָס וואַ-
סער האָט געקאַפּעט פונעם אַטשערעטענעם דאָך, געגאַסן
זיך אין רינעלעך אַראָפּ, און דער ווינט האָט אַלץ געוויגט
דעם אַטשערעט. מוירעדיקע כמאַרעס זיינען נאָך געשווי-
מען איבערן הימל.

פעליקס און פעטראַ זיינען פרי אופגעשטאַנען. פעליקס
האָט געמאַלקן די ציג און געהאָדעוועט די איבעריקע
באַלעכאַים, און פעטראַ איז דערוויל אַוועק אין קיך איינ-
הייַצן און מאַכן אָנבײַסן. דער אויוון איז אָבער געווען איינ-
גאַנצן אַ פּיכטער. די קליינע קופּע צווינגן איז אויך געווען
אינגאַנצן נאַס, האַגאַם פעטראַ האָט באַנאַכט צוגעמאַכט
דאָס פענצטער, אזוי אז פעטראַ האָט לאַנג נישט געקאַנט
איינהייַצן. די צווינגן האָבן געסיקעט און געלאָשן זיך און
די קיך איז פול געוואָרן מיט רויך. דער רויך האָט איר
אויסגעגעסן די אויגן. ער איז אַדורכגעקראַכן אפּילע דורך
די שפּאַרונעס פון דעם שייד-ווענטל, און אפּילע הינטערן

שייד-ווענטל, ווו די קינדער זינען געשלאָפן. איז אויך
געוואָרן בלוי די לופט.

די קינדער האָבן זיך אופגעכאַפט מיט א ניסערײ. זיי
האָבן זיך טײקעף אָנגעטון, אופגעלייגט זייערע מאַטן און
ארויסגעפלויגן דורך דער טיר אין דרויסן אַרויס.

דינגאָ האָט אונטערן הויז אויך שלעכט פאַרבראַכט די
דאָזיקע נאַכט. איז ער ארויסגעלאָפן אַנטקעגן די קינדער
און פאר פרייד זיך אוועקגעוואַלגערט אָף דער פלייצע. אַלע
דריי זינען זיי איצט אוועקגעלאָפן אויסזוכן די אייער, וואָס
די הינער האָבן אָנגעלייגט, און אָנהאַדעווען די הינדעלעך.
ווען דער רײז איז. ענדלעך, פאַרטיק געוואָרן און די

גאַנצע פאַמיליע איז געזעסן באַם אָנבײַטן, האָבן זיי דער-
הערט א טופען פון נאַסע פיס, און סײהאַט זיך באַוויזן אין
טיר דינגאַס קאַפ. אין די צײן האָט ער געהאַלטן אַ פּיטש-
נאַסע טופליע. סײהאַט אַזש געגאַסן פון איר.

אַז די קינדער האָבן עס דערזעען, האָבן זיי פאַרצווייפלט
פאַרבראַכן מיט די הענט:

— אונדזערע טופליעס, אונדזערע טופליעס! — האָבן
זיי אויסגעשריגן. — מיר האָבן זיי געכטן איבער-
געלאָזט אונטער די קאַקאַס-פאַלמעס, בעשאַס מיר
זינען געגאַנגען כאַפן די קראַפן. מיר האָבן גאַרניט איבער-
געקלערט, אַז סײקאַן נאָך גײן אַ רעגן!

— אַצינד זעט נאָר, וואָס פון זיי איז געוואָרן, — האָט
פּעטראַ אָפגעזיפצט.

די קינדער האָבן אָבער נישט געוואָרט ביז די מאַמע
וועט עפעס זאָגן. זיי זינען טײקעף אוועקגעלאָפן צו דער
קאַקאַס-פאַלמע. פונקט דאָרטן, אָף יענעם אָרט, ווו זיי

האָבן זיי איבערגעלאָזן, זיינען איצט געלעגן די טופליעס,
אף דורך און דורך פארנעצטע.

ראַמאָן האָט זיי אופגעהויבן, אויסגעגאָסן פון זיי דאָס
וואַסער, און די קינדער זיינען אומעטיקע אוועק אהיים.
באָם טיר איז געשטאַנען פּעטראַ מיט דער פּערטער טופליע
אין האַנט.

— אייער גליק, וואָס היינט איז שאַפּעס, — האָט זי ביי
געזאָגט צו איר צווילינג. — ווען היינט וואָלטן געווען לימודים,
וואָלט אייך אויסגעקומען צו גיין אין שול אריין באַרוועס
די קינדער האָבן געהאַט גרויס צאָר. ניט זאָנדיק קיין
האַלבן וואָרט, האָבן זיי אויסגעלייגט די טופליעס אין אַ
שורע לעבן דער פליטע, אז זיי זאָלן זיך טריקענען. ס'איז
זיי געווען אזא כאַרפע, וואָס זיי האָבן צעוויקט זייערע
איינציקע טופליעס, אז ווי נאָר דער אָנבליסן האָט זיך גע-
ענדיקט, האָבן זיי זיך גלייך גענומען העלפן דער מאַמען
אין שטוב.

ריטא האָט צעוואַשן דאָס געפּעס און עס אויסגעשטעלט
אין שאַפּע, און ראַמאָן האָט אויסגעקערט די טרעפּ און
אָנגעריבן דעם דיל מיט באַנאָן-בלעטער. ער האָט ליב גע-
האַט אָנרייבן דעם דיל, ווייל ס'איז זייער פּריילעך געווען
אונטערצולייגן אונטער די פּיס די זאַפּטיקע באַנאָן-בלע-
טער און גליטשן זיך איבער זיי.

אָנגעריבן דעם דיל, איז ראַמאָן אוועק צום טיך און
אָנגעטראָגן וואַסער אין די באַמבוק-עמער.

אז זיי האָבן שוין די אַרבעט געענדיקט, האָט זיך ווידער
אָנגעהויבן אַ רעגן. און אַף מאַרגן האָט אויך אַ גאַנצן טאָג
געגאָסן. דערפאר אָבער מאַנטיק פּרי, אז פעליקס האָט

אופגעפנט די טיר און ארויסגעקוקט אין דרויסן, האָט
שיין די קילעכדיקע רויטע זון געשמייכלט פון הינטער
דעם באַרג־קאָם, וועלכער האָט זיך געצויגן פאַזע דעם
מיזעכדיקן ברעג. די ערשטע וואַרעמע זונשטראַלן האָבן
באַנגסן מיט אַ ראָזער שיין די שפיצן פון די קאָקאָס־
פאַלמעס און פונעם באַמבוק. יעדעס בלעטעלע האָט העל
געבלישטשעט, אויסגעצוואַגן פון רעגן, און זיך ליכט באַ־
וועגט פונעם ווינטל. דאָס רייז־פעלד איז אינגאַנצן געווען
פאַרגאַסן מיט וואַסער.

— אַ גוטער טאָג היינט אָף פאַרזעצן רייז, — האָט
פעליקס געזאָגט. — ווי גוט איז עס, וואָס איך האָב באַצייטנט
אופגעאַקערט דאָס פעלד.

און פריער נאָך, איידער ער האָט אַפילע אַנגעהויבן
האַדעווען די כאַזירים און מעלקן די ציג, איז ער אַוועק
צו די בייטן, וווּ סײַנען באַ אים געוואַקסן די זריע־פלאַנצן
פונעם רייז. ער איז געגאַן אַ קוק טון, צי די זריע־פלאַנצן
זײַנען שוין פאַרטיק אָף צו פאַרזעצן.

אַז פעליקס האָט זיך אומגעקערט, האָט ער צו פעטרען
געזאָגט:

— וועק אױף די קינדער, און מיר וועלן זיך אַלע אַוועק־
לאָזן אַפן רייז־פעלד, נאָר זע, וואָס גיכער.

— די קינדער דאַרפן דאָך אָבער היינט גיין אין שול, —
האָט פעטראַ געזאָגט.

— סיטוט מיר שטאַרק באַנק, וואָס זיי וועלן נישט גיין
אין שול אַריין. — האָט פעליקס געענטפערט, — זיי דאַרפן
אונדז אָבער העלפן פאַרזעצן דעם רייז. די זריע־פלאַנצן
זײַנען שוין פאַרטיק, און מע מוז זיי פאַרזעצן אַלע מיט־

אמאל; איך מיט דיר וועלן אליין זיך מיט דעם נישט
איינפארען.

די קינדער האבן דערהערט זייער שמועס און זיי
זינען גלייך אופגעשפרונגען פון ארט. זיי האבן ליב געהאט
די שול; נישט ווייניקער אבער האבן זיי ליב געהאט אויך
דאס ריזי-פארזעצן, ווייל זיי פלעגן דערפון א גאנצן טאג
ארומפאלוסקן זיך אין וואסער. און זיי איז דאס שוין
שטארק געפעלן געווארן, פונקט ווי דעם אלטן קורצעק.
פעליקס איז אוועק אראפגעמען פון די זריע-בייטן די
פלאנצן; ער האט ארוםגעשוירן די שפיצן פון די פלאנצן
און צוגעטויליעט די ערד צו די ווארצעלעך, אז זיי זאל זיך
נישט אפשיטן בעייסן טראגן אין פעלד. די קינדער האבן
דערווייל געהאלפן דער מאמען. און באלד איז די גאנצע
מישפאכע גרייט געווען צו לאזן זיך אף דער ארבעט.

זיי זינען צוגעגאנגען ביז צו דער ראזארע און זיך
געלאזט מיט דער ראזארע ביז צום סאמע עק פונעם ריזי-
פעלד. די דאזיקע ראזארע איז געווען נישט קיין טיפער
גראבן, וואס האט אפגעטיילט זייער ערד פון דער שליי-
נישער. זיי האט געדינט נישט נאר פאר א מעכיצע, נאר
אויך פאר א וואסער-זאמלער. די גראבנס זינען שטענדיק
געווען פול מיט וואסער. זיי האבן דורכגעשניטן די גאנצע
ערד אונטער גראדע ווינקלען און געמאכט זיי ענלעך צו
א גרויסן שאכמאט-טאוול.

פעליקס האט אוועקגעשטעלט זיין קויש לעבן דער
ראזארע און געגעבן די קינדער און פעטערען צו הויפן
זריע-פלאנצן. זיי האבן זיך אלע אונטערגעהויבן די הויזן
און קליידלעך און אריין ביז די קני אין וואסער. אלע מיט-

אמאל האָבן זיי אַרײַנגעשטעקט די פּלאַנץ־וואַרצלען אין
שלאָם, אזוי אז איבערן וואַסער האָבן זיך קאָם אַרויס־
געזעצן די בלעטעלעך פֿון די פּלאַנצן.

זײער מישפּאַכע איז פּרײַער פֿון אלעמען אַרויס אָף דער
אַרבעט. אינגיכען אָבער האָבן זיך אויך אָף די שכײנישע
פעלדער באַווײַזן אַרבעטנדיקע. ס׳איז אוועק אַ געלעכטער
און אַ פּלוידער. אלע זײַנען זיי צו דערזעלבער צײַט גע־
שטאַנען אײַנגעבויגן איבער זײער אַרבעט און דערפֿאַר גע־
שפּאַסט און געלאַכט.

די זון האָט זיך אופּגעהויבן אַלץ העכער און העכער.
מאָסקײטן*) זײַנען אומגעפּלויגן איבער זיי, און פֿון די פּאַר־
טרונקענע פעלדער האָט זיך געהויבן אַ דאַמף אין קלײַנע
וואַלקנדילעך. די אַרבעט איז געווען אַ שווערע, און דאָך
האָט מיט אַ ווײַלע שפּעטער עמעצער פּאַרצויגן אַ לידל.
אַנדערע קוילעס האָבן אונטערגעכאַפט, און באַלד האָבן זיך
אַלע געבויגן און געהויבן זיך, געבויגן און געהויבן זיך אין
טאַקט פֿון דער ליד. און פֿאַר יעדן מאָל אָנבײַגן זיך האָבן
זיי פּאַרזעצט אײַן צווייגל רײַז־פּלאַנץ און שטאַרק צוגע־
פעסטיקט זײַנע וואַרצלען צו דער פּאַרטרונקענער ערד.

די קינדער האָבן באַגלייך מיט אַלע פּלייסיק געאַרבעט,
קימאַט ביז האַלבן טאַג. דערנאָך זײַנען אַלע אוועק אַהײַם
איבערבײַסן אוו זיך אַדורכשלאָפֿן.

צוויי שאַ זײַנען די רײַז־פעלדער געשטאַנען לײַדיק. אז
די זון האָט גענומען בײַגן זיך צו מײַרעוו און די היץ איז
געוואָרן אַביסעלע קלענער, האָבן זיך אַלע ווידעראַמאַל
געקערט אין פעלד און געאַרבעט שוין ביז זון־אונטערגאַנג.

(*) קלײַנע אינוועקטן, וואָס בײַסן זיך ווי אונדזערע קאַמערן.

פארנאכט צו איז פעטרא אדעק פון סעלד פריער פון
אלעמען, און אז פעליקס מיטן צווילינג האָבן זיך, מידע,
דערשלעפט צו זייער הויף, האָט פעטרא ארויסגעשמעקט
איר קאָפּ פונעם פענצטער און זיך צו זיי אָפגערוּפן:
— כּיהאָב שוין אויסגעמאָלקן די ציג און אָנגעהאָדעוועט
די כאַזיררים. גייט, באַדט זיך אויס אין אויסגוס און מיר
וועלן דערנאָך עסן וועטשערע.

באלד פאַר זייער הויז האָט זיך געשפּרייט דער זאַמדי-
ברעג. אין צוויי מינוט ארום האָט זיך שוין פעליקס מיט
די קינדער געשווענקט אין וואַסער. זיי האָבן זיך אָפּילע
נישט אויסגעטון. זיי האָבן געהאַט אַף זיך אַזוי ווייניק אָנטון
און זיי זינען סײַ צוויי געווען אַזוינע נאַסע און שמוציקע, אז
סײַ איז זיי גרינגער געווען אַרײַנוואַרפן זיך מיטן אָנטון אין
וואַסער און אויסוואַשן זיך מיט דעם אָנטון אינײַנעם. און
ווי גוט איז זיי איצטער געווען, נאָך דעם לאַנגן טאַג אַרבעט
אַפן רײז-סעלד, צו ליגן דאָ אינעם אויסגוס און פּילן דעם
קילן טאַם פונעם וואַסער.

נאָך וועטשערע האָבן זיי אַלע אינײַנעם אַראָפּגענידערט
צום טײַך און זיך אויסגעזעצט אַפן פּליט אַפרוען. זיי האָבן
געקוקט אַף די גלייַווערים, וואָס האָבן ווי טויזנטער פּייער-
לעך זיך געטראָגן צווישן די ביימער, זיי האָבן באַטראַכט די
וואַלקנס, וואָס זינען אַרומגעשווומען איבער דעם פּינצטערן
הימל און פאַרשטעלט די שטערן. זיי האָבן זיך אײַנגעהערט,
ווי די כּוואַליעס שלאָגן זיך אַזוי ליכט אינעם ברעג, ביז
וואַנען סײַ האָבן גישט גענומען פּאַלן די ערשטע טראָפּנס רעגן.

III. דינגאָ און די קליינע ברוינע הון.

אָף מאָרגן האָבן די קינדער ווידעראַמאָל געאַרבעט אַ גאַנצן טאָג אַפֿן ריז־פעלד, צו פאַרנאַכט זײַנען זײ אָבער פֿרי געגאַנגען שלאָפֿן, ווייל מאָרגן אינדערפֿרי האָבן זײ געדאַרפט גײן אין שול אַרײַן. די לימודים אין שול פֿלעגן זײך אָנהײבן האַלפֿ אַכט דעם זײַגער.

זײ האָבן שוין קימאַט אופֿגעעפֿנט די אויגן און זײך אָפֿגעגענעצט פֿאַרן אופֿכאַפֿן זײך, האָבן זײ פֿלוצלינג דער־העױט פֿון אונטערן הויז אַ מאָדנעם געשרײ. ראַמאַן האָט דערהערט דער ערשטער, און סײַהאַט באַ אים גליַך אָפֿגע־נומען דער שלאָף. ער האָט זײך אופֿגעזעצט אפֿן מאַט און זײך אײַנגעהערט. דעױנאַך האָט ער צונויפֿגעלייגט דעם מאַט און גענומען זײך אָנטון. „קלעק, קלעק, קלעק, פֿיפֿ, פֿיפֿ, פֿיפֿ,“ — האָט עמעץ אונטערן הויז געשריגן.

ריטאַ האָט אויך דערהערט דעמדאָזיקן געשרײ און זי האָט זײך אזוי אײַליק געכאַפט אָנטון. אז זי האָט אַרופֿגע־שלעפֿט דאָס קליידל אָף דער לינקער זײַט. זי האָט אפֿילע נישט געקלערט פֿון אײַבערקערן דאָס קליידל. זי האָט זײך טײַקעף אַראָפֿגעלאָזט אונטערן הויז און זײך דערבײַ שיר נישט צעבוצקעט מיט ראַמאַנען.

די קינדער זײַנען געקומען אַהערצו פֿונקט צו דער צײַט, און זײ האָבן טאַקע געזעען. ווי די קליינע ברוינע

הון איז אַרויסגעקראָכן פון אונטער אַ קופע שטרוי און גע-
פירט נאָך זיך אירע אויסגעזעסענע ברעקעלעך הינדעלעך.
— אוי, מאַמע, מאַמע! — האָט זיך ריטאָ צעשריגן. —

קום נאָר גיכער אַהער!

פעטראַ איז דעמלט געווען אין קיך. די קיך האָט
זיך געפונען גלייך איבער זיי. דער דיל איז דאָרט געווען
אויסגעלייגט פון באַמפוק־שטאַמען. צווישן די שטאַמען
זיינען געווען שפּאַרונעס, האָט דעריבער פעטראַ אַצינד
גלייך דורך אַ שפּאַרונע אַ קוק געטון אַראַפּצו און זי
האָט פאַרשפּאַרט לויפן איבער די טרעפּ. זי האָט דורך די
שפּאַרונעס גוט אַרומגעקוקט די פּיצניקעלעך הינדעלעך,
וואָס זיינען אומגעלאָפּן אַרום דער מאַמען, און די שיינע
גאַלדיק־ברוינע קוואַקע.

— וויפל הינדעלעך האָט זי? — האָט זי אַרײַנגעשריגן

אין שפּאַרונע.

— זיי יאָגן זיך אזוי, אז איך קאָן נישט איבערצייִדן. איך
רעכן, יעדנפּאָלס, אז נישט ווייניקער פון צען. — האָט ראַמאַן
אָף צוריק געשריגן.

— נאָט אייך פאַר זיי עסן! — האָט פעטראַ זיך אָפּגערופּן,
און האָט דורך דער שפּאַרונע דורכגעשאַטן אַ הויפּן ברעקלעך.
די קוואַקטשע האָט צונויפּגערופּן די הינדעלעך און
אַנגעהויבן לערנען זיי, ווי אזוי צו עסן.

— אייִ־אייִ־איי! — האָט ריטאָ מיט היספּײַלעס צענומען
אירע הענטלעך. — נו, איך פרעג דיך, איז זי נישט קײַן
כאַכאַמע, דאָסדאָזיקע קליינע הינדל? זי האָט זיך פּאַהאַלטן
אין שטרוי, און מיר האָבן לאַכלוטן נישט געוואָסט, אז זי
האָט דאָרטן אַ נעסט.

— די פלעגט זיך שטענדיק קומען און עסן באגלייך
מיט די איבעריקע הינער און הינדעלעך. בעשאס איך האָב
זיי געהאָדעוועט. כּהאַב זיי דעריבער אפּילע נישט אָנגע-
הויבן צו כּוּישעד זײַן, אז זיי זיצט אָף די אייער. אָ. אָ. זיי
איז שוין איינמאָל אַ כּיטרע, — האָט ראַמאָן געטײנעט.
זיי האָבן זיך גאַרנישט געקאָנט אָפּרײסן פּון די הינדע-
לעך, און אין שול האָבן זיי אַ גאַנצן פּרימאָרגן נאָר פּון זיי
געטראַכט.

פּינף אַזײגער זײנען זיי מיט אַ שפּרונג אַרײַנגעלאָפּן
אין הויף אַרײַן.

— מאַמע, מאַמע, — האָט ראַמאָן געשריגן, — ווי מײַנסטו,
וואָס וועט איצט זײַן, האָט די לערערקע האָט אונדז גע-
זאָגט, אז ווען מע וועט פאַרענדיקן אַראָפּנעמען דעם רײז
פּון די פעלדער, וועט זײַן אין שטאָט אַ גרויסער יאָנטעוו
און מע וועט טײלן מאַטאָנעס פאַר די בעסטע אַרבעטן,
וואָס קינדער אַלײן האָבן מיט זײערע הענט הינטיקן זומער
געמאַכט. מיר קענען האָדעווען הינדעלעך, ציי פאַרזײען
גרינס, אָדער טון עפעס אַנדערש, וואָס אונדז וועט נאָר
געפּעלן, און אלע אַרבעטן, וואָס מיר וועלן אָפּטון, וועלן
נאַוויזן ווערן אָף דער אויסשטעלונג אין שול. מאַמע, איך
מעג נעמען אָף זיך די ברוינע הון מיט אירע הינדעלעך,
איך זאָל זיי אַלײן צוזען, און נאָכדעם זאָל איך זיי געבן אָף
דער אויסשטעלונג?

— און איך וועל מיר אויספלעכטן אַ קוישל אינגאַנצן
אַלײן, — האָט זיך ריטאָ אָפּגערופּן, — דו הערסט, מאַמע, איך
וועל עס מאַכן פּון יונגע, דינינקע באַמבוק-שטאַמעלעך,
אזײנע, ווי די, וואָס מע מאַכט פּון זיי היט. איבער זײנע

רענדן וועל איך אויסשטריקן שווארצע באבעלעך. איך
האָב אין שול דאָס אַלץ צוגעטראַכט.

די מאַמע האָט אַליין אויך געקאָנט מאַכן אַסאך פאַר-
שיידענע זאַכן. זי האָט געקאָנט אויסוועבן שיינע שטאַפן
אַף דעם וועבשטול, וואָס איז געשטאַנען אין ווינקל צימער.
זי האָט געקאָנט אויסנייען שיינע בלימעלעך, זי האָט גע-
קאָנט פלעכטן מאַטן, קוישלעך און היט. זיך האָט אויך ריטען
אויסגעלערנט אַביטעלע פלעכטן קוישלעך. אין שול האָט
זיך ריטאַ באַ דער לערערן נאָך מערער אויסגעלערנט, און
אַצינד האָט זי גערעכנט, אז זי וועט קאָנען אויספלעכטן
א קוישל אינגאַנצן אַליין.

— פאַרשטייט זיך, אז דו מעגסט נעמען אַף זיך די
ברוינע הון מיט אירע הינדעלעך. — האָט די מאַמע געזאָגט
ראַמאַנען. — און דו, ריטאַ, וועסט אויך קענען אינגאַנצן
אַליין אויספלעכטן א קוישל, דו וועסט אָבער מוזן אַביטל
צוואַרטן ביז מיר וועלן קריגן דעם נייטיקן מאַ-
טעריאַל.

— איך קען אַליין צוגרייטן דעם מאַטעריאַל, — האָט
ריטאַ אויסגעשריגן. — און מיר גייען אין שול, איז דאָרט פאַראַן
אַפן וועג פונקט אזא מיין באַמפוק ווי איך דאַרף. דאָרט
איז פאַראַן גאָלדענער און שוואַרצער באַמפוק.

ראַמאַן האָט זיך גלייך א נעם געטון מאַכן א שטיג
פאַר די הינער. ער האָט אונטערן הויז געפאַקט אַ קעסטל
און געמאַכט אין איין זיט קעסטל אַ באַמפוקענע שטאַכעטן-
ווענטל. קיין דעק איז אין קעסטל נישט געווען. אונטערן
קעסטל האָט ראַמאַן אויסגעבעט אַף דער ערד טרוקענע
שטענגלעך פון ערד־ניס. דערנאָך האָט ער זיך מיט ריטען

אױעקגעיאַגט כאַפּן די הױן, קעדיי צו באַזעצן זי אין איר
נײַער שטוב.

דער הױן איז אַבער גאַרנישט געפּעלן געװאָרן דער
פּלאַן, אז זי זאָל זיך באַזעצן אין שטייג. זי האָט געמאַכט
פּיס, אַנטלאָפּן פּון די קינדער, נאַכגערופּן נאָך זיך אירע
הינדעלעך און זיך באַהאַלטן אונטערן הויז, אונטער דער
קופּע ברעטער. אומזיסט האָט ראַמאַן געשאַטן ברעקלעך
און קערנדלעך פאַר דער הונט באַהעלטעניש, קעדיי זי
צו פאַרנאָרן. זי האָט זיך נישט גערירט פּון אָרט.

— איך װעל צושיקן אַהערצו דינגאַן, — האָט ראַמאַן
געזאָגט. — זאָל ער זי פּונדאַנען אַרויסטרײַבן. אויב כּװעל
זי נישט פאַרמאַכן אין שטייג, װעט זי פאַרבלאַנדזען און
פאַרלירן האַלב הינדעלעך. און איך װיל, אז זיי זאָלן זיך
אלע באַ מיר אויסהאַדעװען.

— אוי, אוי, לאָז נישט דינגאַן אַהערצו, — האָט זיך ריטאַ
אַפּגערופּן. — דו װייסט דאָך גוט, װאָס פאַראַ שליםאַזל
דערדאָזיקער דינגאַ איז. ער װעט געװיס צעשטיקן די הינדע-
לעך.

אז דינגאַ האָט דערהערט זײַן נאָמען, האָט ער אופּגע-
שטעלט די אויערן און איז צוגעלאָפּן צו ראַמאַנען. ער האָט
אַנגעבויגן דעם קאָפּ אָפּ א זײַט און געדרייט מיטן עק
פּונקט װי ער װאָלט פּרעגן: „װאָס איז? איך װעל טון אַלץ
װאָס מע באַדאַרף!“

ראַמאַן האָט זיך אַנגעבויגן און באַװיזן דעם הונט אַהינצו,
אונטער דער קופּע צװײגן.

— קריך אַרײַן אַהינצו און טרײַב זיי אַרויס, — האָט ער
געזאָגט.

די ברעטער זינען אזוי געווען צונויפגעלייגט, אז אונ-
טער זיי האָט זיך געצויגן, ווי א טונעל, א דורכגאַנג פון
איין עק צום צווייטן. דאָס האָט מען בעקיוון געמאַכט, קעדיי
די ברעטער זאָלן נישט פוילן, פון ליגן אף דער פּיכטער
ערד.

ראַמאַן האָט געקלערט, אז וויבאַלד דינגאַ וועט אַרײַן-
קריכן פון איין עק, וועט די הון מיט די הינדעלעך געוויס
ארויסלויפן פונעם אַנדערן. דינגאַ האָט זיך צעבילט און
ער איז אַרײַנגעקראַכן אין לאַך. פונדרויסן האָט מען אַרויס-
געזעען נאָר דעם שפיץ פון זײַן עק. פּלוצלינג האָט זיך
פון אונטער די ברעטער דערטראַגן א קוויטשערײַ. דינגאַ
האַט אונטערגעצויגן זײַן עק און ער האָט שנעל גענומען
שלעפן זיך אף צוריק פון טונעל. ווען ער איז ארויסגע-
שפרונגען, איז זײַן עק געווען אונטערגעצויגן, די אויערן
אַרונטערגעלאָזט, און דער שפיץ נאָז איז געווען פאַרבלוי-
טיקט. דינגאַ האָט אים געטרײַ געווישט מיט זײַנע לאַפּעס.
די הון אָבער האָט גאַרנישט אָנגעהויבן צו טראַכטן פון
אַרויסקריכן. זי איז געזעסן אונטער די ברעטער און בײַז
געקוואַקעט.

— לאָז זי דאָרט ביז אינדערפרי. זאָל די דאָרט איבער-
נעכטיקן. — האָט ריטאָ געזאָגט.

דאָ האָט זיי די מאַמע א רוף געטון עסן וועטשערע.
ראַמאַן האָט א שמעק געטון די לופט.

— קאַמאַטעס שמעקט, — האָט ער געזאָגט, — שוין
מיסטאַמע אויסגעגאַנגען דער רײַז. אַנישט וואָלט די מאַמע
נישט געמאַכט איצט קאַמאַטעס. אַך, וויפל איז עס נאָך גע-
בליבן ביז צום שניט?

ריטא האָט צונויפגעצײלט אף די פינגער.
— טו נאָר א קוק: אַצינד האָבן מיר יולי, דערנאָך גײט
אױגוסט, סענטיאַבער און אַקטיאַבער. מיר האָבן נאָך יעדן
פּאַלס פיר כאַדאָשים!
ראַמאָן האָט זיך אױעקגעלייגט די האַנט אַפן בויך און
אַפגעזיפצט:

— אז סײַזעט קומען דער שניט, — האָט ער געזאָגט, —
וועל איך גלייך אופעסן אַזויפיל רײז, וויפל איך וועל נאָר
וועלן. איך וועל אַפּקאָכן פאַר זיך אַליין אַ פולן טאַפּ און
אופעסן אינגאַנצן ביז א ברעקעלע.

IV. אפן פליט.

ווען דער ערשטער האָן האָט זיך אינדערפרי צעקרייט, איז ראַמאָן אופגעשטאַנען און אין דער פינצטער זיך אַראָפֿ- געיאָגט פֿון די טרעפּ. ער האָט געוואָלט אומשטיין פֿריער פֿאַר דער הון מיט די הינדעלעך, קעדיי זיי זאָלן נישט באַווייזן צו אַנטלויפֿן.

ער האָט פֿאַרשטעקט מיט שטרוי איין ברעג טונעל און זיך אוועקגעזעצט איניינעם מיט דינגאָן פֿאַ דעם ווייט ברעג. אָט האָט די הון אָנגעהויבן צו-קוואַקען. האָט דער מאַלט ראַמאָן גענומען דאָס שטייגל און שטילנקערהייט צוגעקראַכן צום ברעג טונעל. ווי נאָר די הון האָט באַוויז אַרויסצוגיין, האָט שוין ראַמאָן אָף איר אַראָפֿגעלאָזט דאָס שטייגל. די הון איז געווען אין פֿאַסטקע.

זי איז שרעקלעך ביז געוואָרן. זי האָט אופגעקודלעט די פֿעדערן אָף איר האַלדז, געשריגן און אומבאַדינגט גע- וואָלט א פֿיס טון ראַמאָנען. איינמאָל איז איר שוין אָף אַן עמעס געלונגען א פֿיק צו טון אים אין גרויסן פינגער. ראַמאָן האָט אַריינגעכאַפֿט דעם פינגער אין מויל און אָנגע- הויבן צו טאַנצן פֿון ווייטיק.

ראַמאָן האָט פֿאַמעלעך געשלעפֿט דעם קאַסטן איבער דער ערד. דאָס קליינע הינדל איז געגאַנגען אינעווייניק אין קאַסטן, ווייל זי האָט נישט געוואָלט כאַפֿן קיין קלאַפּ. זי

הָאָט פֿאַרצווייפֿלט געקוואַקעט און גערופן נאָך זיך די הינד-
דעלעך. ראַמאַן האָט אוועקגעשטעלט דעם קאַסטן אָפֿן הויף.
אָפֿן גרינעם גראַז, אונטערגעשטעלט אונטערן קאַסטן א
שאַל מיט וואַסער און אָנגעשאַטן ריזברעקלעך.

אינדערפרי, באַם אָנבײַסן, האָט זיך ריטאַ אָפֿגערופֿן:
— מאַמע! איך טראַכט אַלץ פֿון מײַן קוישל. איך האָב
באַשלאָסן, אז איך וועל פֿאַר אים קײַן שום מאַטעריאַל גישט
קויפֿן. כּוועל אַלץ אַליין אַנקלײַבן.

— ס׳וועט דאָך אָבער אוועקגיין א גרויסע צײַט, איידער
דו וועסט צונויפֿנעמען און צוגרייטן דעם מאַטעריאַל, —
האָט פֿעטראַ געזאָגט.

— איך ווייס, — האָט ריטאַ געענטפֿערט, — די אויס-
שטלונג וועט דאָך אָבער אויך זײַן ערשט נאָכן שניט, און
ביז צו יענער צײַט איז נאָך ווייט.

— שרעקלעך ווייט, — האָט ראַמאַן אָפֿגעזיפֿצט (זײַן
כּיילעק רײַז איז באַם אָנבײַסן געווען זייער א קליי-
נער).

— און כּווצדעם, — האָט ריטאַ ווייטער גערעדט, — וועל
איך פֿלײַסיק אַרבעטן, און אז איך וועל אַלץ מאַכן אַליין.
וועט דאָס קוישל זײַן אינגאַנצן, אינגאַנצן מײַנס. דאָס
קוישל וועט זײַן אַסאַך מערער מײַנס, איידער די הינדעלעך
— ראַמאַנס. ער האָט דאָך אַפֿילע די קוואַקטשע אָף די
אייער גישט געזעצט! די הון האָט זיך אַליין געזעצט.

— פֿלאַטע! — האָט זיך אָפֿגערופֿן ראַמאַן, — די הינדע-
לעך זײַנען דאָך אַלקאַלפֿאַנים לעבעדיקע, און לעבעדיקע
זאָכן זײַנען א קאַפֿעלע בעסער, איידער דאָרטן ווייס איך
וואָס פֿאַר א קוישל.

ס'האָט שוין געהאַלטן פא א קריג, האָט זיך אָבער די
 מוטער אַרײַנגעמישט:
 — נו, נו, שטילער אַפּיסעלע! איר ווייסט דאָך, אז דער
 ווײַל איז נאָך קיין קוישל אָף דער וועלט נישטאָ.
 — עס וועט אָבער זײַן! — האָט ריטאָ פעסט געזאָגט. —
 איר וועט זען!
 — פּלאַטע, — האָט ווידעראַמאָל געזאָגט ראַמאַן, — אויב
 אַפּילע דו וועסט שוין אָנהײבן פּלעכטן דאָס קוישל, וועסטו
 עס סײַ ווי קײַנמאָל נישט ענדיקן.
 ריטאָ האָט אָפּגעשוויגן; זי האָט נאָר אַ קוק געטון אָף ראַ-
 מאַנען. פאַר זיך האָט זי שוין פעסט פּאַשלאָסן, אז וואָס סײַזאָל
 נישט זײַן, וועט זי אומבאַדינגט פאַרענדיקן איר קוישל.
 זי האָט זיך באַלד אַוועקגעלאָזט זוכן די באַמבוק־שטענג-
 לעך. נאָך פאַרן גײן אין שול האָט זי אויסגעזוכט זעקס
 לאַנגע, צאַרטע, גרינע שטענגלעך און זי האָט זיי אַוועק־
 געלייגט אונטערן הויז אָפּן שאָטן, אז זיי זאָלן זיך טרײַ-
 קענען. יעדן טאָג, ווען זי איז געגאַנגען אין שול און אָף
 צוריק, האָט זי געזוכט באַמבוק, און אינגיכן האָט זיך פא
 איר אָנגעקליבן אַ גאָר נישקאַשעדיק פינטל. האָט זי זיך
 דעמלט, אין אײַנעם אַ שאַפּעס, אַ נעם געטון צו דער
 אַרבעט. זי האָט מיט אַ מעסערל פּאַנאַנדערגענומען די
 שטענגלעך אָף שמאַלע, דינע פּאַסן. זיי זײַנען נאָך אָבער
 אַדך נישט פאַרטיק געווען צום פּלעכטן. מע האָט זיי נאָך
 באַדאַרפט אויסגלעטן, אַרומשאַבן, איבערקאַכן און אָפּוויסן.
 ראַמאַן האָט אַלע טאָג געקוקט אָף איר געדולדיקער
 אַרבעט, און קעדיי זיך צו רײַצן מיט איר, פּלעג ער איר
 דערצײלן, ווי שנעל סע וואַקסן זײַנע הינדעלעך.

ענדלעך, איז דער מאטעריאל געוועזן גרייט, און ריטא
האט אנגעהויבן פלעכטן איר קוישל. אירע געשיקטע, גע-
דולדיקע פינגער האבן צונויפגעפלאכטן שמאלע פאסן, אזוי-
ווי פאדעם. און כאטש פאמעלעך — דאך איז דאס קוישל
געוואקסן מיט יעדן טאג.

איינמאל אינדערפרי, נאך פארן אוועקגיין אין שול,
ווען ריטא האט פליסיק געארבעט, האט זיך פעליקס אומ-
געקערט פונעם ריז-פעלד און געזאגט:

— דער ריז וואקסט גוט, און איך קאן איצט אפרייסן
אביסעלע צייט פון מיין ארבעט אפן פערמע קעדיי צו
ארויספארן כאפן פיש. אלע שאבעס פארט דאך איצט דורך
פאזע דעם ברעג דאס שיפל „ראזיטא“ און קויפט צונויף
אויסטערן, קרעוועטקעס און פיש פאר דעם מאנילערי¹
מארק. אונדזער פאנג וועלן מיר קאנען פארקויפן דא אפן
ארט און מיר וועלן פארשפארן פירן איז שטאט אריין.

— איך האף, אז ס'וועט דיר אפגליקן, — האט פעטרא
געזאגט מיט א זיפק. — מיר דארפן דאך אזוי האבן געלט.
די קינדערשע טופליעס זיינען שוין אינגאנצן אפגענוצט.

— איך ווייס עס, — האט פעליקס געענטפערט, — מיר
האבן אבער פריער נישט געקאנט איבערלאזן די ארבעט
אין פעלד. איך וועל היינט צוגרייטן דעם פליט און
אינאונט וועלן מיר ארויספארן נאך קראפן און פיש.

— מיר מעגן אויכעט פארן? מיר קענען אויך פארן? —
האבן די קינדער געפרעגט.

די מאמע האט זיך פאנאנדערגעלאכט.

¹ מאנילא — די הויפטשטאט פון די פיליפינער אינזלען.

— איר זעט אריס איצט ווי דינגאָ, בעײַם ער וויל, אז
 איר זאָלט פאַר אים וואַרפֿן שטעקלעך אין וואַסער, — האָט
 זי געזאָגט, — ער הייבט דעמלט אוף די אויערן און קוקט
 אָף אײַך מיט בלישטשענדיקע אויגן און מיט אַ צעפֿנטן
 מויל. אָט פֿונקט אזוי, ווי איר קוקט איצט אפֿן טאַטן.
 — יאָ, איר מעגט פֿאַרן, — האָט פעליקס געשמייכלט.
 — און מיר וועלן פֿאַרבלײַבן אַ גאַנצע נאַכט אפֿן פֿליט? —
 האָבן די קינדער אויסגעשריגן.
 דער פֿאַטער האָט צוגעשאַקלט מיטן קאַפּ.
 — איר זאָלט זיך נאָר נישט פֿאַרהאַלטן אין שול נאָך
 די לימודים, — האָט ער געזאָגט.
 אז די קינדער זײַנען געקומען צו לויפֿן פֿון שול, האָט
 שוין פעליקס געגרייט דעם פֿליט. אָף דעם פֿאַדערטייל
 פֿון פֿליט האָבן אַרויסגעשטעקט אינדערהײך צוויי באַמבוק־
 דרענגלעך. צו דיזאָזיקע דרענגלעך האָט פעליקס צוגע־
 פעסטיקט אַ גרויסע נעץ, וועלכע מע האָט אָף אַ בלאַק
 געקאַנט אופֿהײַבן און אַראַפֿלאָזן.
 — גײט, — מאַכט פעליקס, — העלפט דער מאַמען אַראַפֿ־
 טראָגן די זאַכן, וואָס מיר דאַרפֿן מיט זיך נעמען.
 פעטראַ האָט שוין אַרײַנגעפֿאַקט דאָס עסן אין אַ קױשל.
 ווען די קינדער זײַנען אַרײַנגעלאָפֿן, איז זי עפֿעס געשטאַ־
 נען אַ פֿאַרזאָרגטע און געצײלט אָף די פֿינגער.
 — דאָס אײַוועלע, האָבן מיר אײַנס, — האָט זי געזאָגט
 און זיך צוגערירט בעײַס־מײַסע צום קלײַנעם קעסטעלע.
 אָנגעשאַטן מיט ערד, — אַביסל רײַז — איז צוויי די סקאַוואַ־
 ראַדע — דרײַ, האַלץ — פֿיר, זאַלץ — פֿינף. קינדערלעך
 מײַנע! דאָרט ליגן געוויס אַסאַך מער זאַכן, נאָר כּי קאַן

שוין איצט נישט פארגעדענקען אלץ, וואָס איך האָב
איינגעפאָקט.

— דער טאַטע וואָרט, — האָט ריטאָ צוגעמילט.
— כיווייס, כיווייס, — האָט די מאַמע געענטפערט. —
איך גיי!

זי האָט אַידיק אופגעהויבן דעם קויש און זיך אוועק-
געלאָזט צום פליט.

ריטאָ האָט געטראָגן די סקאוואַראָדע, און ראַמאַן —
דאָס אייוועלע. אין עטלעכע מינוט אַרום זינען אלע געווען
באַם פליט. דינגאָ איז אַהינצו אָנגעקומען נאָך פריער פאַר
זיי און ער האָט מיט אַ פריילעכן בילן געיאָגט איבערן
ברעג. ער האָט אַפילע קיין רעגע נישט געצווייפלט, אז
ער פאַרט אויך.

— דינגאַן געמען אַפן פליט — דאָס וועט זיין שרעקלעך
נישט באַקוועם, — האָט זיך פעטראַ אָפגערופן. דינגאָ איז
שוין אָבער געווען אַפן פליט.

ראַמאַן האָט אים געפרוווט אַראָפּשטופן, דינגאָ האָט
זיך אָבער נישט געלאָזט.

— נו, זאַל זיין אַן עק! — האָט פעליקס געזאָגט, — מיר
פאַטערן דערווייל ציט. זאַל ער בלייבן דאָ. לייגט אַרוף
די איבעריקע זאַכן, און איך וועל זיך אָפּשטויסן פון ברעג.
פעטראַ מיט די קינדער האָבן אַרופגעטראָגן דאָס איי-
וועלע, דאָס קוישל און די האַלץ און זיך אליין אויך
אַנידערגעזעצט אַפן פליט. פעליקס האָט שוין געהאַט אַנ-
געהויבן אָפּשטופן זיך פון ברעג מיט זיין לאַנגן שטעקן —
האָט אָבער פעטראַ פּלוצלינג פאַרבראַכן מיט די הענט און
זיך צעשריגן:

— ווארט נאָר אַ ווײַלע! וווּ זײַנען דאָס די שוועבע־
לעך? — זי האָט אומרויִק געזוכט אין קוישל. — וויי, וויי,
זיי זײַנען דאָך פאַרבליבן אינדערהיים! — האָט זי אויס־
געשריגן.

דער פליט איז שוין אַביסל אָפגעגאַנגען פון ברעג.
ראַמאָן האָט זיך אָבער צעיאָגט און אַראָפגעשפרונגען. ער
איז געגאַנגען באַרוועס, און סײַהאַט דעריבער נישט אויס־
געמאַכט, וואָס ער איז באַם ברעג ביז די קגי אַרײַנגע־
קראַכן אין שלאָם. ער איז אַרויס אפן ברעג און זיך אַוועק־
געיאָגט אַהיים. אַרײַנגעפלוין אין קיך אַרײַן, אַ כאַפּ געטון
די שוועבעלעך, מיט אײַן שפרונג די טרעפּ אַרונטערגע־
לאָפן, איבערגעשפרונגען איבער דער הינער־שטייג, וואָס איז
באַם טיר געשטאַנען. און זיך אַוועקגעיאָגט צוריק צום פליט.
די הון איז דעמלט געזעסן אין שטייג. זי האָט אָב־
געהויבן שרעקלעך צו קוואַקען. די געפאַקטע הינדעלעך,
וואָס זײַנען אומגעלאָפן אַרום דער שטייג, האָבן זיך צע־
שפרייט אין אלע עקן, בעייס ראַמאָן איז פאַרביי זיי אַדורכ־
געפלוין.

— מע וואָלט דאַרפן אָנהאַדעווען די הון און אַוועק־
שטעלן די שטייג אונטערן הויז, טאַמער וועט זײַן אַרעגן. —
האַט ראַמאָן אַ קלער געטון. — מײַלע, סײַוועט איר גאָר
נישט ניט זײַן, אויב זי וועט אײַנמאַל אַ הונגער טון און
כאַפּן אַ נעץ.

ער איז אַרומגעשפרונגען אפן פליט און דערלאַנגט
דער מאַמען דאָס קעסטעלע שוועבעלעך. פעליקס האָט
אָפגעשטופט דעם פליט פון ברעג, און זיי זײַנען אַוועקגע־
פאָרן אַראָפּ וואַסער.

דערנאך האָט פעליקס אַראָפּגעלאָזט די פּיִש־נעץ. ער
האָט זי אַראָפּגעלאָזט אין וואַסער און אומגעוויבן דרײַ
מאַל נאָכאַנאַנד און דערפֿאַר קיין איין פּיִש־ל נישט געכאַפּט.
יעדעס מאָל, ווען די נעץ האָט זיך א לידיקע אומגע-
וויבן אינדערהײך, פלעג ער א שטופ טון דעם פליט אָף
אַן אַנדער אָרט און דאָרט ווידעראַמאַל געפרוּווט אַראָפּ-
לאָזן די נעץ. פעטראַ איז געזעסן באַ דעם פּיִש־קויש.
זי איז געוועזן גרייט צו העלפן אַרויסנעמען די פּיִש פון
נעץ און סאָרטירן זיי, און ראַמאַן מיט ריטען זינען געלעגן
באַם ברעג פליט אָף די בײַכלעך און געקוקט אין טונקעלן
וואַסער אַרײַן. זיי האָבן געזעען די וואַלקנס, וועלכע האָבן
זיך אָפּגעשפיגלט אָף דער גלאַטער וואַסער־פלאַך, און זייערע
אייגענע פענימלעך, וואָס האָבן פון וואַסער אַרויסגעקוקט
אָף זיי. קיין פּיִש איז אָבער נישט געווען.
סיאיז שוין געוואָרן שפּעט, און זיי האָבן נאָך אַלץ גאָר-
נישט ניט געכאַפּט. סיאיז אַפּילע נישט געווען מיט וואָס
צו קאָכן וועטשערע. פעליקס האָט אָנגעהויבן ווערן אומ-
געדולדיק, ראַמאַנען און ריטען איז שוין נימעס געוואָרן
צו זיצן אזוי שטיל, באַ דינגאַן זינען די אויערן אַראָפּ-
געהאַנגען, און אַפּילע פעטראַ איז געזעסן אַן אומעטיקע.
די זון האָט זיך באַהאַלטן אונטער די באַטאַנער בערג-
לעך, וואָס געפינען זיך הינטערן אויסגוס, און סײַ האָט זיך
גיך אָנגערוקט די טראָפּישע נאַכט.
אַז סיאיז געוואָרן פינצטער, איז פעטראַ אַוועק אָף דעם
הינטערשטן טייל פון פליט. זי האָט אַוועקגעלייגט די
שטיינער אַפּן קליינעם אייוועלע און זיך גענומען צעבלאָזן
אַ פּייער.

— מיר וועלן מוזן מאכן ריז אף וועטשערע, — האָט
פּעטראַ געזאָגט, — דאָס וועט אָבער זיין ווייניק. איך בין
זיכער געווען, אז מיר וועלן קענען אָפּקאָכן פּיש, דו וואָלסט
פּעטער אָנגעצונדן די לאַמטערנס, קאַלומאַן ס'איז נאָך
נישט געוואָרן אינגאַנצן פּינצטער, — האָט זי זיך אָפּגערופּן
צום מאַן און דערלאַנגט אים די שוועבעלעך.

פּעליקס האָט גענומען מיט זיך פּינף באַמבוק-לאַמטערנס.
איינעם האָט ער צוגעפּעסטיקט צו דעם באַמבוק-שטאַנג,
אָף וועלכן ס'איז געווען אָנגעבונדן די נעץ, און די איבער-
ריקע פּיר האָט ער צעשטעלט אָף די ברעגן פּליט. האַלד
הָאָט זיך באַפּעטראַן פּריילעך צעקנאַקט דאָס פּייער, און
די לאַנגע ליכט-סטענגעס פּון די לאַמטערנס האָבן גע-
טאַנצט איבערן וואַסער. אין דער ווייט האָבן זיך געזעען
די לאַמטערנס פּון אַנדערע פּישער-פּליטן, וואָס זייערע
פּייערלעך האָבן זיך אָפּגעשפּיגלט אין וואַסער. פּונדערהייך
הָאָט זיך געשפּרייט דער טונקעלער הימל.

— ס'זעט אויס, ווי די שטערן וואָלטן אַראָפּגעפּאַלן
פּונעם הימל און זיי שווימען איבערן יאָם, נישט עמעס? —
הָאָט ריטאַ געזאָגט, קוקנדיק אָפּן טונקעלן הימל און אָפּן
וואַסער, וואָס האָט געבלישטשעט מיט פּייערן.

פּונקט צו דערדאָזיקער צייט האָט פּעליקס ווידעראַמאַל
אַרויסגעשלעפּט די נעץ, און אינעווייניק זינען געווען
צען קראַבן. וואָס סאַר אַ סימכע איז עס אָף זיי געווען! די
קראַבן זינען אומגעקראַכן און זיך געדראַפּעט אין קוויש
איינער אָף דעם אַנדערן, ווי גרויסע שפּינען. פּעליקס האָט
ווידעראַמאַל אַראָפּגעלאָזט די נעץ. איצטיקס מאַל האָבן
זיך געפּאַקט נאָך מער קראַבן.

— פונקט ווי באבעלעך ציען זיי זיך צו דער שיין, —
האָט פעליקס געזאָגט.

און יעדעס מאָל, אז ער האָט אַרויסגעצויגן די נעץ,
איז אינעווייניק געווען קראַפּן אָדער פּיש. די קראַפּן האָט
ער געלייגט אין אײן קױש, און די פּיש — אין אַ צווייטן,
און ווידעראַמאָל, און אַבעראַמאָל גיך אַראָפּגעלאָזט די
נעץ. דינגאָ איז געזעסן באַם קױש און געקוקט אָף די קראַפּן.
— אויב מיר וועלן ווייטער אויך האָפּן אזאָ גוטן פּאַנג,
וועלן מיר שוין האָפּן וואָס צו פאַרקױפּן דעם באַלעבאַס
פון „ראָזיטאַ“, — האָט פעליקס געזאָגט מיט פּרייד, אויסליי-
דיקנדיק די נעץ.

צום אומגליק, איז דינגאָ אין דערדאָזיקער רעגע געזעסן
שטאַרק נאָענט צו איינעם פון די קױשן. אײן קראַפּ איז
איבערגעקראַכן איבערן ראַנד פון קױש און זיך אַראָפּ-
געוואַלגערט גלייך אָף דינגאָס עק. אין אַ רעגע אַרום האָט
שוין דינגאָ זיך געיאָגט איבערן פליט אַרום און אַרום, ווי
אַ מעשוּגענער. דער קראַפּ האָט זיך אים אײנגעגעסן אין
עק. וואָס שנעלער דינגאָ איז געלאָפּן, אַלץ שטאַרקער האָט
דער קראַפּ פאַרקלעמט זײן עק. דינגאָ איז אַריבערגע-
שפּרונגען איבער די פּיש-קױשן, איבערן אייוועלע, איבער-
געקערט די סקאַוואַראַדע און לעסאָף גענומען דרייען זיך
ווי אַ דריידל אַרום זיך אַליין, קעדיי צו כאַפּן דעם אייגע-
נעם עק; ער האָט דאָס אָבער בעשומויפּן נישט געקאָגט
אומפּון.

אַלע האָפּן געקוקט אָף דינגאָן און זיך געקאַטשעט פון
געלעכטער. ענדלעך, האָט אים ראַמאָן געפּאַקט און סעסט
צוגעהאַלטן, ביז פעליקס האָט נישט אַראָפּגענומען דעם קראַפּ.

דינגאָ איז געווען אזוי איבערגעשראָקן. אז ער איז
אנטלאָפן אין דעם ווייטסטן ווינקעלע פון פליט און זיך
דאָרט אַנידערגעלייגט.

ווען אלע האָבן זיך אינגאַנצן באַרויקט, האָט פעטראַ גע-
מאַכט געבראַטענע פיש. באלד האָט פעטראַ מיט די קינדער
זיך געזעצט וועטשערע עסן. פעליקס האָט אָבער נישט גע-
קענט איבערלאָזן די נעצן אַפילע צוליבן עסן, און נאָר
צווישן אַראָפּלאָזן און אופהייבן די נעץ פלעג ער עפעס
אפדערגיך אַ כאַפּ טון אין מויל.

זיי זינען אלע געווען אזוי פאַרטון אין דער אַרבעט, אז
קינדער האָט נישט באַמערקט, ווי דער פליט האָט זיך שטיל
אָועקגעלאָזט אַראָפּ וואַסער און איז אַרויסגעשווומען אין
אויסגוס. יעדער נייע אַפּפלוס-כוואַליע האָט אים פאַרטראָגן
אַלץ ווייטער און ווייטער פון די ברעגן.

V. דער טייפון.

אין דער געדיכטער נאכט-פינצטערניש האט דער פריט אויסגעזעען, ווי א קליין אינזעלע פון בלייבן ליכט. אז זיי האבן געקוקט אפן אויסגוס, האבן זייערע אויגן גארנישט ניט געזעען, אכויז די פיערלעך פון אנדערע פישער-שיפן און זייער אפשפיגלונג אין טונקעלן וואסער. די לעוואנע איז נישט געווען, און די שטערן זינען באהאלטן געווען הינטער די וואלקנס.

ענדלעך, האט פעליקס פארשטאנען, אז זיי זינען ארויסגעשוועמען פון טיך. ער האט זיך א וויש געטון מיט דער האנט די אויגן און גענומען זיך איינקוקן אינעם כווי-שעך-זען, ווו געפינען זיי זיך.

— כילעבן, כיהייב נישט אן צו וויסן, ווו מיר זינען, — האט ער געזאגט. — די פיש אבער ציען זיך נאך גוט. זיי ציען זיך צו דער שיין.

ער האט קאם דאס געענדיקט אויסריידן, און א פלוצ-לינגער ווינט האט א זעץ געטון אין דער אופגעהויבענער נעץ און זי אזוי פארטראגן, אז פעליקס האט זי בע-שומיפן נישט געקאנט דערלאנגען, ביז די נעץ האט זיך אליין נישט אראפגעלאזט בעייס דער ווינט איז שטיל גע-ווארן. פעליקס האט ווידעראמאל אראפגעלאזט די נעץ אין וואסער. דערגאך האט ער אינגענעצט זיין פינגער און

אים אופגעהויבן, קעדיי צו דערפילן בעסער, פונדאנען
בלאזט עס דער ווינט. דער ווינט-שטויס איז פונקט אזוי
גיך פארשוונדן, ווי ער איז געקומען, און איצט האָט מען
געפילט נאָר א ליכט ווינטעלע. ער האָט געבלאָזן פון
צאָפן-מערעוו. פריער נאָך, איידער ס'איז שוין צייט געווען
אופצוהייבן די נעץ, האָט זיך דורכגעטראָגן דער צוויי-
טער ווינט-שטויס, און נאָך דעם צווייטן—דער דריטער.

— סיגעפעלט מיר נישט דער אייסעק. — האָט פעליקס
געזאָגט, — דער ווינט בלאָזט פונעם כינעזישן יאָם.

אפילע די צווילינג-יאַטלעך האָבן געוויסט, וואָס עס
איז אזוינס דער שרעקלעכער ווינט טיפּון, וואָס יאָגט אָן
פונעם כינעזישן יאָם אף די פיליפינער אינזלען. זיי האָבן
איצט געציטערט פאר פאכעד. אפן יאָם האָבן זיך אופגע-
הויבן כוואַליעס מיט וויסע קאַמען. די קינדער האָבן זיך
צוגעטוליעט איינער צו דעם אנדערן און האָבן דערשראָקן
שווינגנדיק געקוקט אף פעטרען. פעטראַ איז אומגעקראָכן
אף די קני און איבערגעטראָגן די קוישן אף דער מיט פון
פליט. דער פליט האָט זיך איצט ווילד געוואָרפן איבער
די כוואַליעס. דער לאַמטערן האָט זיך הער און הין גע-
וויגט אָפן באַמבוק-שטאַנג. אומזיסט האָט פעליקס געמיט
זיך צוצושלעפן דעם פליט צום ברעג. אז פעטראַ האָט איי-
בערגעטראָגן אף א זיכער אָרט אַדן, וואָס זי האָט נאָר גע-
קענט, האָט זי זיך אומגעקערט צו די קינדער, זיך לעבן זיי
אָועקגעזעצט און זיי צוגעטוליעט צו זיך. פלוצלינג האָט
אופגעפלאַמט אַ בליץ און ס'האָט אַ זעץ געטון אַ מוירעדיי-
קער דונער. דינגאָ האָט אונטערגענומען זיין עק און איז
אַריינגעקראָכן אין במדל.

ס'האט זיך אָנגעהויבן אַרעגן, און די קינדער מיט דער
 מאמען האָבן זיך אויך פארקליבן אונטערן דעכל. דאָס
 דעכל איז אָבער געווען אזא קלייניקס, אז זיי האָבן זיך
 אונטער אים נאָר געקאָנט אַנידערלייגן, זיך צוטוילען איי-
 נער צום צווייטן און זיך האַלטן באַ די דרענגלעך פון
 ביידל, וואָס איז מיט אַטשערעט געווען געדעקט. באַם
 שנין פונעם בליץ האָט פעליקס אינגעזעען, אז אַלע זיינע
 מאַטערנישן צו דערשלעפן זיך צום ברעג וועלן צו גאָר-
 נישט גיט ברענגען. ס'דער ווינט, ס'די כוואַליעס האָבן
 געטריבן דעם פליט אַלץ ווייטער פון ברעג. ס'איז גיכער
 געווען צו גלויבן, אז די כוואַליעס וועלן אַרויסטראָגן דעם
 פליט אין אָפענעם יאָם אַרײַן. נו, איז פעליקס אויך אונ-
 טערגעקראָכן אונטערן דעכל. דאָרט איז שוין אָבער פאַר
 אים קיין אָרט נישט געווען. דעם עמעס זאָגנדיק, האָט
 דאָרט נישט געקלעקט קיין אָרט אַפילע פאַר פעטערן מיט
 די קינדער. זיי האָבן געווען געפרוווט אַרויסשטופן דינגאָן
 פון דאָרט, קעדיי צו באַטרייען אָן אָרט פאַר פעליקסן;
 דינגאָ האָט זיך אָבער אזוי אינגעשפאַרט, און דער
 פליט האָט זיך פּעשאַס-מײַסע אַזוי מוירעדיק געוואָרפן
 הין און הער, אז זיי האָבן שוין דינגאָן געלאָזט
 צורו. זיי האָבן אַפילע מוירע געהאַט זיך אַ רײַר
 צו טון.

פעליקס האָט זיך לעבן זיי אַנידערגעזעצט, אַרומגעכאַפּט
 מיט איין האַנט די דריי פאַר פּיט, וואָס האָבן געשטאַרצעט
 טון אונטערן דעכל, און מיט דער צווייטער האַנט האָט ער
 זיך אָנגעכאַפּט אָן די באַמפּוקענע דרענגלעך, אַף וועלכע
 דאָס דעכל האָט זיך געהאַלטן.

דער רעגן האָט געגאָסן, ווי פון אַ טיף. ס׳איז געווען
אַזאַ מין גערויש, אז זיי האָבן אַפּילע זיך נישט געקאָנט
צונויפּרײַדן אײנער מיטן צווייטן. און וואָס האָבן זיי מיט
טיינס־געזאָגט געהאַט צו רײַדן? זיי האָבן זייער גוט גע-
וואַסט, אז סײַקען זיי יעדע מינוט אַראָפּשווענקען אין שטר-
רעמדיקן יאָם אַרײַן. זיי זײַנען לאַנג אַזוי געלעגן און גע-
ציטערט פאַר פאַכעד און קעלט, ווייל זיי זײַנען שוין
געווען אויסגעווייקט אַף דורך און דורך, און דער ווינט
האַט אַף זיי געבלאָזן מיט אײַזיקער קעלט. די לאַמטערנס
זײַנען פאַרלאָשן געוואָרן, דער פּליט האָט זיך אָנגעפּוּגן
אַמאָל אַף אײַן זײַט, אַמאָל אַף דער אַנדערער, און די
קוישן זײַנען אומגעפאַרן איבערן פּליט, זיך אָפּגעקלאַפט
אײַנע אָן די אַנדערע און אָן די דרענגלעך, וואָס האָבן
אונטערגעשפּאַרט דאָס דעכל. דערנאָך האָבן זיך די קוישן
איבערגעקערט, און פעליקס האָט אַ פאַרצווייפּלטער דער-
פּילט, ווי זײַן אויסגעצײכנטער פּאַנג גליטשט זיך פאַרבײַ-
אים אַראָפּ אין יאָם אַרײַן. דאָס אײַוועלע האָט זיך אויך
אַראָפּגעוואַלגערט אין יאָם אַרײַן, און אַ נײַע כוואַליע האָט
אַראָפּגעריסן אויך דעם אַטשערעטענעם דאָך פון פּיידל,
און סײַזײַנען איבערגעבליבן נאָר די דרענגלעך, פאַר וועלכע
זיי האָבן זיך צוגעהאַלטן.

פּלוצלינג האָט זיך אַ מוירעדיק גרויסע כוואַליע אופּגע-
הויבן איבערן פּליט און זיי אַזוי אופּגעהויבן, אז זיי האָט
זיך אויסגעוויזן, ווי דער פּליט וואַלט זיך אָפּגעריסן פון אונ-
טער זיי. אין אַ רעגע אַרום אָבער האָט די כוואַליע אָפּ-
געפּלייצט, און אַוועקגעשלעפט מיט זיך אין יאָם אַרײַן
אַלץ, וואָס ס׳איז נאָך פאַרבליבן אַפּן פּליט. זיי האָבן זיך

אלע צונויפגעשלאָג, איניינעם, און אלעמאָל, ווען די כוואַ-
ליע האָט אָפגעפלייצט, האָבן זיי זיך נישט געגלויבט, אז
זיי געפינען זיך נאָך אלץ אַפן פליט און זיי האַלטן זיך
פאַר די דרענגלעך. זיי האָבן געוויסט, אז דער באַמבוק
ברעכט זיך קיינמאָל נישט איבער; אז די כוואַליעס קאָנען
אָבער אין יעדער מינוט צעטראַגן דעם פליט אָף איינציקע
קלעצער — דאָס האָבן זיי אויך אויסגעצייכנט געוויסט.

דריי שאַ נאָכאַנאַנד האָט געבושעוועט דער מוירעדי-
קער ווינט. זיי האָבן זיך אויסגעלערנט איינהאַלטן דעם
אַטעם, ווען אַ כוואַליע פלעגט אָף זיי אַרופלייזן, קעדי
זיי זאָלן זיך נישט פאַרכלינען, און נעמען ווידעראַמאָל
אַטעמען, ווען די כוואַליע פלעג אָפפלייזן.

ענדלעך, האָט דער ווינט אָנגעהויבן שטילער ווערן,
און דער רעגן איז געוואָרן קלענער. דאָך האָבן רייזיקע
כוואַליעס נאָך אלץ נישט אופגעהערט צו וואַרפן דעם
פליט. פונקט ווי ער וואַלט געווען אַ קליין שפענדל.

דריי שאַ קעסיידער האָבן זיך נאָך געגאַסן איבער זיי
די צעשטורעמטע כוואַליעס. און ערשט דעמלט, ווען אַ
לאַנגער רויטער פאַס אַפן מיזרעך האָט אָנגעזאָגט, אז ס'וועט
שוין באלד טאָגן, — ערשט דעמלט האָט פעליקס געקאָנט
אופהייבן זיין קאָפּ און זיך אַרומקוקן אַרום זיך.

ער האָט דערזעען אַפן מיזרעך אַ לאַנגן רויטלעכן פאַס
ווייט אַפן האַריזאָנט. דאָס איז געווען אַ געבראַכענע ליניע
פון אַ שורע בערגלעך. אין מירעווייז האָט פעליקס
אַפן טונקעלן הימל קאָם געקאָנט דערקענען די באַטאַנער
בערגלעך. ער האָט פאַרשטאַנען, אז זיי זיינען געשווימען
אין סאַמע מיט פון מאַנילער אויסגוס.

פעליקס האָט פעטרען אַ ריר געטון פאַרן פּוס. אַ קופּע
נאַסע בנאָדים האָט זיך אַ רודער געטון, און פעטראַ האָט
זיך אונטערגעהויבן אַפּן עלנבויגן.
— די קינדער אונדזערע לעבן? — האָט פעליקס שטיל
געזאָגט.

פעטראַ האָט צוגעשאַקלט מיטן קאַפּ. זי איז געווען אזוי
פאַרפּיניקט, אַז זי האָט קימאַט נישט געקאַנט ריידן.
— זיי האָבן זיך אַ גאַנצע נאַכט געהאַלטן פאַר מײַנע
הענט, — האָט זי געשעפטשעט. זי האָט זיך קאַם אופּגעהויבן
אַף די קני און אָנגעבויגן דעם קאַפּ צו ראַמאַנען און ריי-
טען, קעדיי זיך צו איבערצייגן, אַז זיי אַטעמען טאַקע אַף
אַן עמעס.

— לאַז זיי אַפּ, — האָט זי ווייטער געשעפטשעט. — אַדער
זיי שלאָפּן, אַדער זיי ליגן אין כאַלאַשעס. — זי האָט אַ קוק
געטון אַף דעם פאַרכאַרעווען פּליט און זיך צע-
וויינט.

— אויב מיר וועלן סײַ-ווי דערטרונקען ווערן, איז שוין
בעסער, אַז מיר זאָלן זיי נישט וועקן. — און זי האָט זיך
ווידער אוועקגעלייגט לעבן די קינדער.

— האַלט זיך שטאַרקער פאַר די קינדער און פאַרן
פּליט, — האָט פעליקס געזאָגט צו פעטרען. — אַצינד טריי-
טלט שוין נישט אזוי שטאַרק, און איך וועל איצט אוועק-
גיין פּון אײַך.

פעטראַ האָט אים אַ כאַפּ געטון.
— לאַמיר בעסער שטאַרבן אינײַנעם, אויב סײַ איז באַ-
שערט, — האָט זי געזאָגט. — אויב דו וועסט זיך אופּשטעלן,
וועט עס דיך גלייך אַראָפּשלעפּן אין יאַם אַרײַן.

פעליקס האָט גאַרנישט ניט געענטפערט. ער איז גע-
שטאַנען אָף אַלע פיר און, נישט געקוקט אָף דעם, וואָס
פּעטראַ האָט זיך באַמיט מיט אַלע קויכעס אים איינהאַלטן.
איז ער צוגעקראָכן צו די באַמבוק-דרענגלעך, צו וועלכע
מע פּלעג צופינדן די נעץ. די דרענגלעך זיינען נאָך
אַלץ געשטאַנען. פּעטראַ האָט פאַרמאַכט די אויגן. זי האָט
נישט געקאָנט צווען, ווי איר מאַן וועט אָט-אָט אַראָפּגע-
שווענקט ווערן אין יאָם. פעליקס איז צוגעקראָכן צום
פאַדערשטן טייל פליט. ער האָט זיך מיט ביידע הענט אָנגע-
כאַפט אָן די באַמבוק-דרענגלעך, זיך סטאַרענדיק אַזוי
אַרום צו שטעלן זיך אָף די פיס. ער האָט געהאַפּט, אַז
עפּשער וועט מען זיי פון אַוועלכער ניט איז שיפל דער-
זען און מע וועט זיי ראַטעווען. מע האָט אָבער קיין איינ-
ציק שיפל נישט געזעען. ער האָט אַרומגעקוקט דעם פליט.
סייז אָף אים קיין שום זאַך נישט איבערגעבליבן, אַכוץ
זיי גופע און דינגאַ. די קוישן, די נעצן, אפּילע זיין לאַנ-
גער שטעקן—אַלץ איז פאַרפלייצט געוואָרן.

אַ מינוט איז ער אַזוי געשטאַנען אַ פאַרצווייפּלטער, אָן
באַוועגונג. דערנאָך האָט ער אויסגעטון זיין ווייס העמדל,
צוגעפונדן עס צו אַ שטריקל און אופּגעהויבן עס אַרוםצו
איבערן פּלאַק.

אויב אַוועלכע ניט איז פישער-שיפל איז אַרויס בע-
שאַלעם פונעם שטורעם און זי וועט זיי דערזעען, קאָנען
זיי נאָך געראַטעוועט ווערן. ער האָט זיך אַוועקגעזעצט
לעבן די שטאַנגען און גענומען אַכטונג געבן. דער גרויער
באַגינען איז אַוועק, און אָף זיין אָרט איז געקומען דער
ליכטיקער פרימאַרגן. די זון האָט געבראַטן די עלנטע

קופקעלע מענטשן אפן פליט. ס'איז זיי געווען אומדער-
טרעגלעך הייס, און ס'האט זיך געוואלט א טרונק.
כאטש דער יאם איז שוין איצט געווען אסאך רויקער,
האט מען אבער איבערגעזען אפן האַרזאָנט ניט געזעען קיין
אין שיפל. אינגאנצן אויסגעמאַטערטע, זינען פעטראַ מיט
די קינדער געלעגן איצט שטיל אָן באַוועגונג און געוואַרט
אפן טויט. דינגאָ האַט זיך אופגעהויבן. צוגעקראַכן צו
פעליקסן און זיך אַוועקגעלייגט לעבן אים.

דאָס ווייסע העמדד האַט זיך אפן שטעקן שוואַך גע-
וויגט אין דער הייסער לופט. ס'איז אַוועק אַ שאַ, צוויי, דריי...
פעליקס איז געזעסן, געקוקט, געקוקט און ניט געזעען
גאַרנישט, וואָס זאָל זיי קאַנען העלפן. פעטראַ מיט די
קינדער זינען געלעגן פאַרגליווערטע.
ענדלעך, האַט פעליקס ווייט אין מיזערע-זייט דערזעען
אַ וואַלקן רויך.

— דאָס איז, מיסטאַמע, מאַגילאַ, — האַט ער זיך אַ
טראַכט געטון.

ער האַט ווידעראַמאָל אַרומגעקוקט דעם גאַנצן האַר-
זאָנט, און — שטעלט זיך פאַר די סימכע! — אין מירעווייט
האַט זיך געהויבן צום הימל אַ דינינקער זימל רויך. פע-
ליקס האַט זיך הויך צעשריגן פאַר פרייד. פעטראַ האַט זיך
ווידעראַמאָל אונטערגעהויבן אפן עלענבויגן.

— קוק נאָר, קוק נאָר, — האַט פעליקס געשריגן און
באוויזן אפן זימלעכל רויך. — דאָס גייט אַ דאַמפער פון
באַטאַנאַ קיין מאַגילע. דאָס איז יענער דאַמפער, גע-
פאַקט מיט פיש, וואָס שניידט דורך יעדן טאָג דעם אויס-
גוס. ער וועט פונקט מוזן פאַרבימפאַרן פאַרביי אונדז. ווען

מיר קאנען עפעס אזוינס אופטון, אז זיי זאלן אונדז דערזען...
ער האָט פאַרצווייפלט געצויגן פאַרן שטריקל, און דאָס
העמדל אָפן שטעקן האָט זיך געוויקלט אַרום און אַראָפּ.
פעטראַ האָט דערפילט אין זיך אַ נייע האַפענונג מיט נייע
קויכעס. זי האָט אומגעוויבן די קינדער.

דאָס וואָסער איז איצט געווען אזוי רויק, אז זיי האָבן
זיך שוין דערוועגט צו אַפקריכן אַביסעלע פונעם אָרט. זיי
האָבן זיך געזעצט אָפן מיטן פליס און געהאַלטן זיך אַלץ
איינער אָן דעם אַנדערן.

— זיי זינען נאָך אַצינד צו ווילט, אז זיי זאלן אונדז
קאָנען דערזען. איך וועל אָבער באַוועגן דאָס העמדל אַרום
און אַראָפּ, — האָט צו זיי דער פּאָטער געשריגן. — זעצט
זיך וואָס העכער, אז זיי זאלן אונדז בעסער דערזען.

דער דאַמפער איז צוגעגאַנגען אַלץ נעענטער און נע-
ענטער. זיי האָט זיך אויסגעוויזן, ווי זיי וואָלטן שוין אָף
אים קוקן גאַנצענע שאַען, און אָפן דאַמפער איז נאָך אַלץ
נישט געווען צו דערקענען, אז מע האָט זיי פון דאָרט
באַמערקט. ס'איז שוין געווען אומדערטרעגלעך צו וואַרטן.
— אויב זיי וועלן אונדז נישט דערזען, קאָנען זיי נאָך
אָף אונדז אַרופאַרן, — האָט דער פּאָטער אויסגעשריגן, —
מיר ליגן פונקט באַ זיי אָפן מיטן וועג.

— זיי מוזן אונדז דערזען, — האָט אויסגערוסן פעטראַ
און זי מיט די קינדער האָבן זיך מיט אַלע קויכעס גע-
נומען מאַכן מיט די הענט, דער טאַטע האָט געשאַקלט דאָס
העמדל, און דינגאַ האָט געוואָיעט.

דער דאַמפער איז צוגעפאַרן אַלץ נעענטער און נע-
ענטער. דערנאָך האָט זיך פּלוצלינג דערהערט אַ שניי-

דנדיקער פייף. דאָס קלאַפן פון דער מאַשין איז פאַמע-
לעכער געוואָרן, און איבער די פאַרענטשעס פון דער שיפ-
דעק האָבן זיך באַוווּזן אַ מאַסע קעפּ. אין עטלעכע רעגעס
אַרום האָט זיך שוין דער דאַמפער אינגאַנצן אויסגעלאָזט אַ
מיטן פליט. מע האָט פונעם דאַמפער אַראָפּגעלאָזט אַ
שטריק מיט אַ גרויסן שליף באַם ברעג, און מע האָט די
גאַנצע אומגליקלעכע מישפּאַכע אזוי אַרום איינציקוווּז
איבערגעשלעפט אַפן באָרט פונעם דאַמפער.

סייז שווער געווען צו באַשליסן, וואָס צו טון מיט
דינגאַן. טכילעס האָט זיך געדוכט, אז מע וועט אַפן דאַמ-
פער נישט אַרופּנעמען דעם הונט. מע האָט אָבער דער-
נאָך אַראָפּגעלאָזט אַ קוישל, פעליקס האָט דינגאַ, אַרייַב-
געזעצט אין קוישל און צוגעבונדן אים, אז ער זאָל נישט
קענען אַרויסשפּרינגען. און אַף אזאָ אויפן האָט מען דינ-
גאַן אויך אַרופּגענומען אַפן שיפּדעק.

פעליקס איז דער לעצטער. אוועק פון פליט. און אז ער
איז שוין אויך געשטאַנען אַפן דעק איינינעם מיט זײַן גאַנ-
צער מישפּאַכע, איז זײַן האַרץ איבער פולט געוואָרן מיט אזאָ
מין פרייד, אז ער האָט זיך גאָר אינגאַנצן טאַרגעסן פון
זײַן כאָרעוו-געוואָרענעם פליט און די פאַרפאַלענע נעצן
און קוישן מיט דעם גאַנצן פאַנג. זיי זײַנען געשטאַנען אַפן
שיפּדעק און געקוקט, ווי דער פליט ווערט אַלץ קלענער
און קלענער, ווייל די מאַשין פונעם דאַמפער האָט זײַן
איבערניס אַ נעם געטון צו דער אַרבעט. און דער דאַמ-
פער איז מיט דער פולער שנעלקייט אוועק קײַן מאַנילע.
דער קאַפיטאַן איז געווען אַ געד-הויטיק קליין מענטשל,
מיט געדיכטע שוואַרצע האָר און מיט אַ ברייטן מויל. זײַן

מויל איז נאך ברייטער געוואָרן. בעשאַס ער האָט גע-
 שמייבלט, קוקנדיק אָף דער געראַטעוועטער פּאַמיליע.
 — יאָ, — האָט זיך אָפּגערופּן דער קאַפּיטאַן, — איך האָב
 אַס געכאַפּט פּיש אינעם מאַנילער אויסגוס, נאָר קיינמאַל
 אין לעבן האָב איך נאָך אַזעלכע פּיש גישט געכאַפּט, ווי
 היינט. צוליב וואָס האָט איר זיך עס אָנגעקלערט צו לאָזן
 זיך אָף דעמדאָזיקן פּליט אַזוי ווייט?
 פעליקס האָט דערציילט, ווי אַזוי ס'האַט אַלץ פּאַסירט.
 — המ... — האָט דער קאַפּיטאַן אָנגעהויבן, — צו אַזער
 גליק איז די שיף געגאַדן מיט פּרוכט און גרינס און איך
 האָב מיט וואָס איך אָנהאַדעווען.
 ער האָט זיך אויסגעקערעוועט צו איינעם פּון די מאַ-
 טראַסן:

— ברענג זיי עפעס אזוינס, וואָס מע זאָל קאָנען עסן רוי-
 ערהייט — האָט ער צו אים געזאָגט, — און מאַך עס אָף איין פּוס
 — און, ביטע, וואַסער, — האָט פּעטראַ געבעטן.
 דער מאַטראַס איז אַוועק און זיך אומגעקערט אין עט-
 לעכע מינוט אַרום מיט אַ קויש, געפאַקט מיט אַנאַנאַסן,
 באַנאַנען און אַנדערע פּרוכטן. ער האָט דאָס קוישל אַוועק-
 געשטעלט אפּן שיפּדעק פאַר פעליקסן, פּעטראַ און זייער
 צווילינג. כּוּצדעם, האָט ער נאָך געבראַכט וואַסער אין אַ
 גרויסער קירבעס־פּלאַש. זיי האָבן זיך אָנגעטרונקען און
 אָנגעגעסן, זייערע באַגאָדים האָבן זיך אויסגעטריקנט אָף
 דער זון, און זיי האָבן זיך דערפּילט שטאַרק מונטער.
 זיי זינען געבליבן לעבן, אויסער סאַקאַנע און אַלע
 איינינעם. איז דאָ געווען אַביסעלע מיט וואָס זיך צו
 טרייען.

סיאז אָבער נאָך געבליבן זייער אַסאך, פון וואָס זיי
האָבן איצט געדאַרפט טראַכטן. זיי זינען געווען ווייט פון
דער היים, אָן געלט, און זיי האָבן נישט געוואוסט, ווי אזוי
באַקומט מען איצט געלט; זיי האָבן זיך ניט פאַרגעשטעלט,
ווי אזוי וועלן זיי עס קומען צו זייער שטיבעלע אַפן ברעג
טייך, און וואָס וועלן זיי נאָך דאַרטן געפינען.
דער טייפון, וואָס האָט באַ זיי צוגענומען דעם פליט,
האַט דאָך אויך געקאַנט כאַרעוּ מאַכן זייער הויז, פאַר-
ניכטן דאָס ריז-פעלד און אומברענגען די באַלעכאָים.
פעליקס האָט געטראַכט וועגן דעם ריז-פעלד און
וועגן די הונגעריקע באַלעכאָים, און ער האָט, נישט קוקנ-
דיק אַף קיין זאך, געהאַפט, אז דער ווינט האט עס אַלעס
פאַרט נישט כאַרעוּ געמאַכט, אזוי ווי ער האָט צעשטערט
דעם פליט. פעטראַ איז געזעסן מיט די הענט אַרומגענומען
דעם קאַפּ, און געטראַכט פון דעמוזעלבן, וואָס איר מאַן.

VI. נאָכן שטורעם.

דער דאָמפער איז זיך רויק געגאָנגען פאָרויס, און מיט אַ שאַ שפּעטער איז אים שוין אויסגעקומען צו פאַרבייגיין פאַרביי אַ מאַסע שיפן, וואָס האָבן זיך אָנגעקליבן אין מאַ-
נילער פאַרט. ער איז לאַנגזאַם אַרײַנגעפאַרן אין דעם
טייך־אויסגוס און צוגעגאָנגען צום ברעג.

פעריקס האָט באַדאַנקט דעם קאַפיטאַן און האָט זיך
מיט זײַן מישפּאַכע און דינגאַן אַרפּאָגעלאָזט איבער די
טרעפּעלעך אָפּן ברעג.

אָפּן ברעג האָט געקאַכט די אַרבעט. מענטשן האָבן
אויסגעלאָדן פּיש און גרינס פּונעם דאָמפער. אַנדערע האָבן
דידאָזיקע גאַנצע מאַסע געפאַקעוועט אָף וועגענער. אין
די וועגענער זײַנען געשפּאַנט געווען קאַראַפּוס. ווי נאָר
מע האָט אָנגעלייגט אַ פּולן וואָגן. האָט מען גלייך אַוועק-
געפירט די סכּוירעס אָפּן מאַרק.

אַ גאַנצע רײַ שיפלעך זײַנען געשטאַנען צוגעבונדן צום
ברעג. פאַרשמײַעטע דאַמפּשיפלעך האָבן זיך אַרומגע-
דרייט היין און צוריק צווישן די גרויסע דאַמפּערס און אָנ-
געפילט די לופט מיט פּיטערײַ און מיטן רויך פּון זייערע
קוימענס.

די קינדער זײַנען נאָך ביז היינט קיינמאַל נישט געווען
אין קײן גרעסער אָרט פּון זייער קליין שטעטל, זײַנען זיי

איצט געשטאנען מיט אויסגעגלאָנצטע אויגן און געקוקט
אָף דעם אומגעוויינלעכן לעבן פון דער גרויסער שטאָט
וואָס איז פאַר זיי אינגאַנצן נײַ געווען. דאָ זײַנען געשטאַ-
נען שיפן פון אלע לענדער פון דער וועלט. זיי האָבן אָף
די אינזלען געבראַכט צו פירן אײַזן, שטאַל און מאַשינעס.
דאָ האָבן זיך געפונען ריזיקע סקלאַדן, ווײַזן מע פלעג
אָפלייגן אלע סכײַרעס, וואָס די דאַמפערס האָבן געבראַכט.
פון די סקלאַדן פלעג מען דיזאָזיקע סכײַרעס אָפפירן אָף
יענע ערטער, וווּ זיי זײַנען נײַטיק געווען. דאָ זײַנען גע-
שטאַנען דאַמפערס, אָף וועלכע מע פלעג אין מאַנילא אָנ-
לאַדן צוקער, טאַבאַק, האַלץ און קאַקאַס־ניס.

דאָס אַלץ איז געווען אַזוי אינטערעסאַנט און נײַ פאַר
פערטען מיט די קינדער, אז זיי האָבן קימאַט פאַרגעסן די
צאַרעס. וואָס זיי האָבן איבערגעלעבט, און וואָס זיי דאַרפן
נאָך ערשט איבערלעבן.

פעליקס אָבער האָט דערפון אָף אַרעגענישט פאַרגעסן.
זיי מוזן ווי־נײַט־איז זיך דערשלאָגן אַהיים און מע דאַרף
דאָך עסן. ער איז נאָך פריער געווען אין מאַנילע און ער
האַט שוין די שטאַט געקענט.

— קומט נאָך מיר, — האָט ער אַ זאָג געטון צו פערטען
מיט די קינדער. — מיר שטייען דאָ אַסן מיטן וועג.

ער האָט זיי אָפגעפירט פון ברעג צו אַ באַגראָזיקטן
פלאַץ, וואָס איז געווען אַרומגערינגלט מיט שינע היזער
און סײַהאַבן זיך געצויגן פון אים אין אלע זײַטן ברייטע
גאַסן. איבער דיזאָזיקע גאַסן זײַנען אומגעפאַרן אַ מאַסע
קאַרעטעס און אַוואָטאַמאָבילן. פעליקס איז געבליבן שטיין
לעבן אַ הויכן שטיינערנעם דענקמאַל.

— זיצט דאָ, ביז איך וועל נאָך אײַך נישט קומען. —
האַט ער געזאָגט און איז ווידער אוועק צום האַפּן.
פעטראַ מיט די קינדער זײַנען צופרידן געווען פון דעם,
וואָס זײ וועלן קאָנען אַפרוען און באַקוקן אלץ, וואָס סע
געפינט זיך אַרום זײ, זײ האָבן אָבער אזוי לאַנג געוואַרט
אַף פעליקסן, אַז ס׳איז שוין זײ אַפילע דערעסן געוואָרן צו
זיצן און קוקן.

ענדלעך, האָט זיך פעליקס באַוווּזן מיט אַ פעקעלע אין
די הענט. ער האָט פריילעך געשמייכלט.

— וווּ האַסטו עס באַקומען, מײַן פריינט? — האָט
פעטראַ אויסגעשריגן, נעמענדיק דאָס פעקעלע אין
האַנט.

— איך האָב געאַרבעט אין האַפּן, געהאַלפּן אויסלאָדן אַ
דאַמפּער און פאַרדינט אזויפיל, אַז כּיהאַב געקאַנט קויפּן
פאַר אונדז צום עסן, — האָט פעליקס געענטפּערט. — כּיוועל
אײַך אָבער דערצײלן נאָך אַ בעסערע זאַך, אַז „ראַזיטאַ“
גײט פּונקט איצטער אָפּ פון האַפּן און זײ לאָזט זיך צו צאָפּן,
אין אונדזער זײַט. כּיהאַב נישט קײַן פּיש אָף צו פאַרקויפּן
זײ, דערפאַר אָבער האָט דער קאַפיטאַן געזאָגט, אַז אויב
כּיוועל העלפּן אין די האַפּנס אַנלאָדן סכּוירע אַפּן שײַף, קאָן
ער אונדז אַלע נעמען מיט זיך און אַפּפירן אונדז אַהײַם.
קומט־זשע! זײ וואַרטן אָף אונדז.

פעטראַ און די קינדער זײַנען באַלד מיט אים אוועק.
זײ זײַנען ווידער פאַרבײַגעגאַנגען פאַרביי דעם רושיקן
האַפּן, וואָס איז איבערגעפּולט געווען מיט אַרבעטנדיקע,
ערגעץ־אַײַלנדיקע מענטשן, און זײ זײַנען צוגעגאַנגען צום
ברעג, וווּ „ראַזיטאַ“ איז געשטאַנען.

זיי זינען שוין געזעסן אפן שיפדעק פון „ראזיטא“; די
שיף האט זיך אדורכגעשלעגן צווישן אנדערע שיפן און
איז ארויסגעשוומען פון מאנילער האפן און געלאזט זיך
איבערן דורכגוס. זיי האבן זיך אויסגעזעצט אלע אינזינעם
און זיך א נעם געטון צום עסן. וואס פעליקס. האט זיי
געבראכט.

דער יאם איז נאך אלץ נישט געווען אינגאנצן רויק.
אף דער „ראזיטא“ איז שוין אפער שטארק גוט געווען
צו פארן. אפילע פעטרא האט פארגעסן פון איר מוירע.
בעשאס א ליכט ווינטל האט אנגעבלאזן די זעגלען, און
זיי זינען איבערן בלויזען וואסער געפארן צו זיך אהיים.
פעליקס האט סארטירט די פיש איבער די קוישן, און
פעטרא מיט די קינדער האבן זיך פארקליבן אין א ווייט-
ווייטן ווינקל פון שיפדעק און געשמאק אנשלאפן גע-
ווארן.

„ראזיטא“ האט זיך עטלעכע מאל אפגעשטעלט לעבן די
קליינע ברעג-שטעטלעך, אנגעלאזן דארט קאקאס-ניס,
גרינס און פיש, און אונדזערע מידע ריזנדער זינען נאך
אלץ געשלאפן. דינגא האט זיך אויך צוגעטוליעט צו זיי.
ענדלעך, האט זיי פעליקס פאנאנדערגעוועקט.

— שטייט אוף, שטייט גיכער אוף, — האט ער צו זיי גע-
שריגן, — מיר זינען שוין קימאט ווי אינדערהיים!
זיי האבן זיך מיט פריד א שטעל געטון אף די פיס,
אפרייבנדיק פון די אויגן דעם שלאף, און זיך אוועקגע-
לאזט איבער דעם, דורכשלאנגנדיק זיך צווישן די פיש-
קוישן און געטלעך קאנאטן, וואס זינען געלעגן שורעס-
יוויז.

— קוקט נאָר, — האָט פעליקס אויסגעשריגן, — צי דען
זעט איר נישט דעם טיך און דעם קאָקאָס־בוים, צו וועלכן
מיר פלעגן צובינדן אונדזער פליט? און זעט נאָר, כאַפּט
נאָר אַ קוק אָף דעם דאָך. אָן דאָרט, פון הינטער
די ביימער זעט מען דאָך דעם דאָך פון אונדזער
הויז!

— יאָ, יאָ, דער דאָך ליגט נאָך אַלץ אָף דער שטוב! —
האָט פעטראַ אויסגעשריגן. — איך האָב מוירע געהאַט, אַז
דער ווינט האָט אים אַראָפּגעטראָגן.

מע האָט אַראָפּגעלאָזט פון „ראָזיטאַ“ אַ שיפל. פעליקס
איז אין שיפל אַרײַן דער ערשטער. דער צווייטער איז גע-
גאַנגען דינגאָ, ווייל ווי נאָר ער האָט דערזעען זײַן באַלעבאַס
אין שיפל, האָט ער זיך גלייך צעקוויטשעט, איבערגע-
שפרונגען איבער די דעק־פאַרענטשעס און זיך אַרײַנגע-
וואַלגערט, שיר נישט איבערקערנדיק דאָס שיפל. שפעטער
מיט עטלעכע מינוט זײַנען בעשאַלעם אַראָפּ פעטראַ מיט
די קינדער. זײ זײַנען געשטאַנען אין שיפל און זיך אָף
אַ קאָל געגריסט מיט די יאָם־לייט, און דאָס קליין שיפל
איז שנעל אַוועק גלייך צום ברעג.

— איינער פון די גרויסע באַנאַנען האָט זיך אומגעוואַל-
גערט, — האָט ראַמאַן אויסגעשריגן און באַוויון אָף דער
גרינער קופּע בלעטער לעבן קיך.

— די באַמבוק־קוטטעס זײַנען מיסטאַמע אויך אויסגע-
ריטן, — האָט פעליקס געזאָגט. — אַ גרויסער סאַפעק, צי
איין שטענגל כאַטש איז געבליבן אַפּן אָרט.

— אונדזער שטוב, אַלנפאַלט, שטייט נאָך אַפּן זעלבן
אָרט, — האָט פעטראַ געזאָגט.

— און אָט זעט נאָר, ווי די ציג קוקט אַרויס פון קיך! —
האַט ריטאַ אויסגעשריגן.

— ווי־זשע קומט זי אַהין? — האַט פעטראַ פאַרבראַכן
מיט די הענט. — ראַמאַן, דו האַסט מיסטאַמע געלאָזן אָפן
די טיר, בעשאַס דו ביסט געגאַנגען נאָך די שוועבעלעך?
— ניין, נישט געלאָזן אָפן. — האַט ראַמאַן אַנטשלאָסן
געזאַגט. — איך געדענק, אז איך האָב די טיר פאַרמאַכטן
אַלנפאַלס, דאַכט זיך מיר, אז איך געדענק, ווי איך האָב
זי פאַרמאַכט.

זיי זיינען אלע געווען אזוי גליקלעך, וואָס זיי זיינע
שוין אינדערהיים, אז פעליקס האַט אפילע אָנגעהויבן צו
שפּאַסן:

— איך זע אינערגעץ נישט אונדזער אַלטן קורצעק. —
האַט ער געזאַגט. — עפשער איז ער אויך אין קיך?
פעטראַ האַט זיך צעשמייכלט, און די קינדער האָבן אויס־
געשאָסן א הילכיק געלעכטער, פאַרשטעלענדיק זיך, ווי
דער אַלטער קורצעק האַט געקלעטערט אָפן לייטער.
אין דערדאָזיקער רעגע האַט זיך דאָס שיפל אָפגע־
שטעלט אָפן ווייכן זאַמד באַם ברעג. פעטראַ מיט די
קינדער זיינען אַרויסגעשפרונגען אָפן ברעג און זיך אַוועק־
געיאָגט אַהיים. פעליקס האַט זיך אָפגעזעגנט מיטן שיפער
און אַוועק נאָך זיי.

דינגאַ איז געלאָפן פאַרויס, פאַר אַלעמען. ער האַט
דערזען אין שטוב די ציג און ער האַט באַשלאָסן אַנלערנען
זי פאַר אַזאַ מין אומאַרדענונג.

אז פעטראַ מיט די קינדער זיינען צוגעגאַנגען צו דער
טיר, האָבן זיי נישט געקאַנט אַריינגיין אין קיך אַריין.

ווייל דינגאָ האָט דאָרט מילכאָמע געהאַלטן מיט דער ציג.
ער האָט געבילט, געיאָגט זיך איבער דער קיך און געפיסן זי
פאַר די פיס. און די ציג האָט זיך געדרייט אַרום און אַרום
און דערלאַנגט אים א שטויס מיט די הערנער, אויב ס'איז
איב נאָר געלונגען.

— זיי האָבן איבערגעקערט דעם עמער וואַסער, —
האָט פּעטראַ אַויסגעשריגן, ווען זי האָט דערהערט דעם
קלאַנג פון עמער און פונעם צעגאַסענעם וואַסער.

ווי ס'זעט אויס, האָט זיך דאָס וואַסער אַרומגעגאַסן
גלייך אַף דינגאַן, ווייל אין אַ רעגע אַרום איז ער מיט
א קוויטש, אינגאַנצן אַנאַסער, אַראָפּגעלאָפן פונד די טרעפּ
אַז פעליקס איז צוגעגאַנגען צו דער שטוב, האָט שוין
די מילכאָמע צווישן דינגאַ מיט דער ציג געהאַלטן פאַם
סאָף. דינגאַ האָט זיך פאַרבאַהאַלטן אונטערן הויז. די ציג
און איר בעקעלע זינען געלאָפן איבערן וועג צום פאַשע-
פלאַץ, ראַמאַן האָט זיי אונטערגעטריבן, און ריטאַ מיט
פּעטראַן האָבן אופּגעראַמט די קיך.

אַפּגעפירט די ציג אַף פאַשע, האָט ראַמאַן גענומען זוכן
זיין הון מיט די הינדעלעך. לעפן הויז זינען זיי איבערגעק
נישט געווען. אַפּילע די הינערשטיג איז פאַרשווינדן גע-
וואָרן. ראַמאַן האָט זיך געפּילט שטאַרק שולדיק. ווי אַזוי
האָט ער עס געקאַנט אַרויסלאָזן זיי פון זינען? ער איז אַוועק
פאַזע דעם סייך-ברעג, אַרומגעקוקט אַלץ אַרום און זיך
צוגעהערט.

פּלוצלינג דערהערט ער — דינגאַ האָט זיך צעבילט.
פונקט ווי ער וואַלט געפונען א גרויסן עקדעש. ראַמאַן
אַט זיך געלאָזט נאָך דער בילערע. דער הונט איז ביז די

קני געשטאנען אין א קאליזשע. באם ברעג קאליזשע איז אומרויק ארומגעלאפן און געקוואקעט דאס קליינע ברוינע הינדל. נאך איר איז נאכגעלאפן נאך איין הענדעלע פון אלע אירע קינדערלעך. דאס איז געווען דאס סאמע גרע-סטע הענדל, מיט אזוינע פעדערן אפן עק, וואס ראמאן האט מיט זיי באזונדערס שטאלצירט. אין דער קאליזשע זינען געשוומען צוויי טויטע הינדעלעך. און דא נישט ווייט האט זיך געוואלגערט די שטייג. די איבעריקע הינדעלעך האט מען איבערגעזן נישט געזעען.

ראמאן האט א בערויגעזער אופגעהויבן די שטייג. די שטייג איז געווען דורכויס גאנץ. כאטש דער ווינט האט זי פארווארפן אזוי-ווייט פון הויז. דערנאך האט ער פארטריבן אהיים די הון מיט איר איינציק הינדעלע.

„ווען איך וואלט נאך געווען אוועקגעשטעלט די שטייג אונטערן הויז, וואלט גארנישט נישט געשעען, — האט ראמאן טרויעריק געטראכט. — אזינד זינען אלע אירע קינדערלעך פארטראגן מיטן ווינט, אכויז דעמדאזיקן קליי-נעם הענדעלע, און כיהאב שוין איצט נישט וואס צו געבן אף דער אויסשטעלונג. און אף וואסערע צאָרעס דאָרף מען עס דעמדאזיקן טיפּוין?!”

אז ער איז צוגעגאנגען צו זייער הויז, האט ער דערזעען ווי דער טאטע באטראכט עפעס א לאך אין דאך. דער ווינט האט אראפגעריסן א טייל אָטשערעט. ריטא האט א קוק געטון אין קופערט, צי האט פון שטורעם נישט גע-ליטן איר טייער קוישל. און פעטרא איז געזעסן און גע-קלערט, וואס מאכט מען אף וועטשערע.

— באנאכט האט זיך ראמאן אופגעכאפט: דער טאטע מיט
דער מאמע האבן שטיל געשמועסט צווישן זיך.
— דאס איז א שווערער קלאפ פאר אונדז, — האט פעליקס
געזאגט. — ס'איז אומגעלעך צו פארנעמען זיך מיט פיש-
פאנג און א פליט, און קוישן, און נעצן. און אן פישפאנג ווייס
איך נישט, ווי אזוי מיר וועלן דורכלעבן ביז דער ניער
גערעטעניש. דאס פעלד איז אויך פארטרונקען געווארן
בעייס דעם שטורעם-ווינט. דער ריז קאן, פארשטייט זיך,
ווידעראמאל זיך אופהייבן. מיר קענען שוין אבער גיט
האפן. אז די גערעטעניש זאל זיין אזוי גוט, ווי איך האב
געווארט.

זיי האבן א ווילע געשוויגן, אז פעטרא האט אנגעהויבן
ריידן, האבן זיך אין איר קאל געהערט טרערן.
— אלקאלפאנים, לעבן מיר כאטש אלע, — האט זי גע-
זאגט. — אז מיר זיינען געווען אפן פליט, בעייסן שטורעם,
האב איך געטראכט, אז — וואס ס'וועט זיין וועט זיין, אבי
מיר זאלן נאר בלייבן לעבן. אבער... — דא האט איר
קאל גענומען ציטערן — עפשער האבן מיר זיך גערא-
טעוועט דארטן נאר קעדי צו שטארבן דא סוף
הונגער.

— נו, נו, ס'איז נאך גיט אזוי שלעכט, ווי דו מאכסט, —
האט זיך אפגערופן דער טאטע. — מיר קאנען פארקויפן
דעם אלטן קורצעק. דאס איז די איינציקע ס'מערע זאך,
וואס אונדז איז נאך פארבליבן
— ניין, מיר טארן דעם קורצעק גיט פארקויפן, — האט
פעטרא געזאגט. — מיר וועלן דאך נישט האבן מיט וואס
צו אפפירן אונדזער ריז אפן מארק.

— יא, — האָט דער טאַטע מאַסקים געווען, — סױעט
אונדז שווער זײַן אָן דעם קורצעק. אָן אים וועלן מיר
נישט קענען פאַרזעצן קײַן רײַז און אָן רײַז, וועלן מיר
נישט קענען האַלטן דעם קורצעק. מע דאַרף צוטראַכטן
עפּעס אַנדערש, ווי אזוי זײַך צו העלפּן.

— צי דען קאַנסטו נישט מאַכן קײַן אַנדער פּליט? —
האָט פּעטראַ געפּרעגט.

— איך קען, — האָט פּעליקס געענטפּערט, — און כױועל
אומבאַדינגט מאַכן. איך האָב שוין באַשלאָסן מאַכן דעם
פּליט פון באַמבוק־שטאַמען, וואָס דער שטורעם האָט אַיג
געוואַלגערט. אָבער אָן נעצן, קוישן און די איבעריקע מאַכ־
שירים וועל איך מיט דעם פּליט גאַר ווייניק אופּטון.
זײ זײַנען ווידער אַנשוויגן געוואָרן. ראַמאַן איז גע־
לעגן אינגאַנצן שטיל. פּעטראַ האָט שטיל געוויינט.

פּעליקס האָט זײַך אָפּגערוּפּן:

— מיט טרערן וועלן מיר פון אומגליק ניט אַרויס,
פּעטראַ. מיר וועלן דאָך עפּעס אזוינס צוטראַכטן. מיר קאָ־
נען כאַפּן פאַר זײַך פּיש און קראַפּן. אין גאַרטן וואַקסט
גרינס. הונגעריק וועלן מיר שוין נישט זײַן, אַפּילע ווען
מיר זאָלן נישט האָבן קײַן געלט צו קויפּן זײַך נעצן.
— און מיר האָבן נאָך די ציג, — האָט פּעטראַ געזאָגט, —
וועלן מיר האָבן מילך.

— יא, — האָט פּעליקס געזאָגט, — און כּוּצדעם קאַנען מיר
נאָך פאַרקויפּן די הינדעלעך מיט די כאַזירים.

זײַן קאָל האָט שוין געקלונגען אַביסל מונטערער:
— ווען מיר זאָלן נאָר קענען באַקומען נײַע נעצן און
בלאָקן! — האָט ער אויסגעשריגן. — מיר האָבן קײַן געלט נישט

און דעריבער האָבן מיר קיין שום האָפּענונג נישט דאָס
אלץ איינצוקויפן.

— ס'איז איצט נאָכט, און אין דער פינצטער זעט יעדער
זאך אויס שוואַרץ, — האָט אים פעטראַ באַרויקט. — אָט
מאָרגן אינדערפרי, באַם ליכטיקן טאָג וועלן מיר עפעס
צוקלערן. לאָמיר דערוויילע שלאָפן.

ראַמאָן איז אָבער לאַנג ניט געשלאָפן. ער איז געלעגן
אף זיין מאַט און געטראַכט אלץ, ווי אזוי וואָלט ער זיי
געקאָנט העלפן. צוערשט האָט ער געקלערט, אז וואָס וואָלט
געווען, ווען ער געפינט גאָלד אָפן פאַשע־פלאַץ.

„איך בין קימאָט ווי זיכער, אז ס'איז דאָרט פאַראַן
גאָלד. — האָט ער געטראַכט. — אויב איך וועל דאָס גאָלד
געפינען, וועל איך עס אויסגראָבן, ברענגען צו טראָגן
אָהיים און אלץ בין דעם לעצטן פעדימל אָפגעבן דער מאַ-
מען. דעמלט וועט זי קאָנען קויפן נעצן פאַרן טאַטן, און
פאַר זיך — אַ שוין קלייד. עפּשער וועלן מיר גאָר קענען
קויפן זיך אזאַ מין גרויס שיפל, ווי „ראָזיטאַ“. איך וועל
דעמלט זיין דער קאַפיטאַן...“ — דאָ האָט ער שוין אָבער מער
גאָרנישט ניט געטראַכט, ווייל ער איז פעסט איינגעשלאָפן.

VII. שניט

אף מאַרגן אינדערפרי איז די גאַנצע מישפּאַכע שפּעט געשלאָפּן. אז די קינדער האָבן זיך אופגעכאַפּט. האָבן שוין טאַטע-מאַמע פאַרענדיקט זייער אָנבײַסן. און פעליקס איז אוועק אָנקלײַבן פאַלמען-בלעטער אף צו פאַריכטן דעם דאַך. ראַמאַן האָט געוואָרפן אומרויַקע בליקן אף דער מאַמען. וועלכע איז שטיל אַרומגעגאַנגען און עפעס זיך געפאַרעט ארום הויז. ער האָט געוואָלײַט זען. צי די מאַמע וויינט נאָך. איר פּאַנים איז אָבער געווען רויַק. ווי טאַמיד, און זעהאַט זיך אים גענומען דאַכטן. אז דאָס, וואָס ער האָט געהערט באַנאַכט, איז גאָר געווען אַ כּאַלעם.

ער האָט מיט ריטען גיך איבערגעכאַפּט דעם אָנבײַסן און זיי זינען אוועקגעלאָפּן אין שול. זיי זינען געקומען אין שול, ווען די פרימאַרגן-לימודים האָבן זיך שוין אָנגע-הויבן. זינען זיי אזוי געשטאַנען אַ ווײַלע פאַר די טירן און מוירע געהאַט אַרײַנצוגיין, דערפאַר וואָס זיי האָבן אזוי פאַרשפּעטיקט. ענדלעך. האָבן זיי דערשראַקן אופגעעפנט די טיר און אַרײַנגעקוקט אין קלאַס.

און דאָ איז געשען אַ מין ווונדערלעכע זאַך. ווי נאָר די לערערקע האָט זיי דערזעען, איז זי גלײַך אַרויסגעגאַנגען זיי אַנטקעגן, און אלע קינדער האָבן זיי מיט פּרײַד באַ-גריסט.

די מיטע דערפון איז, וואָס אין שטאָט האָבן שוין אלע
געוואָסט, אז די מיטשפּאַכע סאַנטאָס איז ערעו דעם שטורעם
אוועקגעפּאַרן מיטן פּליט, און פון זינט דעם שטורעם האָט
זיי קיינער נישט געזען. אלע האָבן געמיינט, אז זיי זיי-
נען אומגעקומען. אָט פאַרוואָס די כעוורע האָבן זיך אזוי
דערפרייט, בעשאַס ראַמאַן און ריטאַ האָבן זיך באַוויזן אין
קלאַס. אלע האָבן אזוי געגאַרט צו וויסן, וואָס האָט מיט זיי
פאַסירט און ווי אזוי האָבן זיי זיך געראַטעוועט, אז די
לערערקע האָט שוין ווייטער נישט גענומען זיך צום ליי-
מעד; זי האַט נאָר געבעטן ראַמאַנען מיט ריטען, אז זיי
זאָלן דערציילן אַלץ, וואָס מיט זיי האָט זיך געטראָפּן.

ס'איז זייער אַנגענעם זיך פילן פאַר אַ העלד און וויסן,
אז דו קאָנסט דערציילן אזויפיל אינטערעסאַנטע זאַכן. דעם
גרעסטן טייל פאַסירונגען האָט איבערגעגעבן ראַמאַן. ער
האַט דערציילט וועגן דעם ווינט און די כוואַליעס, און
וועגן דעם דאַמפּער, וואָס האַט זיי געראַטעוועט, און וועגן
אלע זעלטענע זאַכן, וואָס זיי האָבן געזען אין מאַגילער
האַפּן, און די קינדער האָבן געהערט מיט אויסגעלאַצטע
אויגן און צעעפּנטע מילער.

צוויי טעג האַט מען געקוקט אַף ראַמאַנען און אַף
ריטען, ווי עפעס אַף אַ באַזונדערן סאַרט מענטשן. די
קינדער האָבן זיך מיט אלע מיטלען געסטאַרעט צו אַרויס-
ווייזן זיי זייער ליבשאַפט און אופּמערקזאַמקייט; זיי האָבן
אפּילע שטאַלצירט, ווען זיי האָבן געהאַט דעם קאָוועד צו
שפּאַצירן האַנט באַ האַנט מיט די העלדן פון אַזעלכע
שרעקלעכע פאַסירונגען. דערנאָך איז דאָס אַלץ אַריבער,
און סאָף וואָך זיינען שוין ראַמאַן מיט ריטען געוואָרן די-

זעלבע פאָשעטע קינדער, ווי זיי זינען טאָמיד געווען. קיין
נער האָט זיי שוין קיין באַזונדערן קאוועד נישט אָפגע-
געבן. די גאַנצע שול איז איצט געווען פאַרנומען מיט די
האַכאַנעס צום שניט־יאָנטעוו. די קינדער האָבן געהאַלטן
אין איין ריידן פונעם דאָזיקן יאָנטעוו און פון זייערע אַר-
בעטן, וואָס זיי וועלן ברענגען אָף דער אויסשטעלונג.

ראַמאַן איז געווען זייער צופרידן, וואָס פון אלע קינדער
האַט נאָר דער איינציקער יינגל דזשאָזע אויך געוואָלט
ברענגען אַ האָן צו דער אויסשטעלונג. ער האָט איצט באַ-
ניס גענומען האָפן, אז זיין האָן וועט עפּשער באַקומען די
פרעמיע. האָט ראַמאַן נאָך זאָרגעוודיקער גענומען צווען
זיין האָן. ער האט אים געהאַדעוועט מיט אַלץ, וואָס ער
האַט נאָר געקאַנט צונויפקלייבן, און ער האָט מיט שטאַלץ
געהערט, ווי דער האָן פאַרט אַרויס מיט זיין ערשטן קאָ-
מישן קוקאַרעקן. ער האָט זיך אַליין איינגערעדט און גע-
וואָלט אויך אינרעדן ריטען, אז דאָס איז דער סאַמע
שענסטער האָן אָף דער גאַנצער וועלט.

ריטאָ האָט שוין געהאַלטן באַם פאַרענדיקן איר קויש.
איר גאַנצע פרייע צייט איז זי געזעסן איבערן קוישל. דער
טאַטע מיט דער מאַמע האָבן קנאַפֿיוואָס גערעדט פון זייערע
דעגערס, די קינדער האָבן אָבער געזעען, אז דאָס לעבן ווערט
זיי אַלץ שווערער.

זיי האָבן געהאַט זייער ווייניק עסנוואַרג, אכּוץ דעם
קאַמאַטעס און פרוכטן, וואָס זינען אַסאך געוואקסן באַ זיי
אַרום שטוב. דער ריז איז שוין אינגאַנצן אויסגעגאַנגען,
די כאַזירים, הינדעלעך און גענדז שוין פאַרקויפט. שוין
מער גאַרנישט ניט געבליבן צו פאַרקויפן, אכּוץ דעם קאָ-

ראבוי; דער טאטע האט אָבער באַשלאָסן בעסער צו הונ-
גערן איידער זיך צעשיידן מיט אַלטן קורצעק. אַגעוו, ווען
ער זאָל אים אַפילע וועלן פאַרקויפן, וועט אויך נישט זיין
ווער סע זאָל אים קויפן, ווייל זיינע שכינים זיינען פונקט
אזוי אַרעם, ווי ער אליין.

דער פאָטער האָט נאָך אָבער אלץ נישט פאַרלאָרן די
האַפענונג צו פאַרבעסערן זיין לאַגע. ער האָט געהאַרעוועט
איבערן פליט, כאַטש ער האָט נישט געהאַט קיין געלט אַף
קויפן נעצן, שטריק און בלאַקן. ער האָט מיט די הענט גע-
כאַפט קראַבן און זיך געטוקט אונטערן וואַסער אַפן גרונט
פון טיך נאָך אויסטערן, און געהאַדעוועט דערמיט זיין
מישפּאַכע.

ראַמאַן האָט שוין לאַנג דערציילט ריטען וועגן דעם
שמועס, וואָס טאַטע-מאַמע האָבן צווישן זיך באַנאַכט גע-
פירט, און די קינדער האָבן אינמינעם געוואַלט צוטראַכטן
עפעס אזוינס, מיט וואָס זיי וואַלטן די עלטערן געקאָנט
הערפן. ראַמאַן האָט איר דערציילט פון די גאַלד-גרובן,
וואָס ער האָפט צו געפינען. ריטאַ האָט זיך אויסגעלאַכט
פונעם דאָזיקן פלאַן, זי האָט אָבער שט געקאָנט פאַרלייגן
קיין בעסערע זאַך

איינמאָל האָט זיך ראַמאַן אוועקגעלאָזט אַפן פאַשע-
פלאַץ זוכן גאַלד. דינגאַ האט זיך אוועקגעיאָגט נאָך אים.
אַנשטאט גאַלד האבן זיי נאָר געפונען עטלעכע טשערע-
פאַכענע אייער. דערמיט האט זיך זייער גאַלדזוכער פאַר-
ענדיקט. ראַמאַן האָט באַשלאָסן, אז עפּשער וועט ער בע-
סער קענען אונטערהאַלטן די פאַמיליע מיט קליינע טשערע-
פאַכענע אייער. אינאָוונט האט ער זיך אומגעקערט אהיים.

שטאַלץ דערפון, וואָס ער וועט איצט קענען העלפן דעם
טאַטן. אינעם דאָזיקן אָוונט האָבן זיי געגעסן אזא מיין
גוטע וועטשערע, וואס זיי האבן שוין לאנג אזא נישט
געהאַט.

די וואָכן זינען זיך פאַמעלעך פאַרגאַנגען. וואָס מער
דער שניט האט זיך דערנענטערט, אלץ מיט מער אומ-
רויקייט האט דער טאַטע געקוקט אפן הימל, וועלנדיק
טרעפן, וואס פאר א וועטער סוועט זיין: אויב סוואַלט
נאַכאַמאָל אויסגעבראַכן א אוראַגאַן אָדער ווען סוואַל זיך
פראַסט דורכטראַגן א שטאַרקער שטורעם, איז די גאַנצע
גערעטעניש פאַרפאַלן. און זייער גאַנצע האַפענונג איז
דאָך איצט געווען נאָר אַף דער גערעטעניש פון ריז.
ענדלעך, האָט ער איינמאָל אינאַוונט זיך אָפגערוּפן
צו פעטרען:

— מאַרגן הייב איך אָן אַראַפּשניידן דעם ריז. ער איז
שוין פאַרטיק. איך האָב באַשלאָסן אַראַפּנעמען אים וואָס
פרייער. פאַזע ברעג פאַרן דאָך שוין אַרום די מאַנילער אופ-
קויפער, וואָס קויפן אופ די נייע גערעטענישן צוליבן יאָר-
מאַרק. וואָס פרייער מיר וועלן דעם ריז פאַרקויפן, אלץ
א גרעסערע פריז וועלן מיר פאַר אים נעמען. מיר מוז
היינט פרי גיין שלאָפן, קעדיי צו אופשטיין מאַרגן מיט די
הענער.

סאיז נאָך געווען ווייט ביז טאַג, און זיי האָבן זיך אלע
שוין אופגעכאַפט. דער יונגער האָן האָט זיי אופגעוועקט
מיט זיין קריי. סאיז נאָך געווען אזוי פרי, אז אפילע דער
ערשטער באַגינען-שטראַל האָט זיך נאָך נישט באַוויזן אַפן
מיזרעכדיקן הימל. זיי זינען אלע גלייך אוועק אפן ריז-

פעלד. זיי האָבן זיך איינגעפויגן און דערנאָך זיך צוריק
אויסגעגלייכט באַם אָפּשניידן די ריז־שטענגלעך, און
אין דעם קאַיאָר־כוישעך האָבן זיי אויסגעזעען, ווי פיר
טונקעלע שאַטנס. אז ס'האָט זיך באַ זיי אָנגעקליבן א
ברעמניע שטענגלעך, האָבן זיי זי מיט שטרוי צונופגעפונדן
אין אַ קליינעם גאַרב. די דאָזיקע גאַרבן האָבן זיי אין
דעם ראָזאַרע צונויפגעלייגט אין א קופע.

אז פעליקס האָט שוין אָנגעהויבן צונויפלייגן די גאַרבן
אין די גוואַלדיק־גרויסע קערב, ערשט דעמלט האָבן זיך
באוויזן נייע שניטער, דערוואַקסענע און קינדער, וואָס
זיינען געקומען אַרבעטן אָף די שכ״נישע פעלדער. אַ גאַנצן
טאָג האָט זיך איבערן פעלד געטראָגן געלעכטער און גע־
זאַנג: די גערעטעניש איז געווען אַ בעסערע, ווי מע האָט
געוואָרט. און וואָס אַ שאַ מער אַרבעט אָפן פעלד, אַלץ
זיכערער איז מען געווען, אז די גערעטעניש וועט נישט
פאַרלאָרן גיין. אפילע פעליקס האָט אָנגעהויבן זינגען, און
די קינדער, אז זיי האָבן דערזעען דעם טאַטן אַזאַ פריילעכן,
האָבן זיי זיך צעזונגען מיט אַזאַ קנאַק, שיר נישט הייזעריק
געוואָרן.

דעם אַלטן קורצעק האָט מען איינגעשפּאַנט אין וואָגן,
און ער איז באַם ברעג פעלד געדולדיק געשטאַנען און
געוואָרט, אז מע זאָל אַרופלייגן די סנאַפעס אָף אָפּפירן אַהיים.
ראַמאַן האָט זיך געפילט פאַר זייער אַ גרויסן מאַן, בע־
שאַט ער איז געזעסן אָפן קאַראַפּוס פלייצע און געטריבן
אים אַהיים מיט די סנאַפעס און צוריק אָפן פעלד.

ראַמאַן מיטן טאַטן האָבן איבערגעפירט די סנאַפעס, און
ריטאַ מיט דער מאַמען האָבן זיך דאָ דערווייל גרייט גע־

מאכט צום דרעשן. אז דער טאטע מיט ראמאָנען האָבן גע-
בראכט צו פירן דעם לעצטן וואָגן. האָט די גאַנצע מיטשפּאַלע
אַנגעהויבן אַרומשפּרינגען איבער די סנאַפּעס, גענומען
טרעטן זיי און פרעסן, קעדיי צו אַרויסקלאָפּן די קערנדלעך
פונעם שטרוי. לאַנג האָט זיך געצויגן דערדאָזיקער מאָד-
נער טאַנק. ענדלעך, איז פעליקס אוועק געבן עסן דעם
קורצעק, און פעטראַ האָט גענומען אַביסל נישט דורכגע-
ווייעטן רייז אף צו פאַנאַנדערשילן און אָפּקאַכן וועטשערע.
זי האָט אַרומגעטון דעם רייז אין א שטייסל און גע-
נומען קלאָפּן מיטן טויקאַטש איבערן רייז און זי איז געווען
אזוי פאַרטון אין איר אַרבעט, אז זי האָט אַרום זיך גאַרנישט
ניט געהערט און נישט געזעען. ראַמאַן האָט אַבער דער-
ווייל שוין אַנגעהויבן מיד ווערן פון דער אַרבעט. איז אים
אַינגעפאַלן אַ גלענצנדער געדאַנק: ער האָט ריטען איבער-
געלאָזט אליין טרעטן דעם רייז, און אליין איז ער אוועק-
געלאָפּן אַפּן פאַשע-פּלאַץ. שפּעטער מיט א מינוט איז
ער שוין געקומען צוריק מיט דער ציג און מיטן בעקעלע.
ער האָט צוגעבונדן א שטריקל צו דער ציגס הערנער,
אַרופּגעטריבן זי אף דער קופּע רייז און גענומען אַרום-
יאָגן זי איבערן רייז אהין און צוריק, אהין און צוריק. אז
דינגאַ האָט דערזעען דידאָזיקע נייע שטיקל אַרבעט, האָט
ער זיך אַ וואָרף געטון אף דער ציג, גענומען בילן אף איר
און כאַפּן זי פאַר די פּיס.

האָט זיך אַרויסגעוויזן, אז די ציג קאָן טאַקע אף אַן עמעס
אַרבעטן, ווי אַן אויסגעצייכנטע דרעשלקע. זי איז געלאָפּן
גאַלאַפּ אַרום און אַרום איבער דער קופּע שטרוי, דינגאַ
האָט זיך נאָך איר געיאָגט מיט אַ הילערליי, און ראַמאַן איז

געשטאנען אינמיטן קופע, געהאלטן אין די הענט דאס
שטריקל און געשריגן אף צעריסן ווערן. טכילעס האט
פעטרא נישט באמערקט דעמדאזיקן טומל, ווייל איר איי-
גענער טומל באם שטויסן דעם ריז איז געווען נישט קיין
קלענערער. ווען זי האט אבער אף אויילע אופגעהערט,
קעדיי צו אפציען דעם אטעם, האט זי ענדלעך דערהערט
דעם טומל, וואס האט זיך געטראגן פון ראמאנען מיט
דער ציג מיט דינגאן.

— וואס טוט איר דארטן מיט דער ציג? איר זאלט מיר
שוין אופהערן! — האט זי געשריגן, צולויפנדיק צום פענצ-
טער. אז זי האט ארויסגעשטעקט דעם קאפ דורכן פענצ-
טער און דערווען, וואס סע טוט זיך, האט זי פארבראכן
מיט די הענט.

ראמאן האט קיין האלבן ווארט נישט געהערט, וואס די
מאמע האט אים געשריגן; אז ער האט זי אבער דערווען
אין פענצטער, האט ער בא זיך געפוילט, אז די מאמע איז
געוויס צופרידן מיט זיין איינפאל, און ער האט נאך שטאר-
קער גענומען שרייען און טרייבן די ציג.

— שטיי! שטיי! הער אוף! — האט פעטרא געשריען, — דו
ביסט פון זינען אראפ! די ציג וועט דאך קיין טראפעלע
מילך נישט געבן, אויב דו וועסט זי אזוי יאגן.

— מיר דרעשן אף וואס די וועלט שטייט! — האט ראמאן
געשריגן, — און דינגא העלפט אונדז אויך!

פעטרא איז שוין האלב טרעפ אראפגעלאפן, קעדיי זיך
אפרעכענען מיט דעם דערפינדער. נאר איידער זי האט
נאך באוויזן אראפלויפן אינגאנצן און צוקומען צו דער קופע
שטרוי, האט שוין ראמאן זיך געכאפט, אז די מאמע איז

ניצחן שטארק צופרידן פון זמן איינפאל. איז ער דע-
ריבער אראפגעשפרונגען פון דער קופע שטרוי, א נעם
געטון די פיס אף די פלייצעס און אנטלאפן צום פאשע-
פלאך—און די ציג, נאך אים. ער האט פארשטאנען, אז ס'לוינט
אים בעסער אף דער הייסער מינוט צו איבערויצן אפן
פאשע-פלאך, ביז די מאמע וועט זיך בארוינקן. איז ער שוין
דעריבער דא געזעסן, ביז ס'איז פארטיק געווארן דער ריז און
ריטא איז אים געקומען רופן עסן וועטשערע.

דאס דרעשן און איבערווייען דעם ריז האט געדויערט
נאך צוויי טעג. ענדלעך, איז דער אויסגעווייעטער ריז שוין
געלעגן אף א מאט פאר דער טיר אין א גרויסער ברוינער
קופע. דער טאטע איז געזעסן בא דעם ריז אראפגעפויגן און
ער האט עפעס לאנג זיך געישעווט.

— מיר האבן דא גענוג ריז אף א יאר עסן און ס'וועט
נאך אונדז עפעס בלייבן אף צו פארקויפן. אויב איך וועל
פארקויפן דעם גאנצן ריז, וועל איך קענען קויפן א נעץ
בלאקן און שטריקלעך; מיר דארפן זיי דאך אזוי גייטיק
האבן. דערפאר אבער וועלן מיר א גאנץ יאר דארפן אונ-
טערהונגען. די גערעטעניש איז א בעסערע, ווי איך האב
אויסגעקענט, און ווען נישט דער טיפון, וואלט זי געווען
נאך א בעסערע. אצינד דארפן מיר אויסקלייבן איינס פון די
ביידע: אדער מיר זאלן פארקויפן דעם גאנצן ריז און פאר-
זארגן זיך מיט א פליט, אדער איבערלאזן זיך דעם ריז
און וועגן א פליט אופהערן צו קלערן.

— און מיר וואלטן נישט געקאנט איבערלאזן זיך א
טייל ריז און פאר די איינפריקע פארט קויפן זיך נעצן און
אלץ וואס מיר דארפן? — האט ראמאן געפרעגט. — אזוי

וועלן מיר דאך קיינמאל נישט קענען עסן, וויפל סוועט זיך וועלן.

— איך האלט, אז בעסער שוין עטלעכע כאדאשים צו-ליידן און דערפאר שפעטער באניס האבן א פליט, — האט פעטרא געזאגט. — מיר וועלן אף אזא אויפן ווידער האבן צוויי פארדינסטן. אויב אבער מיר וועלן דארפן האלטן זיך באר מיט דער גערעטעניש פון ריז, און די גערעטעניש וועט זיין א שלעכטע, וועלן מיר נישט האבן נישט קיין ריז, נישט קיין פיש. דעמלט וועט שוין זיין גאר שלעכט.

— ווען זשע וועלן מיר שוין האבן אלץ, וואס אונדז גלוסט זיך? — האט ראמאן אויסגעשריגן, שיר נישט מיט א געוויין.

די מאמע האט צו אים געשמייכלט:

— מיר וועלן מאכן א יאנטעוו, מירן זיך אפפרייען איי בערן שניט, און דאס איבעריקע וועלן מיר אפשיקן אפן מארק. — האט זי פריילעך געזאגט, כאטש קינער האט ניט געוואסט אזוי גוט ווי זי, ווי שווער סוועט זיין צו האדע-ווען די פאמיליע אן ריז.

דער פאטער מיט די קינדער האבן זיך גענומען אריינ-שיטן דעם ריז אין זעק, און פעטרא האט אנגענומען א זשמעניע ריז און איז אוועק קאכן וועטשערע.



VIII. דער יאָנטעוו פון גערעטעניש.

דער גערעטעניש-יאָנטעוו האָט שוין געהאלטן גאָר
נאָענט. ערעוו יאָנטעוו האָט פעטראַ אויסגעוואָשן און צע-
פרעסט די קינדערשע בגאָדימלעך, אז זיי זאָלן האָבן אַן
אַנשטענדיקן אויסזען. כאָטש זיי זיינען שוין געווען שטאַרק
אַלטע. דערנאָך האָט זי פאַריכט און אָפגעפּוצט די קינד-
ערשע שיך. נאָר וויפל זי האָט זיך נישט געסטאַרעט, האָט
זי דאָך נישט געקאָנט מאַכן, אז די שיך זאָלן ווערן שיינע.
ריטאָ האָט פאַרוויקלט איר קוישל אין אַ ווייס שמאַט-
קעלע, און ראַמאַן האָט געמאַכט פאַר זיין האָן אַ באַמפּר-
קענע שטייגל. אז די שטייגל איז געווען פאַרטיק, האָט
ראַמאַן נאָך געדאַרפט כאַפּן דעם האָן און אַרײַנזעצן אים
אין שטייגל. דער האָן איז פאַר דער צײַט געוואָרן זייער אַ
שיינער. ער האָט געהאַט בלישטשענדיקע גאָלדיק-ברוינע
פּעדערן, פּעסטע געלע פּיס און אַ רויטן קאַם.

ראַמאַן האָט צוגעוואָרט ביז אַוונט, ווען דער האָן האָט
זיך געזעצט אַפּן סעדעלאָ, האָט ער זיך דעמלט צוגעגאַנג-
וועט און אים אַ כאַפּ געטון פאַר די פּיס. דער האָן האָט
שרעקלעך געשריגן און זיך ניט געלאָזן. ווען ער האָט
אַבער פאַרט זיך דערזעען אין דער פאַרמאַכטער שטייג, האָט
ער זיך אזוי באַליידיקט, אז ער האָט גלעך פאַנאַנדערגע-
בלאָזן די פּעדערן פון זיין עק און נישט צוגערירט זיך צום עסן.

ענדלעך איז געקומען דער לאנג-געווארטער טאָג.
גאנצפרי נאָך איז ראַמאָן אוועקגעלאָפן אַפן פּאַשע-
פּעלד, זיך דאָרט אוועקגעזעצט ריטנדיק אַפן קורצעק און
געבראַכט אים צום שטוב. דערנאָך האָט מען דעם קורצעק
אַינגעשפּאַנט אין אַ וואַגן, וואָס איז נאָך פון נעכטן געווען
געפּאַקט מיט זעקלעך רייז. אַנשטאָט אַ זאָטל האָט מען דעם
קורצעק אַרופּגעלייגט אַ לידיק זעקל אָף דער פלייצע, און
אַז די גאַנצע מישפּאַכע איז שוין געוועזן גרייט, איז ראַמאָן
אַרופּגעקלעטערט אַפן קאַראָבו און זיך באַזעצט אָף זײַן
פלייצע.

ריטאָ און פּעטראַ האָבן זיך געזעצט אָף די זעקלעך
רייז. ריטאָ האָט געהאַלטן אין די הענט איר טייערסטן
קוישל, און פּעטראַ — איר אויסגענייטן לייזונט, וואָס זי האָט
גערעכנט פאַרקויפן. דער טאַטע האָט גענומען דאָס באַמ-
בוק-שטייגל און דערלאַנגט עס ראַמאָנען, וועלכער האָט
בעשומיפן נישט מאַסקים געווען, אַז עמעצער אַנדערש
זאָל היטן זײַן האָן, און אזוי האָבן זיי זיך אַלע אוועקגע-
לאָזט אין שטאָט אַרײַן. פעליקס האָט געפירט דעם קור-
צעק פאַר אַ שטריקל, וואָס איז געווען אַריינגעטון באַ אים
אין נאָז, און דינגאָ איז נאָכגעלאָפן פון הינטן.

דער וועג אין שטאָט אַרײַן האָט זיך געצויגן פּאַזע דעם
ברעג פון אויסגוס. זיי זײַנען פאַרבייגעפאַרן די שכינישע
היזער, און סײַהאַבן זיך צו זיי באַהעפּט אַלץ נײַע אַנגעלאָ-
דענע פּורן. פאַמעלעך האָבן זיי זיך אַלע געצויגן אין שטאָט
אַרײַן.

די גאַסן פון שטאָט זײַנען געפּאַקט געווען מיט ווייס-
אויסגעצירטע מענער און פרויען און קינדער, ווייל דער

גערעטעניש-יאַנטעוו איז געווען די גרעסטע געשעעניש פֿאַרן יאָר. אינעם דאָזיקן טאָג זינען זיך אלע אַרומיקע פערמער צונויפגעפאָרן אין שטאָט אַרײַן, קעדיי צו זײַן אָפֿן יאַנטעוו און פֿאַרקויפֿן דאָ זייערע פֿראָדוקטן.
פֿון מאַנילע זינען אָנגעפֿאָרן רײז-אופקויפער. באַם ברעג איז געשטאַנען אַ דאַמפער, וואָס האָט געוואַרט אָף אָנלאָ-
דונג.

צוזאַמען מיט די אופקויפער זינען אויך געקומען צו-
פֿאָרן זייערע ווייבער און עטלעכע אַמעריקאַנישע רײזנ-
דער. סײַ האָט זיך זיי געוואַלט אַ קוק טון, ווי אזוי זעט אויס
דער גערעטעניש-יאַנטעוו אין אַ קליינער שטאָט.
פעליקס האָט זיך אָפּגערופֿן צו זײַן ווייב:

— באַם ברעג שטייט אַ דאַמפער, איך וועל אַהינצו
אוועקפֿאָרן וואָס גיכער. דו זאַלסט מיט די קינדער וואַרט
אָף מיר אין שול.

פערטאָ מיט די קינדער זינען אַראָפּגעשפּרונגען פֿונעם
וואַגן, צוגענומען זייערע פֿעקלעך, און באַלד איז דער וואַגן
נישט געוואָרן פֿאַר די אויגן.

אין שול איז שוין געווען אַן אוידעם קינדער. זיי זינען
אלע געווען אָנגעטון אין זייערע פעסטע פּגאַדים און גע-
האַלטן אין זייערע הענט פֿעקלעך מיט קוישן, אין וועלכע
סײַ זינען געלעגן די זאַכן, וואָס זיי האָבן געבראַכט אָף דער
אויסשטעלונג. אַ רויטע לערערקע, אינגאַנצן אַ פֿאַרשמאַ-
יעטע, האָט צוגענומען די קינדערשע אַרבעטן און פֿאַנגאַנ-
דערגעשטעלט זיי איבער די פענק און פֿאַליצעס פֿון צימער
און צוגעטשעפעט צו יעדער זאַך אַ פֿילעטל, מיטן נאָמען
פֿון דעם, וואָס האָט געבראַכט די אַרבעט. די מאַמעס פֿון

די קינדער האָבן איר געהאַלפן און אַכטונג געגעבן, אַז זייערע קינדערס אַרבעטן זאָלן ליגן אַזוי, אַז מע זאָל זיי גוט אַרויסזען. זיי האָבן באַטראַכט די זאַכן, וואָס אַנדערע קינדער האָבן געמאַכט, און געפלוידערט איינע מיט די אַנדערע.

ראַמאַן איז אַרײַנגעגאַנגען דער ערשטער. ער האָט גע-
טראָגן דאָס באַמבוקענע שטייגל און אופמערקזאַם געקוקט
אַף אַלע זיטן און געזוכט, צי זיינען נישטאָ קיין אַנדערע
הינער אַף דער אויסשטעלונג.

— אַהערצו, — האָט אויסגערופן די לערערקע, אויסשטרע-
קנדיק איר האַנט. — וויז נאָר אַהער דיין האָן. איך וועל
אים אַוועקשטעלן לעבן דזשאָזעס האָן. נאָר איר צווייען.
דו און ער, האָט איר געבראַכט אויפּעס.

זי האָט אופּגעהויבן די שטייג איבער די קעפלעך פון
די קינדער, וואָס האָבן זיך ענג אַרומגעשטעלט אַרום דער
לאַנגער באַנק. מיט גרינס, און זי האָט אַוועק געשטעלט
דאָס שטייגל לעבן דזשאָזעס האָן, וועלכער איז געזעסן אין
אַן אַפענעם קעסטל און איז נאָר געווען צוגעבונדן פאַר
אַ פּוס.

ראַמאַנס האָן האָט פון נעכטן אָן אַסאָך איבערגעטראָגן.
מע האָט אים געכאַפט, פאַרשטופּט אין אַ קעסטל, וואָס
איז פאַר אים קליין געווען. אַ גאַנץ וועג האָט מען אים
געטרייסלט, און איצט איז ער שוין אינגאַנצן אַרויס פון די
קיילים. אַז די לערערקע האָט אַוועקגעשטעלט זיין שטייגל
לעבן אַ צווייטן האָן, האָט ער דערפילט, אַז דעמאָזיקן שאַבן
קאָן ער שוין בעשומיפּן נישט איבערטראָגן. דזשאָזעס האָן
האָט זיך אויך אַנגעליטן נישט ווייניקער פון אים. די הענער

האָבן געקוקט איינער אף דעם אנדערן, מיט אָנגעפויגענע
קעפּ און פּאַנאנדערגעבלאָזענע פּעדערן אפּן האַלדז. נאָר
איין ווילע האָבן זיי זיך אזוי אָנגעקוקט, און דערנאָך האָבן
זיי זיך מיט אזא רעזיכע ארופגעוואָרפן איינער צו דעם
אנדערן. אז דזשאָזעס האָן האָט זיך אָפּגעריסן פון שטריקל,
און ראַמאַנס האָן האָט איבערגעפּראָכן צוויי באַמבוקענע
גראַטעס פון זיין שטייגל און ביידע האָבן זיך איינגעגעסן
איינער אין דעם אנדערן מיט די שנאָבלעך און בעגל.

אומזיסט האָט די לערערקע געמאַכט מיט די הענט. זי
האָט מוירע געהאַט פּאַנאנדערנעמען זיי. די קינדער מיט
זייערע מאַמעס זינען אָפּגעטראָטן צו דער וואַנט. דזשאָ-
זעס האָן האָט זיך אַ יאָג געטון דורך דער אָפענער טיר, און
ראַמאַנס האָן—גלייך נאָך אים. זיי זינען ביידע איבערגע-
פּלויגן איינער די קעפּ פון די צעטומלטע קינדער. דינגאַ
האָט זיך אַ געטון נאָך זיי, און שפּעטער מיט אַרעגע
האָבן שוין די קינדער מיטן הונט זיך געיאָגט איבער דער גאַס.
דזשאָזעס האָן פּאַרויס. נאָך אים—ראַמאַנס, און דינגאַ איז
זיי אזוי פּלינק נאָכגעלאָפּן. אז ער האָט קימאַט נישט אַנ-
גערייט די ערד. ראַמאַן און דזשאָזע זינען געלאָפּן היי-
טער דינגאַן. מענער, פרויען, קינדער און אפּילע די אַמע-
ריקאַנישע ריזנדער—האָבן זיך געיאָגט נאָך זיי.

ראַמאַן אין דזשאָזע זינען געווען פּאַרצווייפּלט. דאָס
איז דאָך בעפּירעש שרעקלעך—גרייטן זיך אזוי לאַנג,
וואַרטן, און פּלוצים פּאַרלירן די מעגלעכקייט צו פּאַטיי-
ליקן זיך אין דער אויגשטעלונג. וואָס סיזאַל נישט זיין,
מוזן זיי כאַפּן זייערע הענער און אוועקטראָגן זיי צוריק אין
שול אַרײַן.

דזשאָזעס האָן האָט באַשלאָסן זיך אומקערן צו זיך אַפֿן
הויף. דזשאָזע האָט עס גוט פאַרשטאַנען. אינגיכן זײַנען
ביידע ייִנגלעך ווייט אָפּגעשטאַנען פֿון די הענער מיטן הונט,
און אז זיי זײַנען צוגעלאָפֿן צו דזשאָזעס הויז, האָבן שוין
די הענער געהאַלטן באַם סאַף געשלעג אָפֿן דעכל פֿון
דער הינער־שטייג, און דינגאַ איז הילפלאָז געשפרונגען
אַרום דער שטייג.

אומזיסט האָבן די יאַטלעך געוואָלט אָפּגיטן די הענער
מיט וואַסער. די הענער זײַנען צו הויך געווען. ענדלעך. איז
דזשאָזעס האָן אַראָפּגעפֿלויגן פֿון דאָך און זיך באַהאַלטן
אין די קוסטעס. ראַמאַנס האָן האָט זיגער־יש אויסגעקרייט
זיך קוקאַרעקו, נאָר ער איז שוין אַזוי מיד געווען, אז
ראַמאַן האָט געקאַנט אַרופּקריכן אָפֿן דאָך און אים אַנעם טון.
ראַמאַן האָט גענומען זײַן ליבלינג אָף די הענט און
האָט זיך אומגעקערט אין שול, באַגלייט פֿונעם גאַנצן אוי־
לעם נאָכגייערס. אין שול האָט ער אויסגעזוכט די צע־
בראַכענע שטייג, אַרײַנגעשטעלט אַהינצו דעם פֿאַרמאַ־
טערטן האָן און פֿאַרבונדן אים, אז ער זאָל שוין מער
נישט קענען אַרויסשפּרינגען.

נישט ראַמאַן, נישט דזשאָזע האָבן שוין איצט קײַן שום
האַפענונג נישט געהאַט אָף צו באַקומען די פֿרעמיע. ביידע
הענער האָבן געהאַט אזאַ טרויעריקן אויסזען, אז סײַהאַט
שוין גאַרנישט געקאַנט זײַן קײַן רײד וועגן אַ פֿרעמיע. ווען
נישט די לערערקע, וואָלטן זיך ראַמאַן מיט דזשאָזען אומ־
באַדינגט צעשלאָגן, ווייל אײַנער האָט אָף דעם אַנדערן
אַרופּגעוואָרפֿן די שולד פֿאַר דעם, וואָס סײַהאַט זיך
געטראָפֿן.

די לערערקע האָט זיי אָבער גדוואָגט:
— קיינעם דאַרפט איר דאָ ניט באַשולדיקן, אויסער
מיך. איך האָב זיי נישט געדאַרפט אוועקשטעלן איינעם
לעבן דעם אנדערן. אָפּן צווייטן יאָר זאָלט איר זיך בעסער
פאַרזייען קוקורוזע אָדער דיניעס, ווייל איך וועל שוין
מער קיינמאָל נישט דערלויבן צו פּרענגען אין שול אַרײַן
אפּילע קיין איין האָן.

IX. ווי אזוי אלץ האָט זיך געענדיקט צום גוטן.

צעטיילן די פרעמיעס אף דער אויסשטעלונג איז באַ-
שטימט געווען אף 3 אזיגער. די לערערקע מיט די מיט-
גלידער פונעם שולראַט האָבן באַטראַכט די זאכן, וואָס
די קינדער האָבן געמאַכט, און געגעבן מיינונגען, וועלכע
זאכן זינען בעסערע. קאַלומאַן ס'האָט זיך באַהאַנדלט די-
דאָזיקע וויכטיקע פראַגע, האָט מען קיינעם אין שולנישט
אַריינגעלאָזט. זינען דעריבער די קינדער מיט די עלטערן
אוועקגעגאַן אַפרוען און עפעס איבערבליסן.

פעטראַ מיט די קינדער האָבן זיך אַפגערוט אין דעם קאָ-
קאַס-וועלדל, נישט ווייט פון דער שול. ס'איז שוין געווען
צוויי אזיגער, און פעליקס האָט זיך נאָך אלץ נישט אומ-
געקערט. דריי אזיגער, אז די שול-טירן האָבן זיך ווידער-
אַמאָל אופגעעפנט, האָט ראַמאָן באַהאַלטן זיין האָן אין קאָ-
קאַס-וועלדל און באַטוילן דינגאַן, אז ער זאל שטיין און
אים היטן. דערנאָך זינען פעטראַ, ריטא און ראַמאָן אריינגע-
געגאַנגען אין שול.

פונקט צו דער צייט, ווען זיי זינען צוגעגאַנגען צו דער
שול, האָבן זיי דערזעען, ווי פעליקס פאַרט אַסן אַלטן קור-
צעק מיט אַ ליידיקן וואָגן. פעטראַ האָט אומרויך אף אים
אַ קוק געטון.

— דו האסט אלץ פארקויפט? — האט זי שטיל גע
פרעגט, ווען פעליקס איז צו זיי צוגעגאנגען.
פעליקס האט צוגעשאקלט מיטן קאפ.

זייער קלאס האט זיך אזוי איבערגעביטן, אז די קינדער
האָבן אים קאם דערקענט. די ווענט זײַנען געווען באַפּוצט
מיט פּאַלמען-בלעטער, און אין די ווינקלען זײַנען געשטאַ-
נען גרויסע בויקעטן. אָף דער פּאַרטע באַ יעדן קינד איז
געווען אויסגעשטעלט דעם קינדס אַרבעט. דאָ איז געלעגן
גרינס, אויסגעוואַקסן אין די קינדערשע אייגענע גערטנד-
לעך. דאָ זײַנען געווען שטיקלעך שטאַף, וואָס די קינדער
האַבן אַליין אויסגעוועבט מיט האַנט-וועבערײַען. סײַהאַבן
זיך דאָ געפּונען שײַנע אויסהעפּטונגען פּון די מײַדעלעך
און פּלעשלעך פּון קאַקאַס-ניס, וואָס די קינדער האָבן שײַן
אַרומגעשניצט.

אָף די פּאַרטעס זײַנען געשטאַנען קוישן, געמאַכטע פּון
באַמבוק, און מאַטן געפּלאַכטענע פּון פּאַלמען-בלע-
טער.

סײַז געווען אַ זעלטענע אויסשטעלונג. די לערערקע
האַט געשטראַלט פּון שטאַלץ, און אלע טאַטעס און מאַמעס
זײַנען איבערגעגאַנגען פּון פּאַרטע צו פּאַרטע און אָנגע-
קוואַלן פּון זײַערע קינדערס אַרבעט. נאָר ראַמאַנס און
דזשאָזעס פּאַרטעס זײַנען געשטאַנען לײַדיקע.

פאַר ראַמאַנען איז עס געווען צו אַ שווערער קלאַפּ.
שטילינקערהייט האָט ער זיך דורכגעשטופּט צווישן די
דערוואַקסענע, זיך אַ לאַז געטון דורך דער טיר און אוועק
אין קאַקאַס-וועלדל. אויב ער האָט דאָרט אַפּילע געלאָזט
פאַלן עטלעכע טרערן, האָט אויך קײַנער דערפּון גישט

געוואוסט, אכוכן דינגאָן. און דינגאָ וועט דאָך עס קיינמאָל
קיינעם נישט קענען רערציילן.

אָפגעוואָרט אַבן עלע, האָט זיין נייגעריקייט בייגעקומען
דעם אומגליק, וואָס ער האָט איבערגעטראָגן, און ראַמאָן
איז באַנימט אַוועק אין שול. ער האָט זיך דורכגעשטופט
דורך דעם פולגעפּאַקטן צימער און דורך אַ שפּאַרונקע
צווישן די מענער, וואָס זיינען פאַר אים געשטאַנען, האָט
ער דערזעען, ווי דער עלטסטער פון שטאַט איז אַרויף אָף דער
קאַטעדרע, קעדיי צו צעטיילן די פרעמיעס. ער האָט גע-
האַלטן אין די הענט ריטעס קוישל, און הערט נאָר, וואָס
ער זאָגט:

— די ערשטע פרעמיע ווערט צוגעמישפּעט צו ריטאַ
סאַנטאַס פאַר איר זעלטן שיין קוישל. דאָ זיינען פאַראַן
נאָך שיינע קוישלעך, וואָס אַנדערע קינדער האָבן געמאַכט.
ריטאַ איז אָבער דאָס איינציק מיידעלע, וועלכע האָט אַליין
אויסגעשניטן און צוגעגרייט דעם מאַטעריאַל. זי האָט אויך
אַליין צוגעטראַכט די פאַרמע פונעם קוישל און דאָס בדי-
מעלע אָף אים.

סי האָבן זיך צעטראָגן הילכיקע אַפּלאַדיסמענטן. די
מענטשן, וואָס פאַר ראַמאָנען, האָבן זיך פאַנאַנדערגערוקט.
און ער האָט דערזעען ריטען. ריטאַ איז אַרויסגעגאַנגען
פאַרויס און באַקומען פינעם עלטסטנס הענט איר קוישל
מיט אַ באַנק-בילעט, וואָס איז צו אים געווען צוגעפּעס-
טיקט. ראַמאָן האָט געזעען, ווי פעליקס און פעטראַ שיינען
פון שטאַלצקייט, ער האָט געזעען, ווי פעטראַ זוכט אים
מיט די אויגן, קעדיי צו זען, צי פרייט ער זיך מיט ריטעס
דערפאַלג. דאָס איז געווען אַ שווערע מינוט פאַר ראַמאָנען.

אים האָט זיך פאַרוואָלט זיין איצט ווידער אַמאָל אינעם קאַס-
קאַס-וועלדל און זיך דאָרט אַביטעלע אויסוויינען; אָבער
פונקט אין דערזעלבער מינוט האט אים די מאַמע דערזעען
און זי האָט צו אים אזוי פריידיק אַ שמייכל געטון, אז ער
האָט איר אַף צוריק אויך געשמייכלט. און ראַמאַנען איז
מיטאַמאָל געוואָרן פריילעכער און גרינגער.

אז מע האָט שוין אַלע פרעמיעס פאַרטײלט און דער
אוילעם איז אַרויס פונעם הייסן צימער אַפן שול-הויף, איז
שוין ראַמאַנען שיר נישט אזוי פריילעך געווען, פונקט ווי
ער אַליין וואָלט עס באַקומען די פרעמיע.

בעייט זיי זײנען זיך אזוי געשטאַנען אַפן שול-הויף
זײנען פון שול אַרויסגעגאַנגען צוויי אַמעריקאַנערנס,
וועלכע זײנען אַנגעקומען פון מאַנילע. איינע פון זיי האָט
זיך אַפגערופן צו דער אַנדערער, ווײזנדיק אַף ריטען:

— דאָס איז דאָס מיידעלע, וועלכע האָט באַקומען די
ערשטע פרעמיע.

זי איז צוגעגאַנגען צו ריטען און געזאָגט:

— דערלויבסט מיר אַ קוק טון נאָכאַמאָל דיין קוישל?
ריטע האט דערלאָנגט דער אַמעריקאַנערן דאָס קוישל
און האָט מיט פאַרווונדערטע אויגן געקוקט אַף די אויס-
לענדערנס.

— איך בעט אײך, זי האָט דאָך אַלץ געמאַכט אינ-
גאַנצן אַליין, — האָט זיך אַפגערופן די עלטערע אַמערי-
קאַנערן, באַטראַכטנדיק דאָס קוישל פון אַלע זײטן. — מיר
וואָלט זיך וועלן באַווייזן דאָסדאָזיקע קוישל פאַר די אַמע-
ריקאַנער קינדער; זאָלן זיי זען, וואָס פאַר אַ שײנע זאַכן
די פיליפינער קינדער קענען מאַכן. — זי האָט זיך אויסגע-

קערעוועט צו ריטען. — טאָמער וואָלסטו מאַסקים געווען
פאַרקויפן מיר דיין קוישל? — האָט זי געפרעגט.

ריטאָ האָט אָפגעזיפצט: דאָס קוישל איז פאַר איר גע-
ווען די טייערסטע זאך אָף דער וועלט. ווי אזוי־זשע וועט
זי איצט קענען זיך מיט דעם צעשיידן? ריטאָ האט שוין
געהאַט אויסגעשטרעקט איר הענטל אָף אָפצונעמען דאָס
קוישל; האָט זי זיך אָבער גלייך דערמאָנט וועגן דער
שלעכטער גערעטעניש אָף רייז, וועגן די נעצן און וועגן
דעם, ווי אזוי זיי גייטיקן זיך אין געלט, און זי האט איר
האַנט גלייך אַ כאַפּ געטון אָף צוריק.

— כוועל דיר געבן פאַרן קוישל צען פעזאָס, — האָט
די דאַמע געזאָגט.

צען פעזאָס! אין די אויגן פון פעליקס סאַנטאַסעס קליי-
נער טאָכטער איז דאָס געווען אַ גאַנצער פאַרמעגן. זי האט
אַ שאַקל געטון מיטן קאַפּ אָף יאָ, דערנאָך האט זי אָבער
לאַנג, לאַנג נאָכגעקוקט די אַמעריקאַנערנס, וואס זיינען
אָוועקגעגאַנגען מיט איר קוישל.

די אויסשטעלונג אין שול איז געווען נאָר אַ טייל פֿונעם
יאָנטעוו. באַלד איז דער אוילעם פונעם שול-פלאַץ אָוועק
אין שטאָט אַרײַן, קעדיי צו זײַן אָף נאָך פאַרווײלונגען.
אַז זיי זיינען געבליבן אליין, האָט ריטאָ אָפגעגעבן איר
פרעמיע מיט די צען פעזאָס דעם טאַטן אין די הענט.

— אַצינד וועסטו זיך קאַנען קויפן נעצן? — האָט זי גע-
פרעגט און פאַרבאַהאַלטן איר שטראַלנדיק פענימל אָף דער
מאַמעס ברוסט.

פעליקס האט אַ קוק געטון אָפן געלט און זיינע אויגן
האַבן זיך אָנגעגאַסן מיט טרערן. פעטראַ האט צוגעטויליעט

צו זיך די טאָכטער, און א ווילע האפן אלע געשוויגן.
ראמאָן האָט זיך באַניט דערמאָנט פון זיין באַליידיקונג
און זיין דורכפאל און ער האט מיט פאַרדראָס א קוק געטון
אפן האָן; ער האט דאָך אזוי שטאַרק געוואָלט העלפן
דעם טאַטן מיט דער מאַמען.

— ווען דערדאָזיקער מעשוּגענער האָן זאָל נישט געווען
אַנטלויפן און פאַטערן מיר די גאַנצע סימכע, וואָלט איך
איך געהאַט פאַר אייך געלט.

די מאַמע האָט אים צוגעשמייכלט, צוגעצויגן אים צו זיך
און אַרומגענומען ביידע קינדער מיטאַמאָל.

— פאַרשטייט זיך, פאַרשטייט זיך, — האָט זי אויסגע-
רופן, — איך ווייס, ווי אזוי דו האָסט אונדז געוואָלט העלפן.
דערגאָך האָט זי געכאַפט אַ קוק אפן מאַן, וואָס איז
אַלץ געשטאַנען און געטאַפט דאָס געלט, ווי ער וואָלט
נישט געקאַנט גלויבן, אז דאָס איז טאַקע עמעס געלט, ווי
ער וואָלט מוירע געהאַט, זיי זאָלן נישט אַוועקפליען פונקט
אזוי פלוצים, ווי זיי זינען צו אים געקומען.

— צי קלערסטו נישט, אז מיר וואָלטן געקאַנט איצט
אויסקויפן אַף צוריק אַ טייל ריז? — האָט פּעטראַ געפרעגט.
די שיף איז נאָך נישט אַוועק פון האַפן; דאָ זינען דאָך
ערשט מיט עטלעכע מינוט פריער מאַנילער מענטשן
געווען.

פעליקס איז גלייך האַפּערדיק געוואָרן:

— קלעטער גיכער, — האָט ער א געשריי גיטון צו ראַ-
מאַנען און באַוויזן אפן אַלטן קורצעק.

אין אַ רעגע אַרום איז שוין ראַמאָן געזעסן באַם קאַראַבו
אַף דער פלייצע, און דער וואָגן האָט זיך צעסקריפעט איבער

גאט, און פעליקס איז געלאָפן לעבן וואָגן. ריטאָ מיט דער מאַמען מיט דינגאָן זינען געלאָפן נאָך זיי.

אז זיי זינען צוגעסאָרן צום האַפן, האָט זיך פונקט דער הערט דער שניידנדיקער פּיף פונעם דאַמפער, און די פאָסאזשירן האָבן געזיילט אין דאַמפער אַרײַן. ראַמאָן האָט דערזען, אז אַטאָט פירט מען אַוועק זייערע זעקלעך רײז, האָט ער גענומען אונטערקלאָפן דעם אַלטן קורצעק, וועלכער האָט זיך אַוועקגעיאָגט גאַלאַפּ צום ברעג.

פעליקס איז אַוועקגעלאָפן אַפּריער, אַרופּגעלאָפן די טרעפּלעך, און שפּעטער מיט אַ מינוט איז ער שוין געווען אַפן שיפּדעק. ראַמאָן האָט געזען, ווי דער טאַטע שטייט אן אופּגערעגטער און טינעט עפעס אײַן מיטן קאַפיטאַן. די מאַטראָסן האָבן שוין גענומען אַפּבינדן די קאַנאַטן, בעייס פעליקס האָט זיך באַנייט באַוויזן אַפן דעק און איז אַראָפּ אַפן ברעג מיט אַ זעקל רײז אַף דער פּלייצע. ער האָט אַראָפּגעוואָרפן דעם זעקל לעבן פעטרען און איז צוריק אַוועקגעלאָפן און איבער אַ מינוט געקומען צו לויפן מיט אַ צווייטן זעקל. אזוי האָט ער איבערגעכאַזערט פיר מאָל. די מאַטראָסן האָבן דערווייל צונויפּגעוויקלט די קאַנאַטן און געזיילט זיך אַפּפאַרן. דערנאָך האָט דער טאַטע עפעס ווידער גערעדט מיטן קאַפיטאַן, און פונקט זיען מע האָט גענומען אופּהייבן די טרעפּלעך, איז פעליקס איבער זיי איבערגעשפרונגען צום לעצטן מאָל און איז אַ שטראַלנ-דיקער צוגעגאַנגען צו די זיניקע.

— דער קאַפיטאַן האָט טכילעס גאַרנישט ניט געוואָלט אַפּגעבן, — האָט פעליקס געזאָגט. — נאָר מיט ריטעס געלט און מיטן געלט, וואָס איך האָב באַקומען פאַרן פאַרקויפט

ר'יז, האָב איך נישט נאָר אויסגעלייזט די דאָזיקע פיר זעק־
לעך — און דאָס וועט שוין אונדז קלעקן — נאָר כ'האָב נאָך
אויך באַשטעלט באַ אים אלע זאָכן פאַרן פּליט. און דער
קאָפיטאַן וועט מיר אַלץ ברענגען, אז ער וועט צום צווייטן
מאַל קומען.

דערנאָך האָבן די רעדער פונעם דאַמפער גענומען פאַ־
נאַנדערשניידן דאָס וואַסער, און דער דאַמפער האָט פאַ־
מעלעך אָנגעהויבן אַרויסשווימען אין אויסגוס. די מיש־
פאַכע סאַנטאָס איז געשטאַנען באַם ברעג און נאָכגעקוקט
דעם דאַמפער, ביז ער האָט זיך שוין קאַם אַרויסגעזעען
ווייט, ווייט איבערן בלויען וואַסער.

דערנאָך האָבן זיי אַרופגעלייגט די זעקלעך אָפן וואָגן.
די קינדער מיט פעטערען האָבן זיך אָפגעזעצט אָף די זעק־
לעך, און זיי זינען ווידער אַוועקגעפאַרן אין שטאַט
אַרײַן.

— איצט איז שוין אַ סאָף צו אונדזערע דיגעס, — האָט
פּעטראַ געזאָגט.

— מיר דאַרפן דאַנקען אונדזער גוט, פּלייסיק טעכ־
טערל, — האָט פעליקס צוגעגעבן. — מיר וועלן שוין איצט
האַבן ר'יז ביז דער נײַער גערעטעניש, און אַ פּליט וועט
בא אונדז אינגיטן זײַן נאָך אַ בעסערער, ווי דער אַלטער.
פּרוצלינג האָט פּעטראַ אויסגעשריגן:

— אָבער שטענדיק מוזן מיר עפעס פאַרגעסן. מיר האָבן
דאָך אינגאַנצן פאַרגעסן ראַמאָנס האָן.

זיי זינען צוגעפאַרן צום קאַקאַס־וועלדל, אַוועקגע־
שטעלט דעם וואָגן לעבן דעם שטייגל, אז דינגאָ זאָל זיי
היטן. און אליין האָבן זיי שוין ביז פאַרנאַכט אומגעשפאַ־

צירט איבער דער שטאָט און האַנאָע געהאַט פון די שיינע
זאַכן. וואָס זײַנען אויסגעשטעלט אין די מאַגאַזין-
שויבן.

אַז פּעטראַ האָט פאַרקויפט איר אויסנייעכץ, האָבן זיי
זיך שוין דערפילט אזוי רייך. אז זיי האָבן איינגע-
קויפט יעדערן צו פאַר שיד, און ריטען א קליידל
אכוץ.

ווען זיי זײַנען ארויס פונעם מאַגאַזין מיט זייערע
איינגעקויפטע זאַכן, איי שוין געווען שפעט; דער יאַנטעוו
אין שטאָט האָט זיך נאָך אָבער נישט געענדיקט. זיי האָבן
דערהערט מוזיק און זײַנען איינינעם מיט אַן אוילעם אַרײַן
אין סקווער און דערזעען דאָרט אַן אָפענע פּלאַטפאָרמע. דריי
מענטשן האָבן דאָרט פאַרגעשטעלט, ווי אזוי אַ רויבער
האָט געפאַנגען די שיינע פּרינצעסן, און אַבראווער ריטער
האָט זי געראַטעוועט.

צוויי ריטער, אַ אַבראווער און אַ בייזער, האָבן זיך גע-
דרייט אַרום דער פּרינצעסן, געוואָלט דורכשטעכן איינער
דעם צווייטן מיט די שווערדן, און אין דערזעלבער צײַט אַף
אַ קאַל דעקלאַמירט לידער איינער פאַר דעם אַנדערן. אז
זיי האָבן געענדיקט דעקלאַמירן, איז די פּרינצעסן אַרויס-
געגאַנגען פאַרויס און דערציילט איר גאַנצע געשיכטע, און
צווישן איין רעדע און דער אַנדערער האָט דער אַרקעסטער
געשפילט אזוי שטאַרק, פונקט ווי ער וואָלט וועלן צעפּלאַצט
ווערן פון מוזיק. פּעטראַ מיט די קינדער זײַנען געשטאַנען,
ווי פאַרקישעפטע. ענדלעך, האָט פעליקס אַ טאַרע געטון
פּעטרען מיטן עלנבויגן און אַנגעוויזן איר אַף דער זון. די
זון איז ווי אַ רויקער רויטער קיילעך געשטאַנען איצט

פונקט איבער די באטאנער בערג, ווייט הינטערן אויס-
גוס, זי איז לאנגזאם פארגאנגען אפן הימל-ראנד, פונקט ווי
זי וואלט אוועק רוען, דערנאך האט זי אנגעהויבן זינקען
הינטער די בערג אלץ נידעריקער און נידעריקער, ביז
סייז אין דערדאזיקער הימל-זייט גארנישט ניט איבערגע-
בליבן, אויסער א רויטן אפגלאנק.

די פיעסע האט זיך פארענדיקט באם זון-אונטערגאנג,
און דער אוילעם האט זיך גענומען פאנאנדערגיין. ס'האט
גיך אנגעהויבן טונקל ווערן. פעליקס, פעטרא און די קינד-
דער האבן זיך געשווינד אוועקגעלאזט צום קאקאס-וועלדל,
ווי דער אלטער קורצעק איז נאך אלץ געשטאנען אייני-
געשפאנט אין וואגן און האט געדולדיק אף זיי געווארט.
דינגא איז זיי מיט א שפרונג געלאפן אנטקעגן.

די לעוואנע איז שוין געשטאנען הויך אין הימל, בע-
שאס זיי האבן פארקערעוועט אף זייער הויף און דער
וואגן האט זיך אפגעשטעלט באם קליינעם שטיבל.

פעטרא איז אראפגעשפרונגען פון וואגן און גיך
אריינגעלאפן אין שטוב אריין, קעדי וואס גיכער אייני-
הייצן אף וועטשערע. ריטא האט אריינגעטראגן אין שטוב
די נייע שייך און איר נייע קלייד און האט עס אלץ פאר-
זיכטיק אריינגעלייגט אין קופערט, ראמאן האט דערווייל
ארויסגעלאזט דעם האן פון שטינג, און פעליקס האט
אנידערגעשטעלט די טיערע זעלעך ריין. דערנאך האט
מען דעם וואגן פארשטעלט זיין געוויינלעך ארט
אונטערן הויז. ראמאן האט ארוםגעזעצט רייטנדיק
אפן קורצעק און איז זעקגעפארן מיט אים אף
פאשע.

אין עטלעכע מינוט ארום, אז ראמאן האט זיך אומ-
געקערט אייניגעם מיט דעם נאָכלויפנדיקן דינגאָ, האבן די
פענצטערלעך פונעם קליינעם שטיבל פריינטלעך געלויכטן,
און פון דער אָפענער קיך האָט זיך דערטראָגן דער ליבער
רייך פון געקאכטן רייז.

ציענטראלע יודישע ביבליאָטעק
אין פרנקע צוריק

א י נ ה א ל ט

זמט	1. דער אלטער קורצעק
3 .	2. דער שלאקסדרעגן. מע פארזעצט ריין
16 .	3. דינגאָ און די קליינע ברוינע הון
26 .	4. אַסן פליט
33 .	5. דער טייפון
44 .	6. נאָכן שטורעם
56 .	7. דער שניט
67 .	8. דער יאָנטעזו פון גערעטעניש
77 .	9. ווי אזוי אַלץ האָט זיך געענדיקט צום גיט
84 .	



שול- און פיאנערן-ביבליאטעק

1. ווערגא — געשטעמפלטער געלער 15—
2. מולטאטולי — סאיד און אדינדע 15—
3. לאַנדאָן — דערציילונגען (אויספארקויפט)
4. דיקענס — אַליהער טויסט (אויספארקויפט)
5. קאַראַטי — ביני און טשיקא 50—
6. שאַלעם-אַלייכעם — מייסעס (מעטושעלאך און ריאַבטשיק) 25—
7. טראַצקי — אהין און צוריק 45—
8. לאַנדאָן — בעק 40—
9. גאַרקי — 9-טער יאנוואַר (אויספארקויפט)
10. אוליאַנאָוואַ — איליטשס קינדער-יאָרן (אויספארקויפט)
11. לעשטשינמקאַיאַ — ראָזע ליוקטעמבורג (אויספארקויפט)
12. וויניטשענקאָ — פערקע כאלאמירניק 95—
13. קאַראַטי — טשייאַ אין רוסלאַנד 45—
14. שאַלעם-אַלייכעם — קינדערשע און יונגלשע יאָרן 40—
15. טשעכאַוו — קאַשטאַנקע 15—
16. ליר — אונדזער אַלועלטלעכע אַרמיי 30—
17. ליר — זער פיאַנער אינדערהיים 15—
18. קופּרין — ווייטער פודעל 25—
19. וולאַסענקאָ — פון דער שאַף ביון טשערוואַנעץ 25—
20. נאַוויקאָרפּריבאַי — אַפן גרונט פון יאַם 35—
21. דמיטריעוו און יאַכאַנטאַוו — טרענער 30—
22. סוועסטער — אַרווען 15—
23. נאַוואַרוסקי — אַפן טויטן אינזל 35—
24. גריגאָראַוויטש — דאָס גומענע יונגעלע 30—
25. קאַראַלענקאָ — קינדער פון קעלער 20—
26. אועלס — אוג-לאַמי 35—
27. לאַנדאָן — פאַרשטריקט 15—
28. רייסנער — קאַזאַן 25—
29. קיפּלינג — קאַטוקאַ 25—
30. גאַרקי — דערציילונגען 25—
31. זאַליאַ — דאָס זעוויטער 30—
32. אַיידאַ — אין טעפּ 25—
33. וויניטשענקאָ — דער באַנעס מאַטאַנע 45—
34. לעסקאַוו — די כאַיע
35. סיטש פּערקינס — אין די בערג
36. סיטש פּערקינס — קליינע שוויצאַרער
37. דזשאַן — טאַם פון פּירילעכן טאַל
38. קופּרין א. א. — אין שאַכטע

Шкільно-Піонерська Бібліотека

№ 55

Л. ФІЧ-ПЕРНІНС

ДІТИ ОКІЯНУ

КООП ВИДАВНИЦТВО „КУЛЬТУР-ЛІСА“